

Phụ Ái Tình Độc Lam Tịch

Contents

Phụ Ái Tình Độc Lam Tịch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	103
38. Chương 38	106
39. Chương 39	109
40. Chương 40	112
41. Chương 41	115

42. Chương 42	118
43. Chương 43	120
44. Chương 44	123
45. Chương 45	126

Phụ Ái Tình Độc Lam Tịch

Giới thiệu

Edit: Ly. Thể loại: phụ tử văn, xuyên không, đam mỹ. Hắc là con của một giáo chủ mà đầu nơi cổ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-ai-tinh-doc-lam-tich>

1. Chương 1

Khi Lam Tịch tỉnh lại, hắc phát hiện toàn bộ thế giới đều thay đổi! Hắc thấy con chim rất lớn bay trên trời, xe bốn bánh chạy nhanh như bay, dù cho hắc không phát hiện người đánh xe là ai, đường cũng không phải là đường đất gồ ghề như cũ, mà có màu xám và bằng phẳng, thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?

Kinh ngạc nhìn tình trạng xung quanh, lúc này hắc mới phát hiện biến hóa lớn nhất thật ra là chính mình, hắc giật mình phát hiện trừ bỏ hai tay có thể hoạt động ra, những phần khác của cơ thể căn bản nhìn không tới cũng không nhúc nhích được! Thân thể không thon dài như cũ, mái tóc dài đen bóng không còn, đôi bàn tay mảnh khảnh như ngọc cũng không thấy, tay hắc như thế nào lại vừa nhỏ vừa ngắn như tay trẻ con?

Một lão nhân gia tuổi đã cao mở ra cánh cửa bên cạnh, đưa tay đem hắc ôm vào trong lòng, lộ ra vẻ mặt thương tiếc!

“Ai, thật sự là nghiệp chương nha, lại là người cha mẹ nhỡ tâm nào đem con mình bỏ ở nơi này sao?”

Lão nhân kia trông thực hiền lành, bằng cảm giác hắc không phải là người xấu đi! Đi vào một gian phòng bốn phía đều là màu trắng, lão nhân gia kia lấy tới một cái bình màu trắng nhét vào trong miệng của hắc, bằng vào nhiều năm kinh nghiệm tung hoành giang hồ hắc biết rằng không thể tùy tiện ăn đồ người khác cho, nhưng khi một mùi sữa nồng đậm tràn vào trong miệng, lập tức khiến hắc gọi lên phản ứng đói khát, hương vị ngọt lịm chắc hắc là không có độc, vậy ăn trước nói sau đi!

Lão nhân gia thấy hắc uống sữa liên tục trong lòng đau xót, đứa nhỏ này nói không chừng bị bỏ ở cửa rất lâu rồi, như thế nào đói đến mức này? Nay cha mẹ thực nhỡ tâm, dù có đem con mình đưa đến cô nhi viện ít nhất cũng phải gõ cửa thông báo một tiếng nha, trời lạnh như thế này nếu không phải sáng nay mở cửa quét rác sợ còn không phát hiện đâu! Thật sự là nghiệp chương nha!

“Cục cưng ngoan, uống chậm chậm nha!” Lão nhân đem bao vây mở ra kiểm tra một chút, không có để lại thư, thở dài lầm bầm lầu bầu đứng lên!

“Ngay cả cái tên cũng không để lại sao? Thật sự là tuyệt tình, còn phải cho cục cưng một cái tên nha!” Lam Tịch ực một tiếng uống hết ngụm sữa cuối cùng, liếm liếm miệng!

“Ta là Lam Tịch!” Tiếng nói non nớt vang lên khiến lão nhân gia kia sửng sốt!

“Vừa rồi là bé đang nói chuyện sao? Cục cưng nói lại một lần?”

“Ta là Lam Tịch!” Lão nhân gia kinh ngạc một lúc rồi từ từ nở nụ cười!

“Ai u cục cưng đã biết nói nha, xem ra đã hơn một tuổi rồi, thì ra cục cưng kêu Lam Tịch nha, hảo hảo hảo, từ giờ gọi Lam Tịch nha!”

Từ đó về sau, Lam Tịch dưới thân phận trẻ con sinh sống ở đây, nhìn trên một thứ gì đó rõ ràng gấp mấy lần gương đồng, hắn thấy thân thể của mình, quả nhiên đã biến thành tiểu hài tử, Lam Tịch cũng không có ngạc nhiên đi hỏi người khác vì cái gì chính mình biến thành nhi đồng. Mỗi ngày hắn đều phát hiện rất nhiều thứ đáng kinh ngạc, những người ở đây không để tóc dài, rồi những thứ kì quái mà có người bên trong (aka tivi ạ), những thứ không cần đốt mà cũng nóng lên (aka máy sưởi/bếp từ/...), không cần thấp nền nhưng phòng cũng rất sáng (vì có aka bóng đèn), những điều kì quái như vậy còn có nhiều thật nhiều!

Đôi khi Lam Tịch đến tuổi tập đi, chuyện đầu tiên hắn làm chính là nghiên cứu tất cả những gì kì quái: một cái ống sắt màu bạc vì cái gì vặn một chút là có thể liên tục phun nước ra, nếu có khí lực hắn rất muốn đem tường đánh sập, nhìn xem bên ngoài có phải hay không cất giấu một con suối ngầm, rồi vì cái gì Dạ Minh Châu lại lúc sáng lúc tối theo (là aka bóng đèn, không phải dạ minh châu), mà sao không phải ánh sáng màu xanh biếc? Hay trên cửa sổ vì cái gì không phải giấy, những thứ trong suốt như thế là gì, thạch anh sao? (em ơi! Là kính, thủy tinh ah)

Viện trưởng cô nhi viện Trương gia gia kinh ngạc về hành động của Lam Tịch, đứa nhỏ này không khóc cũng không nháo, im lặng vô cùng, bất kì cái gì hắn đều phải nghiên cứu một phen, có đôi khi những đồ vật giống nhau này nọ đứa nhỏ có thể lặn qua lộn lại nhìn suốt mấy giờ, theo Trương gia gia nghĩ thì đứa nhỏ này tò mò rất mạnh!

Dần dần Lam Tịch biết nơi hắn ở gọi là cô nhi viện, ngoài hắn còn có mười mấy hài tử ở chung, đều là những hài tử bị bỏ rơi. Bởi vì hắn ở trong này là nhỏ nhất cho nên tất cả mọi người đối với hắn thương yêu! Khi đã ngoài bốn tuổi, Lam Tịch bắt đầu cùng ca ca tỷ tỷ học tập, lúc mới đầu Lam Tịch thực khấn trương, hắn phát hiện văn tự nơi này đều rất kỳ quái, sau này hắn nhận ra nhiều văn tự quen thuộc mới bắt đầu an tâm, văn tự nơi này cùng văn tự trước kia vẫn có rất nhiều chỗ tương tự!

Từ đó về sau Lam Tịch ham mê đọc sách, Trương gia gia khen ngợi hắn là thần đồng, từ sách báo dành cho trẻ nhỏ đến những loại sách lịch sử, đứa nhỏ này thế nhưng cũng có thể xem biết. Mỗi ngày Lam Tịch đều đều đuổi theo Trương gia gia hỏi những chữ không rõ, thế nhưng những câu thơ cổ lại hoàn toàn không cần Trương gia gia giải thích!

“Trương gia gia, đoạn này ‘nhớ ‘ cái gì?” Lam Tịch chỉ vào một chữ Long lối giản thể

“Đoạn này là ‘nhớ’ Long, long trong Chân Long Thiên Tử!” Lam Tịch nhăn mày, cầm một cành cây viết trên mặt đất một chữ long lối phồn thể!

“Chữ long không phải viết như vậy sao?” Trương gia gia ngăn người, chữ khó như vậy đứa nhỏ này làm cách nào biết viết?

“Lam Tịch nha, cái chữ này là chữ giản thể, Trung Quốc mới độc lập, chủ tịch nước Mao Trạch Đông giản thể hoá văn tự, cho nên những chữ phồn thể phức tạp đều trở thành như hiện tại!”

“Nga, chủ tịch nước là gì?”

“Ách, chính là Chân Long Thiên Tử!”

“Vì sao không gọi hoàng thượng?”

“Hoàng thượng là xưng hô kiểu cổ đại, hơn nữa hoàng thượng là cha truyền con nối, mà chủ tịch nước là nhân dân đề cử!”

“Thì ra là thế, ta hiểu được, cảm ơn Trương gia gia!”

Trương gia gia nhìn bóng lưng Lam Tịch, lấy tiền trong túi đi đến cửa hàng sách! Đêm hôm đó Lam Tịch có thêm một đồng sách ngôn ngữ cổ! Hưng phấn đến nỗi một đêm không ngủ! Trương gia gia sờ sờ râu mỉm cười! Quả nhiên là thần đồng, văn tự khó như vậy mà hắn lại xem hiểu được, có đôi khi giải thích còn rõ ràng hơn ta!

Tháng sáu năm đó, đài truyền hình đến cô nhi viện phỏng vấn, Trương gia gia đem Lam Tịch ra giới thiệu!

“Đây thần đồng của cô nhi viện, đứa nhỏ tên là Lam Tịch, đừng nhìn nó mới bốn tuổi, nhiều văn thơ cổ hắn đều hiểu hết!” Nữ phóng viên phỏng vấn lập tức tới nổi lên hứng thú, không thể tưởng được một cuộc phỏng vấn đơn giản nhưng đựng phải một thần đồng, nữ phóng viên tìm một quyển thơ cổ rồi ngồi xuống cạnh lam tịch.

“Lam Tịch nha, Lý Bạch Tử dạ thu ca cháu biết không?”

“Trường an nhất phiến nguyệt,

vạn hộ đảo y thanh.

Thu phong xuy bất tận,

tổng thị ngọc quan tình.

Hà nhật bình hồ lỗ,

lương nhân bãi viễn chinh.” *

“Vậy cháu biết hàm ý bài thơ không?”

Trang mùa thu soi sáng thành Trường An, từng nhà truyền đến âm thanh đập áo. Tiếng chày đập áo mặc cho gió thu thổi cũng thổi cũng không dừng, nghe âm thanh mà nhớ đến người ở Ngọc Quan (nơi biên ải xa xôi). Khi nào thì chiến sự mới kết thúc, trượng phu có thể không cần tham gia quân ngũ viễn chinh. Đại khái ý tứ chính là người vợ nhớ chồng đang chinh chiến sa trường, đêm thu nhớ đến người đang viễn chinh nơi xa xôi, hi vọng chiến tranh sớm chấm dứt, chồng sẽ không phải rời nhà! Nữ phóng viên ngẩn người, quyết định hỏi Lam Tịch vấn đề khó khăn hơn!

“Lam Tịch nha, cháu có biết Gia Cát Lượng không?”

“Biết, Gia Cát Lượng, tự là Khổng Minh, hào là Ngọa long, Thừa tướng Thục Hán, chính trị gia thời tam quốc, chiến lược gia, nhà phát minh, nhà quân sự. Được phong là Vũ Hươg hầu, có người viết trung vũ hầu; sau này chính quyền Đông Tấn vì tôn sùng tài năng quân sự của Gia Cát Lượng, đặc biệt truy phong hắn là Võ Hưng Vương.”

“Kia cháu có biết xuất sư biểu** không?”

“Vâng, biết! Tiên đế gây dựng sự nghiệp chưa thành mà chết nửa đường, thiên hạ ngày ấy chia làm Tam quốc, Ích Châu nguy cấp trở thành mối nguy cho tồn vong nhà Thục vậy. Nhưng các bề tôi quan lại được Tiên đế phó thác không dám lơ là, một lòng trung thành, chí sĩ quên thân vì hưng vinh Tổ quốc, tiếp tục nghỉ việc Bắc chinh. Từ đó thấy rằng, lấy đức độ của tiên đế, chí khí bừng bừng, không nên tự coi nhẹ mình, dẫn đến bất nghĩa, lấy trung thành của bề tôi là trụ cột xã tắc. . . .”

Lam Tịch một chữ không lầm đem xuất sư biểu kể ra, nữ phóng viên cầm microphone nửa ngày không phản ứng, thậm chí nói ngay cả chính mình một người hơn hai mươi tuổi cũng chỉ biết là xuất sư biểu, mà không biết nội dung, chỉ xem một chút liền buồn ngủ không thôi, đứa nhỏ này vậy mà quá dễ dàng nói lầu lầu, quả nhiên là thần đồng! Cuộc phỏng vấn mà phát sóng thì tỉ lệ xem chắc chắn rất cao!

Vốn dự tính nửa giờ phỏng vấn, nữ phóng viên đem thời gian lên tới hai giờ! Hỏi qua Lam Tịch rất nhiều văn thơ cổ khác! Quả nhiên cuộc phỏng vấn này lên hình, điện thoại đài truyền hình thiếu chút nữa bị người đánh phát nổ!

Mà bên cạnh vụ rùm beng trên TV, Tổng giám đốc tập đoàn Thánh Kai – Hàn Vân long, nhìn chằm chằm tấm hình thần đồng bốn tuổi, khiến hắn cảm thấy hứng thú không phải là đứa trẻ thần đồng, mà là hồng chí (=nốt ruồi son) giữa lông mày đứa bé! Đứa nhỏ này chẳng lẽ là con ta?

Nhớ năm đó khi nữ nhân kia ôm đứa nhỏ cầu hấn, hấn chỉ nhìn thoáng qua, nhớ rất rõ ràng ấn đường đứa bé kia cũng có khoả hồng chí, mà loại nữ nhân giống cô ta như vậy có rất nhiều, tưởng rằng sinh con cho Hàn gia là có thể vào làm phu nhân giàu có, đáng tiếc Hàn Vân Long hấn qua trăm bụi hoa không dính người! Cho dù là con của mình hấn cũng sẽ không thừa nhận, huống chi chưa chắc đã là cốt nhục của mình!

Nửa năm sau nghe nói nữ nhân kia kết hôn, đứa bé kia có thể mang tặng, cũng có thể là đưa đến cô nhi viện! Cùng có hồng chí lại cùng tuổi, có lẽ thực là hài tử của hấn không chừng! Nếu đứa nhỏ thật là một thần đồng thì mang về nuôi lớn đi!

“Vương bí thư! Cậu vào đây!” Điện thoại mới vừa buông chưa tới ba mươi giây, Vương bí thư liền gõ ba cửa cung kính đi đến!

“Chủ tịch có gì phân phó?”

“Cậu đi thông tri Lý viện trưởng, bảo hấn phái người đi cô nhi viện Ái Tâm làm một lần miễn phí kiểm tra sức khỏe cho toàn bộ các đứa trẻ!”

“Tôi hiểu được!” Vương bí thư Dư Quang nhìn lướt qua màn hình TV, lập tức minh bạch mục đích của tổng giám đốc, xoay người ra khỏi phòng!

2. Chương 2

Hai ngày sau, một giấy kiểm tra ADN đã đặt trên mặt bàn tổng giám đốc! Hàn Vân Long cầm trong tay nhìn một lần, khóe miệng cong cong thành một nụ cười!

Một giờ sau, hai chiếc xe hơi sang trọng dừng ở trước cửa cô nhi viện! Vệ sĩ cung kính mở cửa xe, Hàn Vân Long đi xuống xe, thư ký bên cạnh lập tức đi gõ cửa! Trương gia gia mở cửa vừa nhìn, chính là nhân vật phú hào thường xuyên xuất hiện trên báo chí và TV Hàn Vân Long? Phía sau còn đi theo mấy vệ sĩ? Không biết bọn họ tới đây có mục đích gì, dù sao cũng cần lễ phép đối đãi!

Hàn Vân Long nhìn lướt qua bốn phía, cô nhi này viện vô cùng tồi tàn, may ra vẫn còn tính sạch sẽ, một đám trẻ con ở trong sân chơi đùa, thể nhưng không phát hiện người hấn muốn gặp! Trương gia gia bảo mấy người mang nước trà đến, ngồi đối diện Hàn Vân Long!

“Xin hỏi vì sao Hàn tiên sinh đột nhiên đến thăm?” Vương bí thư nghe vậy thì đưa ra hai giấy xét nghiệm ADN đến trước mặt hấn! Trương gia gia cầm lên cẩn thận nhìn một chút, càng xem sắc mặt càng khó coi!

“Lam tịch là con tôi, tôi tới đón hấn trở về!”

“Hừ, các vị là cha mẹ Lam Tịch, vậy mà năm đó nhẫn tâm đem đứa nhỏ để tại cửa, bây giờ nhìn nó là thần đồng thì muốn đoạt quyền nuôi con?”

Muốn đoạt quyền nuôi con? Hàn Vân Long ánh mắt khê biến, chẳng lẽ còn có người khác đến tìm đứa bé kia?

“Xin hỏi, còn có người khác đến tìm đứa bé kia?”

“Không sai, ngày hôm qua một người tự xưng là mẹ đứa nhỏ vừa mới tới, bị tôi đuổi đi rồi!” Trương gia gia tâm lý còn có chút tức giận!

“Xin hỏi Lam Tịch hiện ở nơi nào?”

“Lam Tịch đang đọc sách!”

“Tôi muốn gặp mặt đứa nhỏ!” Nghe vậy, Trương gia gia đứng bật dậy, tức giận dùng dùng chỉ vào Hàn Vân Long:

“Xin hỏi Hàn tiên sinh năm đó vì sao đem Lam Tịch để tại cửa, cậu có biết hay không đứa bé kia ở bên ngoài đông lạnh bao lâu, nếu tôi không mở cửa quét rác nhìn thấy nó, nó đã có thể bị chết còng, người khác cho con đi là bởi vì nuôi không nổi, chẳng lẽ Hàn tiên sinh đây cũng nuôi không nổi một đứa nhỏ sao?”

Hàn Vân Long lần đầu tiên bị người khác chỉ trích như thế, có chút không vui, nhưng dù sao lão nhân gia kia nói cũng có điểm đúng!

“Lão nhân gia xin ông bớt giận, năm đó tôi căn bản không biết đứa bé kia là con mình, cũng không biết người đàn bà kia đem đứa nhỏ bỏ ở cô nhi viện, tôi cũng từ một đoạn thời gian trước làm xét nghiệm ADN mới biết được đứa nhỏ này thật là cốt nhục của tôi, cho nên hôm nay tôi mới đến đón nó!”

Nghe Hàn Vân Long nói như thế, Trương gia gia mới giảm chút phần nộ! Dù sao cũng là phụ thân Lam Tịch, thôi thì để cho Lam Tịch chính mình quyết định đi! Trương gia gia thở dài một hơi xoay người ra cửa! Một lát sau Trương gia gia mang theo Lam Tịch đi trở về!

“Chính các cậu nói đi!” Trương gia gia đem Lam Tịch một mình lưu lại, xoay người đi ra ngoài! Lam Tịch từ từ đi đến trước mặt Hàn Vân Long đánh giá từ trên xuống, nam tử này lớn lên thực anh tuấn, cũng rất có khí phách, thế nhưng so với giáo chủ trước kia còn uy nghiêm hơn!

“Chào tiên sinh, lần đầu gặp mặt mong chiếu cố nhiều! Ta gọi là Lam Tịch, xin hỏi tiên sinh tên gì?”

Vương bí thư cùng các vệ sĩ phía sau đều sửng sốt, đây là lời của một đứa trẻ bốn tuổi sao? Hàn Vân Long chăm chú quan sát đứa trẻ trước mắt, hiện tại dễ nhìn so với trên TV nhiều lắm! Trong veo như nước, ánh mắt lớn lên giống như trân châu đen, miệng nhỏ nhắn mang sắc hồng phấn thật sự là đáng yêu, hơn nữa nói năng lễ phép ân cần thăm hỏi, ấn tượng tốt đối với đứa trẻ lập tức tăng lên! Hàn Vân Long trong lòng thích thú nhưng trên mặt một chút cũng không thay đổi, sắc mặt vẫn là thực nghiêm túc, vậy mà đứa trẻ còn không sợ hãi, luôn luôn mặt không đổi sắc nhìn thẳng Hàn Vân Long!

“Ta là cha của con, đây là kết quả xét nghiệm ADN, con có thể nhìn một chút!” Lam Tịch cầm lấy kết quả xét nghiệm.

“Xét nghiệm huyết thống ADN?”

“Có phải hay không xem mà không hiểu?”

“Đối với ADN ta chỉ là nghe nói mà thôi, nghe nói đây là phương pháp kiểm chứng huyết thống chính xác nhất!” Hàn Vân Long tâm lý cười, đứa nhỏ này quả nhiên thú vị!

“Ta tới đón con về nhà!”

“Nga, ta đã biết, chính là ta sẽ rất nhớ Trương gia gia!”

“Con là người của Hàn gia, đương nhiên cần nhận tổ quy tông!”

“Ta có thể nhờ ngài một chuyện được không?”

“Con nói thử xem!”

“Có thể hoàn trả cô nhi viện chi phí nuôi dưỡng ta trong những năm gần đây cho Trương gia gia, cô nhi viện và Trương gia gia luôn lấy tiền của chính mình mua sách cho ta xem, tiên sinh trước tiên thay ta trả lại cho Trương gia gia? Chờ sau khi ta kiếm tiền liền trả lại cho tiên sinh! Được không?” Hàn Vân Long không nói hai lời, xuất ra chi phiếu rồi viết một con số không nhỏ!

“Đây tính là ta tài trợ cho cô nhi viện, không cần hoàn lại! Thu dọn đồ đạc cùng ta rời đi!” Lam Tịch tiếp nhận chi phiếu, nhìn nhìn con số năm mươi vạn! Tâm lý vui lên, thật tốt quá, cứ như vậy các ca ca tỷ tỷ ở cô nhi viện còn có tiền mua quần áo!

Lam Tịch đem chi phiếu đưa đến Trương gia gia, Trương gia gia đem hân ôm vào trong ngực khóc nửa ngày!

“Lam tịch nha, sau khi có thời gian liền trở về xem gia gia nga!”

“Trương gia gia, gia gia đừng khóc, sau khi có thời gian ta nhất định quay về tới thăm gia gia!”

Trương gia gia đem một cái thùng sách đưa đến cho Vương bí thư!

“Những thứ này là sách của Lam Tịch, trừ bỏ sách ra nó không còn hành lý gì nữa!”

“Không cần, trở về tôi sẽ mua sách cho nó!”

“Không được, những sách này Lam Tịch đều đã viết chú giải cùng dấu hiệu, nó bình thường coi là bảo bối vô giá. Hàn tiên sinh, Lam Tịch rất biết nghe lời, từ nhỏ đã không khóc không nháo, cậu đem nó đón về ngàn vạn lần đừng làm cho nó bị ủy khuất, sau này nhất định phải hảo hảo cưng chiều nó!”

“Yên tâm, con tôi tự nhiên tôi sẽ cưng chiều!”

Trương gia gia tiễn Lam Tịch đến cửa lớn, nhìn theo lái xe ra thật xa còn không chịu trở về! Lam Tịch từ sau cửa sổ nhìn chằm chằm vào thân ảnh Trương gia gia, mãi cho đến khi không thể thấy mới quay đầu im lặng ngồi một bên!

Hàn Vân Long luôn luôn đánh giá Lam Tịch, đứa nhỏ này hẳn là lần đầu tiên ra cô nhi viện, tại sao nó lại không giống những đứa trẻ khác, hỏi cái này hỏi cái kia? Nó chỉ im lặng nhìn ngoài cửa sổ, một câu cũng không nói!

Một đường không nói gì, đến khi ô tô chậm rãi lái vào một tòa nhà lớn, Lam Tịch mới hồi phục lại tinh thần, trên một đường này nhà cao tầng sớm đem hắn xem đến choáng váng! Lúc này dừng xe lại thấy tòa nhà so với Hậu vương Quân phủ còn đẹp hơn, dọc theo hai bên đường còn có các nam tử mặc đồ đen canh gác, trong viện là một bãi cỏ lớn xanh rì, ô tô qua cổng đi ba phút đến trước một biệt thự! Biệt thự có ba tầng, bên ngoài tất cả đều là màu trắng, phong cách kiến trúc Tây Âu tưởng như chỉ có thể gặp trên TV!

Quản gia cung kính đứng ở cửa nghênh đón, đã sớm nhận được tin tức, chủ nhân hôm nay muốn dẫn về một người tiểu thiếu gia, lúc này vừa thấy đứa nhỏ kia không phải là đứa trẻ thần đồng trên TV sao?

“Chủ nhân, ngài đã trở lại!”

“Àn, Lam Tịch vị này chính là Lưu quản gia!” Lam Tịch nghe vậy khẽ cong thắt lưng, cúi chào!

” Xin chào Lưu quản gia, lần đầu gặp mặt mong chiếu cố nhiều, ta là Lam Tịch!” Lời lẽ khách sáo khiến Lưu quản gia cười cười, đứa nhỏ này cũng thật là đáng yêu!

“Không dám, mời tiểu thiếu gia vào trong!”

Đi vào đại sảnh, Lam Tịch nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người! Không nghĩ tới này đại sảnh thật quá lớn đi, đèn chùm thủy tinh dài hơn ba thước, trên tường còn treo mấy bức tranh của danh họa nổi tiếng, đồ đạc xa xỉ, nội thất sang trọng! Lam Tịch nhất thời sửng sốt khiến Lưu quản gia vội vàng tiến đến!

“Tiểu thiếu gia?”

“Xin hỏi, không cần thay giày sao?”

“Nga, tôi đổi giày cho thiếu gia!” Quản gia nhìn đôi giày vải cũ nát của Lam Tịch mới hiểu được lý do, kêu người giúp việc lấy một đôi dép lê mới tinh, ngồi xuống tự mình đổi giày cho Lam Tịch, lúc cởi giày lại thấy đôi tất Lam Tịch ít có bốn năm cái chỗ vá!

Lam Tịch đổi giày xong tiến đến trước mặt Hàn Vân Long!

“Ngồi đi!”

Nữ giúp việc bưng cà phê cùng đồ uống đến, Lam Tịch nhìn nước chanh trước mặt, do dự một chút rồi nói:

“Cám ơn, có thể giúp ta đổi một chén nước trà không?”

“Vâng, tiểu thiếu gia xin chờ một chút!”

Hàn Vân Long nâng ly cà phê nhấp một ngụm, có chút thích thú nhìn Lam Tịch, đứa trẻ thông thường đều thích dùng đồ uống, thế mà đứa bé này thích uống trà, thật là thú vị!

3. Chương 3

“Lam tịch, sau này con chính là tam thiếu gia của nhà, không cần khách khí với bọn họ như vậy!”

“Đã biết, phụ. . . . Ta là cần xưng hô ngài là phụ thân đại nhân sao?”

“Kêu phụ thân hoặc cha, không cần thêm hai chữ kia!”

“Ta đã biết thưa cha!”

Lam tịch nâng tách trà lên uống một ngụm, một mùi thơm ngát bay lên! Loại trà này thực ngon hơn nhiều so với trà ở cô nhi viện lắm!

“Trà Long tỉnh Tây Hồ?” người hầu bên cạnh đều ngạc nhiên, tiểu thiếu gia chỉ cần uống một ngụm mà có thể đoán ra là loại trà gì?

“Con đoán được?”

“Vâng!” Hàn Vân Long mỉm cười, đứa nhỏ này thật đúng là làm cho người ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, bất phàm như vậy, không hổ là con ta!

Hai người đang nói chuyện, một lão nhân tóc bạc hoa râm mặt mày hồng hào từ trên lầu đi xuống, Hàn Vân Long quay đầu lại nhìn thoáng qua thì đặt ly cà phê xuống rồi đứng lên!

“Phụ thân, ngài lại muốn xuất môn?”

“Ừ, trong lúc còn có thể đi đứng thuận tiện ra ngoài dạo chơi nhiều một chút!”

Lam Tịch vừa nghe hóa ra là gia gia thì vội vàng đứng lên, thấy lão nhân gia kia ngồi ở trên ghế salon đang đánh giá hắn!

“Lam Tịch, kêu gia gia!”

“Gia gia! Lần đầu gặp mặt thỉnh chiều cổ nhiều, ta là Lam Tịch!”

“Lại đây cho ta xem nào!”

Vị gia gia này thực có khí phách, vừa nhìn cũng biết ngay không phải là nhân vật đơn giản, ánh mắt kia giống như có thể trông thấu lòng người! Lam Tịch đi đến bên cạnh gia gia, để gia gia hắn đánh giá một lúc lâu!

“Ừm, ấn đường có chí đại phú đại quý, nhưng mà là nam lại mang dung mạo nữ nhi dễ dàng nợ đào hoa! Sau này nhất định phải nghiêm túc quản giáo, nếu là người Hàn gia thì không thể làm Hàn gia mất mặt, hiểu chưa?”

“Ta hiểu được, gia gia!” Lão nhân gia nói hết sức nghiêm túc, khiến Lam Tịch hơi khản trương một chút!

“Phụ thân yên tâm, con sẽ hảo hảo dạy dỗ Lam Tịch!”

“Tốt lắm, ta phải đi, việc ở đây toàn bộ giao cho con, thuận tiện cùng hai đứa cháu ngoan nói một tiếng, có thời gian ta sẽ trở về xem bọn hắn!”

“Vâng, phụ thân nhớ bảo trọng thân thể, thuận buồm xuôi gió “

Hàn Vân Long đưa phụ thân vào trong xe, nhìn xe đi xa mới trở về! Thầm nói, lão gia tử này, mới vừa ở lại mấy ngày lại đi rồi, lần này không biết đi mấy năm! Lần nào cũng đem toàn bộ giới giới đều thăm thú một lần mới an tâm! Thôi thì trở lại trong phòng tiếp tục cùng Lam Tịch hàn huyên vài câu!

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia!” Lam Tịch theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy quần gia mở cửa, hai thiếu niên bảy tám tuổi chạy vào, vậy mà giống nhau như đúc, đúng là một đôi anh em sinh đôi. Hai thiếu niên kia chạy vào, vừa nhìn Hàn Vân Long ngồi ở trên ghế salon, lập tức chậm cước bộ đi đến cạnh phụ thân!

“Cha, con đã trở về!”

“Cha, con đã trở về!”

“Ừ, đây là Lam Tịch, từ hôm nay trở đi Lam Tịch chính là em trai của hai đứa!” Lam Tịch vội vàng đứng dậy cung kính hướng hai người hành lễ!

“Gặp qua đại ca nhị ca, ta là Lam Tịch, sau này vẫn còn thỉnh chiều cố nhiều hơn!” Hai vị thiếu niên cao thấp đánh giá hần từ trên xuống dưới một lần, thấy hần mặc áo quần cũ nát, có chút khinh bỉ, dù sao ở trước mặt phụ thân cũng không thể quá mức vô lễ!

“Xin chào, anh là đại ca Hàn Vân!”

“Chào em, anh là nhị ca Hàn Dương!”

“Quản gia, dọn cơm đi!”

“Vâng, chủ nhân!”

Trên bàn cơm, Hàn Vân Long không yên lòng nên chỉ ăn một chút, ánh mắt lại một mực đánh giá Lam Tịch, thấy đứa nhỏ này không giống những hài tử khác nhìn thấy đồ ăn ngon như vậy liền ăn như hổ đói! Mỗi hành động cử chỉ đều giống như một thiếu gia thông thường, thật là có giáo dưỡng, ăn cơm cũng không còn phát ra một chút thanh âm, ở cô nhi viện mà có thể dạy dỗ tốt như vậy sao?

Lam Tịch lần đầu tiên ăn cơm Tây, không biết dùng dao nĩa, nhưng mà hần học được, thấy hai huynh đệ bên cạnh dùng cơm như thế nào thì học theo! Mỹ thực như thế này dù là kiếp trước cũng chưa từng nếm qua, nhịn không được ăn hơi nhiều, tuy nhiên đã thành thói quen từ kiếp trước vẫn không quên duy trì thái độ lịch sự!

Hàn Vân Long với đứa con vừa nhận thức này càng ngày càng có hứng thú, phân phó quản gia đem phòng của đứa nhỏ an bài ở cạnh phòng mình, thực muốn nhìn một chút đứa bé này còn có thể mang cho mình bao nhiêu ngạc nhiên khác nữa!

Chủ nhân cùng lão gia phòng ở lầu ba, hai thiếu gia phòng ở lầu hai, bình thường Hàn Vân Long đều không để bất kỳ ai lên lầu ba quấy rầy! Chủ nhân phân phó đem phòng của tam thiếu gia ở lầu ba quản gia hơi có chút ngoài ý muốn! Buổi tối hai nữ giúp việc hầu hạ Lam Tịch tắm rửa, Lam Tịch tuy rằng rất không được tự nhiên, thế nhưng phòng tắm xa hoa nhiều bình bình lọ lọ thật sự không biết cần dùng như thế nào, ngày đầu tiên học một ít cũng tốt!

Tắm rửa xong, đổi lại trang phục sạch sẽ tao nhã, nhất thời Khiến Hàn Vân Long hai mắt tỏa sáng, Lam Tịch mới vừa tắm rửa xong giống như tiểu anh đào từ trong nước bước ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, tóc còn nhỏ giọt nước, làn da non mịn, đặc biệt điểm hồng chí kia còn đem đứa nhỏ có vẻ đáng yêu thêm vài phần!

“Hôm nay trước sớm ngủ đi, ngày mai bảo quản gia mang con đi ra ngoài mua thêm quần áo!”

“Cám ơn, phụ thân cũng sớm nghỉ ngơi! Chúc ngủ ngon!”

“Ừ! Cha sẽ ở cách vách, có việc có thể đi tìm cha!”

“Vâng!”

Lam Tịch đóng cửa rồi nằm nhoài trên giường, giường này thật mềm nha, nằm một lần mà thật thoải mái! Kiếp trước dù giường giáo chủ cũng không mềm như vậy nha! Xem ra đi vào thế giới này thật không sai! Nhưng mà vì sao không thấy nữ chủ nhân nhà này? Ngue một đêm ngon lành, ngày thứ hai Lam Tịch tỉnh dậy, Hàn Vân Long đã sớm rời nhà, trước khi đi dặn dò để cho đứa nhỏ ngủ lâu một chút! Hai vị thiếu gia cũng đi học!

Ném qua điểm tâm, quản gia phái một chiếc xe dẫn theo hai vệ sĩ cùng Lam Tịch đi mua quần áo! Hàng hóa rực rỡ muôn màu đem Lam Tịch xem hoa cả mắt! Chỉ cần là Lam Tịch thử quần áo thích hợp thì mỗi loại màu sắc khác nhau quản gia đều mua một bộ, Lam Tịch thử tính toán một lần, ít ra cũng hơn chục đôi giày và trăm bộ y phục!

“Lưu quần gia, nhiều lắm, không cần mua!”

“Chủ nhân đã phân phó cần mua nhiều một ít, tam thiếu gia còn muốn gì không?”

“Có thể mang ta ra hiệu thuốc được không?”

“A?”

“Chính là hiệu thuốc bán thuốc Đông y, còn có ta muốn đi cửa hàng sách mua sách!” Lưu quản gia một trận mơ hồ, nhưng mà thiếu gia phân phó thôi thì cứ làm theo!

Tìm được một nhà thuốc Đông y lớn, Lam Tịch hướng người bán hàng báo một đồng tên thuốc, rất nhiều tên thuốc không riêng quản gia cùng vệ sĩ nghe không hiểu, ngay cả người bán hàng đều bị hắc hủ đến hồ đồ! Lam Tịch cũng đành bỏ cuộc! Tới hàng sách Lưu quản gia phát hiện Lam Tịch đặc biệt tìm kiếm sách văn thơ cổ và y thuật linh tinh!

“Lưu quản gia, có thể phiền ông lấy hộ ta quyển sách được không? Ta với không được!”

“Vâng, thiếu gia!” Lưu quản gia vươn tay rút ra một quyển “Bản thảo cương mục”, nhìn thoáng qua một chút!

“Thiếu gia, sách này cậu hiểu được?”

“Hiểu, sách này rất quý, ta có thể mua sao?”

“Đương nhiên có thể! Tiểu Lâm, cầm lấy lát nữa thanh toán!”

“Dạ!” Lam Tịch nhất thời cao hứng cực kì cùng Lưu quản gia đi tìm một đồng sách! Khiến hai vệ sĩ ôm không xuể! Lúc ra khỏi cửa hàng sách, hai vệ sĩ mang sách ra xe, hai người đứng ở cửa đợi!

“Ai nha, đây không phải thần đồng trên TV sao?”

“Thật sự da, lớn lên thật đáng yêu!”

Hai cô bé liếc mắt một cái liền nhận ra Lam Tịch, nhất thời đem ánh mắt mọi người xung quanh đều nhìn lại đây, Lưu quản gia vội vàng dùng di động kêu lái xe nhanh chóng trở lại! Hiệu sách này vốn ở trung tâm khu mua sắm, ngựa xe như nước thập phần náo nhiệt, dần dần người xem càng ngày càng nhiều! Mà không biết phóng viên cũng chạy lại, cầm máy ảnh chụp liên tiếp, Lưu quản gia sợ hù đến thiếu gia, vội vàng đem Lam Tịch ôm vào trong lòng! Tình hình càng hỗn loạn hơn!

Vệ sĩ chen vào trong đám đông đem hai người đưa vào trong xe, nhanh chóng rời đi! Về đến nhà Lam Tịch cùng Lưu quản gia mới thở dài một hơi!

Hàn Vân Long sớm về đến nhà, nghe quản gia báo cáo một lần! Mở ti vi, quả nhiên phần tin tức đang truyền bá một màn ban ngày! Hàn Vân Long khóe mắt co rúm hai cái, tâm lý không chút nào vui vẻ, những ký giả này viết là cái gì linh tinh! Cái gì thanh tú, cái gì xe bí ẩn đưa đón nha!

“Lưu quản gia, đêm mai tổ chức một hồi dạ tiệc! Ngoài ra đem phóng viên gọi tới!”

“Vâng, tôi lập tức đi an bài!”

Hàn Vân Long phân phó xong liền xoay người lên lầu vào phòng Lam Tịch, thấy đứa nhỏ đang ngồi trên ghế xem sách, ngay cả mình đến gần cũng không phát hiện, mà nhìn qua các bộ sách trải đầy trên đất, sử ký Chu Dịch hoàng đế nội kinh Tôn Tử binh pháp sách khó như vậy mà đứa nhỏ này cũng xem hiểu được?

“Lam Tịch!” Nghe thấy thanh âm Lam Tịch vội vàng đứng dậy!

“Cha, ngài đã trở lại!”

“Những sách này con xem hiểu không?”

“Vâng, hiểu hết!”

“Văn tự trong sách con đều biết?”

“Vâng, đại khái đều biết!”

“Ý tứ cũng đều hiểu chứ?”

“Không sai biệt lắm!”

“Tốt lắm, sau này nếu có chỗ nào không hiểu thì hỏi cha, trong phòng phụ thân còn có thiết nhiều sách, có muốn xem không?” Lam Tịch ánh mắt sáng rõ lên, cực kì hưng phấn gật gật đầu! Hàn Văn Long lòng cao hứng ôm Lam Tịch vào phòng của mình!

Trên giá sách kéo trải rộng cả mặt tường bày đầy sách dày thật dày, Lam Tịch kinh ngạc há to miệng!

“Lam tịch thực thích đọc sách à?”

“Vâng!”

“Vậy sau này nếu muốn đọc sách thì qua phòng phụ thân xem!”

“Cám ơn phụ thân!”

4. Chương 4

Hàn Văn Long cử hành dạ tiệc tự nhiên là nhiều người quan tâm. Các tân khách sớm có mặt đầy đủ tại hội trường, các doanh nhân giàu có, chủ tịch tập đoàn tài chính, các phóng viên tin tức, hay nghệ sĩ nổi tiếng đều xuất hiện rất nhiều! Thời gian vừa đến, Hàn Văn Long liền nắm tay Lam Tịch đi vào hội trường, chung quanh nhất thời an tĩnh lại!

“Hôm nay mời mọi người đến, là muốn tuyên bố một việc, đây là con trai thứ ba của tôi, Hàn Lam Tịch!”

Hàn Văn Long vừa dứt lời đã thấy đèn flash nháy không ngừng! Tin tức hôm nay thật sục động trời, không thể tưởng được được thần đồng Lam Tịch lại là con trai Hàn Văn Long! Phóng viên sôi nổi mang microphone phỏng vấn! Vì sao con trai tổng giám đốc Hàn ở cô nhi viện, là nhận nuôi hay là thân sinh! Hàn Văn Long bình tĩnh trả lời tất cả các câu hỏi!

“Chúc mừng tổng giám đốc Hàn!”

“Lam Tịch, bác này là tổng giám đốc Ngô!”

“Ngô tổng giám đốc ngài khỏe chứ, lần đầu gặp mặt thỉnh chiếu cố nhiều, ta là Hàn Lam Tịch!”

“Ai u, thật sự là vừa thông minh lại vừa đáng yêu, tôi nếu mà có tôn tử đáng yêu như thế thật là tốt biết bao!”

“Ngài quá khen!”

Dạ tiệc bắt đầu, các vị khách mời đều chúc mừng Hàn Văn Long, Lam Tịch luôn luôn đi theo sau phụ thân, nếu có người đi tới đều lễ phép vắn an, không chút luống cuống! Lam Tịch lễ phép lịch sự cấp Hàn Văn Long không ít mặt mũi! Lúc này tiếng đàn piano vang lên hấp dẫn lực chú ý của Lam Tịch, Hàn Văn Long thấy đứa con nhìn chằm chằm đàn dương cầm!

“Lam tịch, thích đàn dương cầm sao? Nếu thích ngày mai mời thầy dạy con?”

“Cám ơn phụ thân, đàn dương cầm có thanh âm thật sự rất êm tai, nghe hay hơn nhiều so với đàn tranh!”

“Lam Tịch ngay cả nhạc cụ cũng biết chơi?”

“Chỉ biết đàn tranh mà thôi!”

“Ra vậy?” Hàn Văn Long nhăn mày, ở cô nhi viện không thể có người dạy hẳn dùng đàn tranh? Đứa nhỏ này từ đâu học được! Ôm Lam Tịch đi đến trên đài, ý bảo nhạc dừng, sai người mang đàn tranh đến!

“Lam Tịch đàn cho phụ thân một khúc được không?”

“Vâng, tất nhiên!”

Lam Tịch đeo phím đàn, một khúc “Cao sơn lưu thủy”(*) vang lên! Tay non mịn mà thành thạo, một khúc đàn liền mạch lưu loát, làm cho người ta đắm chìm trong đó vang lên! Hàn Vân Long âm thầm cảm thán, nguy hiểm thật, đứa con thông minh đáng yêu như thế thiếu chút nữa bị mình bỏ quên tại cô nhi viện!

Dưới đài mọi người lại càng kinh ngạc không thôi, không hổ được xưng thần đồng, lúc này không riêng gì thần đồng hẳn phải là siêu cấp thần đồng! Tầm tắc không ngừng Hàn tổng giám đốc thật có phúc nha!

Dạ tiệc vừa kết thúc, Hàn Vân Long lập tức ôm Lam Tịch ly khai hội trường, ngồi vào trong xe còn không muốn buông tay ra (ò.ó bước đầu thân thiết của hai cha con à nha!), như thể sợ hãi bị người khác bắt cóc mất con trai! Mặt mày vui vẻ khiến vệ sĩ sửng sốt, tổng giám đốc bao lâu không cao hứng như thế! Xem ra tam thiếu gia thật sự rất được cha yêu thương!

Về đến nhà Hàn Vân Long lập tức đem quần gia cùng vệ sĩ triệu tập cùng một chỗ!

“Lưu quần gia, ngày mai đi đặt mua một cây đàn tranh tốt nhất, mặt khác sau này Lam Tịch mặc kệ muốn cái gì ông đều đáp ứng!”

“Vâng, chủ nhân!”

“Tiểu Lâm cùng Tiểu Phong hai người các anh sau này phụ trách bảo hộ tam thiếu gia, nếu nó có mệnh hệ gì thì...!”

“Dạ!”

Hàn Vân Long phân phó mọi việc xong thì vào phòng Lam Tịch, vốn định hỏi một chút Lam Tịch học đàn tranh ở đâu, mở ra lại không thấy người. Đi đến phòng mình mở cửa nhìn, hóa ra Lam Tịch đang ôm một quyển sách ngồi trên ghế ngủ quên! Không muốn phá mộng đẹp của đứa nhỏ, Hàn Vân Long nhẹ chân ôm Lam Tịch vào trong lòng! Nghĩ một chút rồi ôm luôn đến giường mình, đắp chăn cẩn thận! Trong khi ngủ say Lam Tịch đáng yêu phi thường! Hàn Vân Long vuốt mũi đứa nhỏ rồi xoay người đi tắm!

Lam Tịch bình thường nhu thuận đáng yêu bao nhiêu không nghĩ tới ngủ lại không thành thật bấy nhiêu! Ban đêm Hàn Vân Long nhìn thấy Lam Tịch giống bạch tuộc cuộn ở trên người mình, bất đắc dĩ cười một chút! Đưa tay ôm đứa trẻ vào trong ngực, thầm nói, đứa nhỏ này như thế gầy thế này, hẳn phải hảo hảo bồi bổ!

Sáng sớm ngày thứ hai Lam Tịch tỉnh lại thấy mình đang rúc vào trong lòng phụ thân, khẽ nhú mày, từ khi nào mất cảnh giác đến mức ngủ cạnh người khác mà không nhận ra, cứ như vậy ở trong lòng phụ thân ngủ một đêm, ai, xem ra chính mình cần luyện công nhiều hơn! Cẩn thận xuống giường, Lam Tịch trở về phòng mình! Mà Lam Tịch không biết, Hàn Vân Long cũng chưa bao giờ cùng bất kì ai ngủ chung, Lam Tịch xem như ngoại lệ đầu tiên!

Hàn Vân Long tỉnh lại không phát hiện Lam Tịch, đứng dậy rửa mặt một chút rồi mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, thế nhưng cũng không thấy Lam Tịch!

“Chủ nhân, chào buổi sáng!”

“Lam Tịch đâu?”

“Tam thiếu gia đã dặn đến lúc cần thì cậu ấy sẽ xuống, chúng ta không được vào phòng cậu ấy quấy rầy!”

“Vậy sao, cứ thế mà làm!”

Quần gia mang báo buổi sáng đến, Hàn Vân Long mở ra đọc, quả nhiên hôm nay toàn bộ báo trang nhất đầu đề đăng tin tức dạ tiệc hôm qua! Ngay cả tin tức TV cũng là chỉ nói về chuyện ấy!

“Lưu quần gia, phụ thân đâu?”

“Tam thiếu gia, chủ nhân đã đến công ty!”

“Vậy à!”

“Thiếu gia mời dùng bữa sáng!” Nguồn :

“Cám ơn!”

“Tam thiếu gia không cần phải khách khí như thế, tối hôm qua chủ nhân đã phân phó thiếu gia nếu muốn muốn cái gì cứ việc nói với tôi, tôi sẽ chuẩn bị tốt cho thiếu gia!”

“Như vậy nha, Lưu quản gia chờ một chút!” Lam Tịch nhảy xuống ghế dựa chạy lên lầu hai, viết lia lịa giao cho Lưu quản gia!

“Lưu quản gia những dược liệu được ghi trên này có thể nghĩ biện pháp tìm giúp ta được không?” Lưu quản gia nhìn xem qua, càng nhìn mắt càng tròn! Thiếu gia sao lại cần mấy thứ này chứ?

“Thiếu gia cần mấy thứ này?”

“Rất khó tìm sao?”

“Ách, không phải, tôi sẽ cố hết sức!”

“Vâng cảm ơn nhiều!”

Lưu quản gia không biết làm thế nào mới tốt, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng đến thư phòng gọi điện thoại cho Hàn Vân Long!

“Chủ nhân, vừa rồi tam thiếu gia nhờ tôi mua một ít đồ!”

“Vâng cứ mua cho nó đi!”

“Chính là mấy thứ này. . .”

“Nói xem, Lam Tịch muốn mua gì?”

“Đoạn trường thảo, Lôi công đằng, câu vắn, chẩm tửu, tỳ thạch, hạc đỉnh hồng, phiên mộc miết, giáp trúc đào, tuyết thượng nhất chi hao, thiên nhiên thạch tín, ô đầu, ký ninh, tình hoa. . .” (**)

Hàn Vân Long càng nghe lông mày càng nhăn, đứa con này thật là làm cho người ta không hiểu nổi, nhưng mà nó mua nhiều sách thuốc như vậy, chắc không phải học trung y chứ?

“Ông tận lực đi tìm giúp Lam Tịch, tuy nhiên phải cẩn thận trông coi thiếu gia, ngàn vạn lần đừng để đứa nhỏ có mệnh hệ gì!”

“Vâng, tôi hiểu!”

Để điện thoại xuống, Lưu quản gia thở dài một hơi, người này người lá gan cũng quá lớn đi, để một đứa trẻ bốn tuổi nghịch mấy thứ này, mấy bậc cha mẹ thông thường khẳng định làm không được! Thôi thì đã nhận lời thiếu gia thì giúp cậu ấy tìm mấy loại dược liệu này. Vài ngày sao đó Lưu quản gia đều phái một đồng người đi ra ngoài tìm mấy loại dược liệu cho Lam Tịch, bởi vì đều là kịch độc dược vật cho nên rất khó mua được! Phải huy động rất nhiều mối quan hệ mới mua đầy đủ dược vật cần thiết cho Lam Tịch!

(*) Khúc Cao sơn lưu thủy là một trong thập đại cầm khúc của Trung Hoa, rất nổi tiếng rồi!

(**) đoạn này toàn bộ dược liệu đều là độc dược

5. Chương 5

“Lưu quản gia, bát này ta đã dùng xong, trả lại cho ông!” Lam Tịch hưng phấn đi xuống dưới lầu cầm chén nhét vào tay Lưu quản gia!

“Tam thiếu gia, cậu lấy bát này đựng gì?”

“Thạch tín!” Lưu quản gia thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi của mình, bát này lúc nào thì bị thiếu gia lấy đi? Bát khác thiếu gia cũng sẽ không đựng qua độc dược đi?

“Tam thiếu gia, bát trong phòng bếp cậu cũng dùng qua?”

“Đương nhiên là không, chỉ dùng duy nhất cái này, không cần khăn trương!”

“Tam thiếu gia, ngày mai tôi mua cho cậu dụng cụ chuyên dụng để chế được đi!”

“Thế thật tốt, vậy làm phiền Lưu quản gia, bát này rửa qua rồi mang cất đi!”

Lam Tịch vui vẻ chạy về phòng, Lưu quản gia quay nhìn cái bát trong tay, nhanh chóng ném vào thùng rác! Lau mồ hôi lạnh, phân phó người hầu sau này cũng phải cẩn thận trông coi phòng bếp, ngàn vạn lần không nên để tam thiếu gia lên lấy đi thứ gì!

“Tam thiếu gia, mời xuống lầu dùng cơm!”

“Ừm, ta lập tức xuống ngay!”

Lam Tịch rửa tay rồi xuống lầu, thấy đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn nhìn chằm chằm hắn! Lúc này mới lại hình như từ ngày đầu tiên gặp qua một lần lúc sau đó cũng chưa từng gặp lại, chắc là mỗi ngày đều đi học đi!

“Đại ca nhị ca!”

“Làm cái gì trong phòng mà xuống trễ vậy?”

“Ách, đọc sách mà thôi!”

“Còn muốn chúng ta chờ, thật sự là không có phép tắc!”

“Thực xin lỗi!”

Hai vị thiếu gia nhìn nhau rồi bĩu môi! Lưu quản gia xếp thức ăn ngon xong cung kính đứng ở một bên!

“Ba vị thiếu gia mời dùng cơm!”

“Lưu quản gia, cha ta đâu? Không cần chờ cha về rồi cùng nhau ăn sao?”

“Chủ nhân đã xuất ngoại, phải mấy ngày nữa mới có thể trở về!”

“Ừm!”

Ba người im lặng cơm nước xong, hai vị thiếu gia kia một người ôm máy vi tính, một người ôm máy chơi game, chơi quên trời đất, phụ thân không ở nhà nên chẳng ai dám quản bọn hắn! Lam Tịch ăn cơm xong vội vàng trở lại phòng, ngồi trước bàn thực nghiệm mà lắc đầu, hai người kia vừa rồi trong mắt xem thường hắn thấy rất rõ ràng!

Ngồi xếp bằng ở trên thảm trải sàn, Lam Tịch mặc niệm nội công tâm pháp! Bộ nội công tâm pháp này là thánh độc giáo dạy đệ tử kiếp trước luyện tập, dù sao ngày ấy mình cũng coi như võ lâm cao thủ, kết quả đi đến thế giới này tất cả lại bắt đầu lại từ đầu! Bộ nội công tâm pháp này hắn đã luyện hơn một năm, vừa mới luyện được một chút thành tựu! Công phu cũ của hắn cũng bắt đầu luyện tập, xem ra có cơ hội cần tìm một nơi thanh tĩnh!

Mấy ngày sau

Hàn Vân Long xuống máy bay về đến nhà đã là hơn mười một giờ, gần nửa đêm!

“Ba vị thiếu gia đâu?”

“Thưa chủ nhân, đại thiếu gia và nhị thiếu gia đang nghịch máy vi tính, tam thiếu gia ở phòng của ngài đọc sách!”

“Nga, người đi kêu hai người kia ngủ sớm một chút!”

“Dạ!”

Hàn Vân Long trở lại phòng mình ở lầu ba, mở cửa quả nhiên thấy Lam Tịch tựa vào ghế, trên đùi đặt một quyển sách, ngủ quên từ khi nào, cẩn thận đem Lam Tịch ôm về giường! Tắm rửa qua, Hàn Vân Long nhẹ nhàng đem Lam Tịch ôm vào trong ngực! Nếu không phải Hàn Vân Long lo lắng cho đứa con trai này thì

hắn cũng không nửa đêm lên máy bay trở về! Nhéo mũi Lam Tịch, vài ngày không thấy đứa nhỏ mập lên một chút, ôm vào trong ngực mềm mềm dễ chịu!

Hàn Vân Long đem đứa nhỏ nhìn đến thoả mãn mới ngủ!

Lam Tịch có thói quen dậy sớm, bởi vì luyện tập công tâm pháp cần rèn luyện, lúc tỉnh lại vừa nhìn, phụ thân nhiều ngày không thấy không biết khi nào đã trở về, chính mình còn bị hắn ôm vào trong ngực. Bất quá phụ thân ôm ấp thực ấm áp nga, tựa vào lồng ngực rắn chắc làm cho người ta cảm thấy được thực an tâm, kiếp trước chưa từng cảm nhận qua tình thương của cha, Lam Tịch không biết có phụ thân là như thế nào, hắn nhìn chằm chằm mặt phụ thân nửa ngày đến ngáy người! Thấy lông mi Hàn Vân Long giật giật vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ!

Hàn Vân Long đã sớm tỉnh, biết đứa trẻ đánh giá mình nửa ngày, tâm lý cảm thấy thật thú vị!

“Tỉnh rồi?” Lam Tịch khê thè lưỡi, mở mắt ra!

“Hắc hắc, phụ thân chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Hàn Vân Long thấy vẻ mặt đáng yêu của đứa nhỏ thực vui vẻ! Hôm nay tâm tình đặc biệt tốt!

Ban ngày, đem Lam Tịch ôm ngồi trên đùi mình, hai cha con mỗi người lấy một quyển sách xem thật sự ấm áp sáng rõ căn phòng, tạo nên một thể giới ấm áp!

Nguồn :

Hàn Vân Long cũng không biết tại sao lại thích đứa bé này như vậy, hai đứa con trai trước mình cũng không để ý như vậy, từ nhỏ đến lớn đều là quần gia chiếu cố hai đứa kia, vậy nên hiện tại hai đứa đều rất sợ mình! Đối với đứa bé này lại khác biệt, rõ ràng chỉ mới biết hơn một tháng mà thôi, lại luôn lo lắng cho nó, khi xuất ngoại đều gọi điện về mỗi ngày, hỏi han xem trong ngày đứa nhỏ làm những gì! Lúc đầu chính là đem đứa nhỏ đào tạo thành một thiên tài, nhưng bây giờ cảm giác dường như khác đi rất nhiều! Là bởi vì đứa nhỏ thông minh sao, là bởi vì đứa nhỏ đáng yêu sao? Có lẽ đi!

Tới gần lễ Giáng Sinh, thời tiết dần dần lạnh hơn! Hàn Vân Long gọi ba đứa con trai trong thư phòng!

“Ba người các con lễ Giáng Sinh muốn quà gì?” Đứa con cả cùng con thứ hai cau mày nghĩ nửa ngày!

“Cha, con muốn Dell XPS 600 Renegade!”(*)

“Cha, con muốn God of War phiên bản PSP số lượng hạn chế ” (**)

“Rồi, ngày mai liền mua cho hai đứa!” Hàn Vân Long cúi đầu nhìn Lam Tịch! Thấy đứa nhỏ đang phân vân không biết nên nói hay không.

“Lam Tịch con muốn quà gì?”

“A, cha, ta muốn cái gì cũng có thể sao?”

“Nói đi, chỉ cần không phải bầu trời mặt trăng, đồ vật khác ta cũng có thể cho người!”

“Vậy ta muốn mảnh đất hậu viện có thể chứ?” Lam Tịch tay chỉ một mảnh đất nhỏ bên ngoài! Hàn Vân Long đem đứa nhỏ ôm vào lồng ngực đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Lam Tịch gật gật đầu!

“Cần mảnh đất kia làm cái gì?”

“Cha có thể giúp ta vây mảnh đất ấy thành một khu vườn không? Dem mấy cây kia trồng bên trong!”

“Được rồi, mảnh đất kia liền tặng cho con! Ngày mai bảo quần gia giúp con làm!” Lam Tịch lập tức cười rạng rỡ, hai tay ôm chầm cổ phụ thân! Cảnh này khiến hai huynh đệ bên cạnh một lòng buồn bực!

“Phụ thân, mảnh đất phía sau chính là hoa viên, nếu vây ra một khu vườn sẽ rất khó coi đi?” Hàn Vân Long quay đầu nhìn thoáng qua đứa con cả, ánh mắt rõ ràng không vui, nhất thời khiến Hàn Vân rùng mình một cái!

“Hãy nhớ kỹ, nhà này còn không tới phiên con làm chủ!”

“Vâng, phụ thân!” Hai vị thiếu gia ngoan ngoãn cúi đầu, một câu cũng không dám nhiều lời! Quân gia ở cửa nghe hết từ đầu đến cuối, không thể tưởng được chủ nhân có thể sủng ái tam thiếu gia như vậy, hai người kia năm trước phá một mảnh hoa cỏ phía sau đã bị chủ nhân giáo huấn một trận, vậy mà khi tam thiếu gia trực tiếp đem chiếm dụng chủ nhân lại đồng ý không do dự! Thật làm cho người ta hoài nghi hai đứa con trai kia có phải con ruột Hàn Vân Long hay không!

(*) CPU máy tính chơi game chuyên dụng, rất đắt (hình như gần 10000\$ trọn bộ)

(**) một trò chơi nổi tiếng trên hệ PSP (PSP=máy chơi điện tử cầm tay)

6. Chương 6

– Kỳ Lâm Ngọc

Biên tập: Ly

“Cám ơn cha!”

“Về phần quà đáp lễ, Lam Tịch đàn cho cha nghe được không?”

“Hảo!”

Lần này Lam Tịch đàn khúc “Dương xuân bạch tuyết”(*) khiến Hàn Vân Long nghe đến ngẩn ngơ! Nhắm mắt thả mình theo tiếng đàn giống như cảm nhận được vạn vật sống lại vui sướng chào mùa xuân tươi đẹp đã về! Thực ra Hàn Vân Long từ trước đến nay đều không hứng thú với âm nhạc, vậy mà lại mê muội trong khúc đàn của đứa con, rõ ràng đứa nhỏ còn không đến năm tuổi vậy mà khi đàn lại tự nhiên lưu loát, tràn đầy tự tin làm cho người ta không khỏi ngỡ ngàng!

Lễ Giáng Sinh Hàn gia tự nhiên là không thể bình thường, trong biệt thự trang trí đổi mới hoàn toàn, hai cây thông Nô-en thật to để gần cửa, trên treo đầy đèn màu, khi trời tối thấp sáng đèn vô cùng rực rỡ, Lam Tịch ở cửa sổ lầu ba ngắm hơn nửa ngày! Hội hoa đăng cổ đại cũng không đẹp bằng! Trong đại sảnh bày đầy các loại lễ vật! Lam Tịch nhìn đồng hồ, phụ thân sao giờ còn chưa về!

Lam Tịch nghĩ ngợi rồi đem điện thoại di động ra xem, điện thoại này là Hàn Vân Long mới mua cho hắn, bên trong chỉ lưu ba số, một là số nhà, một là số điện thoại văn phòng phụ thân, còn lại là số điện thoại di động của phụ thân. Tuy rằng quà Giáng Sinh của hắn là hũ vườn phía sau nhưng Hàn Vân Long vẫn mua nhiều thứ linh tinh khác cho hắn: máy tính, điện thoại, máy chơi game,... Dù Lam Tịch cũng không hứng thú với vài thứ nhưng vẫn coi chúng như bảo! Lúc mua di động này Hàn Vân Long còn mua thêm một dây điện thoại đặc biệt mềm mại, nhớ khi đó phụ thân đem số lưu lại, sau lại tự mình đeo dây điện thoại lên cổ hắn, vậy thì Lam Tịch bất kì khi nào cũng có thể gọi điện thoại cho cha! Thế nhưng Lam Tịch chưa một lần gọi thử, đều là Hàn Vân Long mỗi gọi điện thoại cho hắn! Lam Tịch suy tính, vẫn là gọi điện cho phụ thân!

“Cha!”

“Bảo bối, đây là lần đầu tiên con gọi điện thoại cho cha! Làm sao vậy?”

“Cha khi nào thì trở về?”

“Bảo bối nhớ cha không?” Lam Tịch cắn cắn môi!

“Àn!”

“Ha ha, cha lập tức trở về đi nga, bảo bối Lam Tịch chờ cha nga!”

“Àn, lát nữa gặp mặt!”

Thanh âm của phụ thân của thật là dễ nghe, chính là gọi bảo bối kêu có điểm. . . buồn nôn! Lam Tịch để điện thoại xuống khẽ cười một chút! Chưa tới 20 phút sau, Hàn Vân Long liền hùng hực chạy trở về, Lam Tịch vội vàng ra đón!

“Cha!” Một tiếng gọi này nghe vô cùng hưng phấn, nháy mắt xua đi hàn khí quanh thân Hàn Vân Long!

“Bảo bối ngoan! Cha trở về với con!” Hàn Vân Long trong lòng cao hứng đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng! Lam Tịch ở nhà không biết, khi Hàn Vân Long nhận được điện thoại đang họp ở công ty, vừa nghe đến câu “Cha khi nào thì trở về?”

liền lập tức phát tay kết thúc hội nghị, một bên cầm điện thoại một chạy xuống lầu! Ngồi lên xe, Hàn Vân Long kêu lái xe nhanh nhanh chóng chóng trở về nhà!

Dịp này rất nhiều họ hàng đến chơi! Tất cả mọi người đều từ nước ngoài trở về, thứ nhất là vì cùng nhau ăn tết, thứ hai là vì muốn gặp vị tam thiếu gia này! Hàn Vân Long mang Lam Tịch đi gặp các vị trưởng bối! Đại bá Nhị bá, thúc thúc, cô cô, a di, Lam Tịch đều cung kính lễ phép khiến mọi người có ấn tượng thật tốt!

“Đại ca, đây thật là con của anh? Tại sao lớn lên không giống cha nó chút nào?” Hàn Vân Quảng vừa nói xong sắc mặt đại ca lập tức liền phát lạnh, nhất thời khiến Hàn Vân Quảng lạnh sống lưng!

“Ha ha, Tiểu Lam Tịch lớn lên thật đáng yêu nha, nhìn qua thật giống y đại ca ngày trước!” Lam Tịch trong lòng cười, thúc thúc này như thế nào thay đổi nhanh như vậy!

“Con tôi đương nhiên đáng yêu!” Hàn Vân Long nghe vậy mới bớt tức giận, ôm Lam Tịch ngồi trên sa lon!

“Đại ca, lão đầu tử lại chạy đi đâu?”

“Du lịch vòng quanh thế giới rồi!”

“A? Em chưa thấy qua lão nhân nào nghịch như vậy, không ngày nào ngồi yên được, vốn tưởng rằng lần này trở về có thể gặp lão gia tử, hóa ra đã chạy đi du ngoạn từ khi nào!”

“Xú tiểu tử nói linh tinh, có đứa con nào lại kêu cha mình nghịch! Nếu để cho lão đầu tử nghe thấy thì chắc chắn cậu bị chỉnh chết! Sau đợt nghỉ tết này nhờ chỉnh đốn suy nghĩ!”

“Hắc hắc, anh cứ đùa, đừng nóng giận, hai ngày nữa em sẽ quay về Anh quốc, anh đừng nói gì nha!” Hàn Vân Quảng trêu chọc vài câu rồi lại quay sang cùng người bên cạnh đùa náo loạn lên!

“Bảo bối, mệt không?” Hàn Vân Long cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng! Ánh mắt đen láy chớp chớp, lộ ra một nụ cười!

“Ta không sao, cha làm việc mệt nhọc, có muốn nghỉ sớm không?”

“Không có việc gì, cha cũng không sao!” Cưng chiều xoa tóc của đứa nhỏ, Hàn Vân Long cười từ ái!

“Cha lúc cha cười lên thật là đẹp!”

“Ha ha, thật không? Vậy sau này cha chỉ cười cho con xem nha?”

“Ân!”

Mọi người đang đùa vui vẻ, lúc này lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, nhất thời hưng trí bị cuốn đi hết thấy!

“Thiếu gia, có khách muốn gặp ngài!” Hàn Vân Long vừa quay đầu lại chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp đứng ở phía sau! Thoáng nghĩ ngợi một chút lập tức nhớ ra đây là ai – mẹ đẻ Lam Tịch – Tiêu Vân!

“Hàn Vân Long đã lâu không gặp!” Tiêu Vân tự nhiên ngồi ở sa lon đối diện, nhìn chăm chăm Lam Tịch!

“Cô tới làm gì?”

“Tất nhiên là đến xem con trai tôi!” Từ khi cô ta xuất hiện nhiều người chung quanh liền chú ý tới, số ít còn nhận ra! Nhất thời mọi người đều im lặng!

“Cô đã đến đây, vậy tôi nói rõ với cô từ nay về sau Lam Tịch chỉ là con trai của Hàn Vân Long!”

“Hàn Vân Long, tôi nhưng là mẹ đẻ của Lam Tịch, tôi năm đó cầu xin anh anh cũng đâu nhận nó, vì sao hiện tại lại công nhận! Tôi đã mời luật sư, tôi muốn nuôi con trai mình!”

“Hừ, dù có ra tòa, cô có bao nhiêu phần thắng?”

“Lam Tịch, mau tới đây!” Tiêu Vân tất nhiên biết Hàn Vân Long lợi hại, dù có ra tòa sợ là mình cũng không thắng được, đành phải trông chờ vào Lam Tịch, dù sao thì mẫu tử liên tâm ! Lam Tịch nghe gọi mình, từ từ tiến đến!

Mẫu tử liên tâm: mẹ con gắn bó, sự quyến luyến trong tình mẹ con

“Cô khỏe chứ, lần đầu gặp mặt thỉnh chiếu cố nhiều!” Lần trước ở cô nhi viện vị viện trưởng kia chết sống không cho bọn họ gặp mặt, hôm nay vừa thấy đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu, nhưng lại khách sáo như vậy, Tiêu Vân thực không vui.

Tiêu Vân kể ra cũng là nữ nhân có thủ đoạn, thử rất nhiều cách mới trộm sinh được con với Hàn Vân Long, đáng tiếc cô ta tính sai một bước, Hàn Vân Long căn bản không tính cưới vợ, càng không vì một đứa trẻ mà thỏa hiệp, về hai an hem sinh đôi là lão gia tử cứng rắn lưu lại, bằng không Hàn Vân Long căn bản không muốn con. Đối với một nữ nhân mới hơn hai mươi tuổi như Tiêu Vân mà nói có con căn bản là cản trở tiền đồ sau này, nên chỉ nuôi một năm liền mang gửi cô nhi viện, khi đó ngay cả tên cũng chưa đặt! Ngờ đâu sau này xem TV biết đứa bé kia thành thần đồng, hơn nữa lúc này mình cũng có tiền, dĩ nhiên muốn nhận con! Chỉ tiếc cô không chuẩn bị xét nghiệm AND để chứng minh quan hệ huyết thống, lão viện trưởng lại sợ cô là lừa đảo nên không để Lam Tịch gặp cô, đợi khi cô đi tìm Lam Tịch lần thứ hai thì đứa trẻ đã bị Hàn Vân Long đón đi rồi!

“Lam Tịch, mẹ là mẹ con! Lại đây để mẹ ôm nào!” Dù đứng rất xa nhưng Lam Tịch vẫn ngửi thấy mùi nước hoa trên người Tiêu Vân, Lam Tịch thật sự là có chút phản cảm nên do dự mãi mà không đi đến! Nhìn qua phụ thân đưa tới một ánh mắt cầu trợ!

“Bảo bối, đến với cha!” Lam Tịch lập tức đi tới, lao vào trong lòng phụ thân! Tiêu Vân một trận xấu hổ, chính mình kêu như vậy nửa ngày đứa nhỏ đều chẳng qua, vậy mà cha vừa gọi liền đi đến không hề do dự!

“Lam Tịch, mẹ là mẹ con!”

“Gặp qua mẫu thân đại nhân!”

“Lam Tịch cùng mẹ về nhà được không?” Lam Tịch ngẩng đầu nhìn nhìn phụ thân, thấy cha cũng đang nhìn mình, vòng tay ôm hân chặt thêm chút nữa! Phụ thân cũng đang khẩn trương sao? Quay đầu nhìn ánh mắt chờ đợi của mẫu thân, Lam Tịch thập phần kiên định nói:

“Mẫu thân đại nhân, thực xin lỗi ta không thể đi theo người! Ta thích cùng một chỗ với cha!” Hàn Vân Long trong lòng vui vẻ, cười rạng rỡ với Lam Tịch!

“Cô đều nghe rồi đấy, Lam Tịch không muốn đi theo cô, cả đời này nó đều ở bên cạnh tôi! Từ nay về sau hi vọng cô không cần tới quấy rầy Lam Tịch!” Tiêu Vân thở dài một hơi, lấy ra một hộp quà!

“Lam Tịch, đây quà của mẹ cho con!”

“Đa tạ mẫu thân đại nhân, cha tặng ta một cái điện thoại di động!” Tiêu Vân rất buồn bực, đứa nhỏ này thế nhưng cùng mình khách sáo vậy, ngay cả quà cũng không nhận, âm thầm thương cảm một hồi! Bận đang ?

“Hàn Vân Long, Lam Tịch là con tôi, tôi sẽ không từ bỏ, chúng ta ra tòa quyết định!” Nó xong đi ra ngoài! Hàn Vân Long nhắm mắt làm ngơ không chút để ý tới lời của Tiêu Vân

“Mọi người tiếp tục thôi!” Hàn Vân Long nói xong ôm Lam Tịch về tới phòng!

(*)Dương xuân bạch tuyết: Là một khúc nhạc được so sánh không kém chút nào với Cao sơn lưu thủy. Tương truyền rằng Lữ Duyên Tử – một nghệ sĩ giỏi về đàn và trống chính là người đã chế ra khúc nhạc Dương Xuân Bạch Tuyết. Song đây lại chính là khúc nhạc gây tranh cãi rất nhiều bởi cả nước có chưa quá mười người hòa được bản nhạc này một cách trọn vẹn.

Vì vậy, chẳng ai dám khẳng định rằng mình thấu triệt được toàn vẹn cái tứ của bản nhạc này dù có thể đã nghe đi nghe lại nhiều lần.

Chỉ biết rằng những thanh âm réo rắt ấy không khiến ta bi lụy, không khiến ta chìm vào những giây phút trầm tư tĩnh mặc. Đó là một bức tranh đầy hoạt động, chứ không có một nét chấm phá nào tĩnh lặng tuyệt đối.

Tuy nhiên, hình như ẩn trong nó còn có chút gì đó bức bối của một nỗi lòng tri cố.

7. Chương 7

Trở lại phòng, Hàn Văn Long ôm Lam Tịch nhìn nhìn thiếu chút nữa bật cười!

“Con trai ngoan, nói cho cha vì cái gì không chịu cùng mẹ đi?” Lam Tịch chớp chớp ánh mắt đen láy, mím môi!

“Bởi vì, bởi vì ta thích cùng cha sống chung một chỗ!” Ta thích cùng cha sống chung một chỗ, ở bên cạnh cha ta có thể cảm thấy an tâm! Từ trước tới nay đều là ta bảo vệ người khác, đây là lần đầu tiên được người khác bảo hộ như thế, khiến ta thực an tâm! Ta thích được cha ôm vào trong ngực! Ta thích thấy cha cười! Những lời này Lam Tịch chỉ có thể nói trong lòng, không thể nào nói nên lời!

“Cha cũng thích cùng Lam Tịch cùng một chỗ!” Hàn Văn Long đem Lam Tịch ôm vào phòng tắm, hai ba cái cởi hết quần áo Lam Tịch!

“Cha?”

“Cùng cha tắm nha!”

Bồn tắm lớn rất lớn, Lam Tịch ở bên trong bơi lội cũng không thành vấn đề, dù ngồi vào trong nước Hàn Văn Long vẫn như cũ đem hân ôm vào trong ngực, Lam Tịch xấu hổ phi thường, mặt đỏ như gấc!

“Bảo bối, sao lại đỏ mặt?”

“Phụ thân nào cũng cùng nhi tử tắm sao?”

“Đây là đương nhiên!” Nga, nguyên lai đây mới là Quan hệ phụ tử bình thường! Nhưng mà đáng người cha đẹp thật nha!

Đem nhi tử ôm ngồi trên đùi, giúp đứa nhỏ tắm, da của trẻ con thật đẹp, trơn bóng non nớt! Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chẳng lẽ là thẹn thùng? Thật đáng yêu! Hàn Văn Long không biết rằng tắm rửa cùng con trai cũng làm cho mình cao hứng như thế! Lần này tắm vậy mà hết một giờ, chờ tắm cho tới khi nào xong thì Lam Tịch sớm đã ngủ!

Nhìn thấy đứa nhỏ ngủ say trong lòng, Hàn Văn Long nhỏ giọng nói:

“Lam Tịch, con cả đời phải ở bên cạnh cha nha!”

“Àn!” Trong lúc ngủ mơ Lam Tịch nhẹ đáp một tiếng, có lẽ là trả lời Hàn Văn Long mà cũng có thể chỉ là nói nói mớ mà thôi! Hàn Văn Long nghe đứa nhỏ đáp vậy mà lặng đi một chút, đem đứa nhỏ ôm vào lòng, coi như con đáp ứng với cha rồi nha!

Mấy ngày sau, một trác của tòa án được đặt trên bàn làm việc của tổng giám đốc Hàn, Hàn Văn Long cười lạnh nhìn thoáng qua!

“Chủ tịch, có cần tìm Trương luật sư không?”

“Người đàn bà này, thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Tổng giám đốc, Tiêu Văn là vợ giám đốc tập đoàn Vân Hải!”

“Vân Hải? Hừ, trước thu mua mấy công ty con của tập đoàn này, để cho cô ta biết khó mà lui! Mặt khác phía tòa án tất cả đều giao cho Trương luật sư xử lý đi, tôi lười gặp cô ta!”

“Vâng, tôi lập tức đi lo liệu!”

Dám cùng Hàn Vân Long ta đoạt quyền nuôi con, cũng phải nghĩ xem mình đủ sức không? Nếu không phải cô là mẹ Lam Tịch, tôi sớm đã không để cô tồn tại trên cõi đời này!

Thực ra dù có ra tòa Hàn Vân Long cũng không thua, chỉ là Hàn Vân Long không muốn khiến mọi việc rùm beng lên, như vậy sẽ khiến Lam Tịch không thoải mái! Cho nên Hàn Vân Long thà rằng phiền toái một chút giải quyết vấn đề còn hơn!

Ngắn ngủn mười ngày sau, tập đoàn Vân Hải đã bị tập đoàn Thánh Kai làm cho điêu đứng, Tiêu Vân không dám đùa cùng Hàn Vân Long, thành thật trở về làm phu nhân an phận, từ bỏ quyền nuôi Lam Tịch.

Lưu quản gia trong vòng vài ngày sẽ đem khối đất trống ở vườn sau thu thập thoả đáng, dùng hàng rào làm thành một cái vườn nhỏ, bên trong còn dựng một nhà kính(*), Lam Tịch thấy khu vườn gần xong nên cực kì hưng phấn! Khu đất trống này bốn phía còn có rất nhiều cây cao, đúng là nơi luyện võ tốt, nhà kính độ ẩm cũng vừa vặn! Lam Tịch phân phó mấy người hầu đất trong nhà kính, lại viết một danh sách thực vật linh tinh để Lưu quản gia mua!

Nhà kính: đoạn này nguyên văn là noãn bằng – noãn là âm, bằng là lều/gác/lán, mình không biết dịch kiểu gì nên để vậy

Mua mấy mầm cây, hạt giống xong, Lam Tịch liền nhốt mình trong khu nhà kính, không để bất kì ai và làm phiền! Chính mình tự gieo trồng mấy loại dược thảo! Mỗi ngày tưới nước chăm sóc cẩn thận, khi gần tết đã cây lớn hơn một chút! Nhà kính này cũng khá lớn, mỗi ngày chăm sóc dược thảo xong, Lam Tịch liền luyện công bên trong! Người giúp việc cũng không biết Lam Tịch ở bên trong làm cái gì! Tam thiếu gia không để ai đi vào, tự nhiên là ai cũng không dám đi vào! Ngay cả đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia cũng không được đi quấy rầy Lam Tịch theo lời Hàn Vân Long!

“Phụ thân, cha phải rời nhà sao?” Lam Tịch nhìn sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối!

“Cha hôm nay cần đi tham gia một triển lãm đồ cổ, cho nên muộn một chút mới trở về!”

“Đồ cổ? Ta đi cùng được không?”

“Nga, Lam Tịch có hứng thú sao?”

“Ân ân!”

“Tốt lắm, đi thay quần áo, cha mang con đi!”

Lam Tịch nhanh chóng chạy trở về phòng thay đổi quần áo! Vội vàng chạy tới cửa, Hàn Vân Long vẫn đang ngồi ở trong xe chờ hần, thấy quần áo lộn xộn đã chạy ra, vội vàng đem đứa nhỏ kéo vào trong lòng giúp con trai chỉnh lại quần áo!

“Chạy vội vàng như vậy làm gì chứ? Cúc áo cũng chưa cài xong!”

“Hắc hắc, cha ơi nhanh nhanh!”

Hàn Vân Long cương chiều xoa tóc đứa nhỏ, đứa con trai này thích gì đó đều đặc biệt như vậy sao?

làm gì có đứa trẻ năm tuổi nào lại thích đồ cổ chứ. Đương nhiên thích đứa nhỏ thích nghiên cứu độc dược lại càng không khả năng đi. Dù sao những thứ này đều rất nguy hiểm, Hàn Vân Long không phải chưa từng lo lắng qua, nhưng vài lần trộm xem con trai nghịch độc dược thì phát hiện con trai mình phối chế những độc chất kia cực kì thành thạo, hoàn toàn không giống đứa nhỏ nghịch ngợm nhất thời, dần dần cũng yên lòng! Có lẽ Lam Tịch vĩnh viễn sẽ không biết, trong mọi ngõ ngách ngôi nhà có cất rất nhiều thuốc giải độc? Bác sĩ riêng cũng có nhiều hơn một cái điện thoại di động, sẵn sàng 24/24

Tới hội trường, Lam Tịch hưng phấn đến nỗi ánh mắt sáng rực lên, mỗi đồ vật trong triển lãm đứa nhỏ đều quan sát thật lâu! Hàn Vân Long thấy con trai biểu hiện như vậy, thật sự cảm thấy được thích thú! Đến khi thấy một thanh kiếm cổ thì Lam Tịch quả thực giống như mất hồn nhìn chăm chăm miệng há hốc!

“Lam Tịch? Lam Tịch? Con trai bảo bối?”

“A, nga cha!”

“Xem đến mất hồn như thế, con thích thanh kiếm này?” Hàn Vân Long nhìn nhìn, kiếm kia bề ngoài thực bình thường, kiếm màu đen trên gắn một viên hồng ngọc! Nhìn qua không có gì đặc biệt, trông lại cực kì cũ kĩ!

“Kiếm này . . . Thật tốt!” Lam Tịch muốn nói lại nén trở về!

Cổ Nguyệt kiếm, giáo chủ từng vì chiếm được thanh kiếm này mà liên tiếp tiêu diệt ba môn phái, cuối cùng cũng không thể tới tay! Kiếm này không rõ thất lạc nơi nào, không nghĩ tới nay trờicho ta gặp nó, chém sắt như chém bùn, cực kì sắc bén! Viên hồng ngọc trên kiếm được gọi là Quỷ nhãn, độc nhất vô nhị, nếu nhỏ máu của chủ nhân lên viên ngọc ấy thì từ nay về sau kiếm này cũng chỉ có chủ nhân mới có thể rút ra, trừ phi vị chủ nhân cũ đã chết, huyết khí vừa đứt, nó mới có thể nhận vị chủ nhân khác!

“Nếu thích cha sẽ mua tặng con!” Hàn Vân Long thấy đứa nhỏ xem sắp chảy nước miếng đến nơi, chắc là rất rất thích đi!

“Thật vậy chẳng? Thật vậy chẳng?” Lam Tịch cao hứng suýt nữa nhảy cẫng lên! Hàn Vân Long bị vẻ mặt đáng yêu của đứa con chọc cười! Quay đầu tìm quản lí triển lãm!

“Tổng giám đốc Hàn, xin hỏi có gì phân phó?”

“Kiếm này giá bao nhiêu?”

“Tổng giám đốc Hàn, kiếm này không quá đắt, bên kia còn một thanh kiếm nữa, không bằng ngài qua nhìn một chút?” Hàn Vân Long hướng bên kia nhìn thoáng qua, thanh kiếm kia thoạt nhìn quả nhiên quý báu hơn rất nhiều, kiếm gắn đầy ngọc và đá quý, nhìn qua thật hoa lệ!

“Bảo bối, bên kia còn có một thanh kiếm, nhìn qua thấy tốt hơn thanh này!” Lam Tịch nhìn lướt qua, tâm nói mấy người này thật không biết hàng, kiếm kia cùng lắm chính là hoàng thượng hoặc Vương gia đã dùng qua, hoàn toàn để làm cảnh, đây mới thực sự kiếm tốt!

“Cha, ta vẫn tương đối thích thanh...này!”

“Àn, vậy được rồi, quản lí?”

“Nga, chỉ cần vị thiếu gia này thích là tốt rồi, thanh kiếm để giá tám triệu năm năm trăm ngàn!”

“Kiếm này tôi mua!”

“Hảo hảo, tổng giám đốc Hàn chờ một lát!”

8. Chương 8

Lam tịch âm thầm tắc lưỡi, vậy mà lên đến gần chín triệu, kiếm này ở cổ đại giá đâu chỉ trăm vạn lượng bạc đâu.

Hàn Vân Long thanh toán rất nhanh, quản lí lấy kiếm bỏ vào hộp để vệ sĩ mang về biệt thự Hàn gia! Trong phòng làm việc, Hàn Vân Long thử rút kiếm ra thế nhưng không được!

“Bảo bối, không rút kiếm này ra được liệu có vấn đề không?”

“Cha để kiếm trên đất đi!”

“Hảo!” Hàn Vân Long thử rút lần nữa nhưng vẫn không được, đặt ngang thanh kiếm trên mặt đất, không rõ Lam Tịch định làm gì? Đứa nhỏ chạy đến phòng bếp lấy một con dao nhỏ, cắt ngón tay mình, Hàn Vân Long cả kinh!

“Lam Tịch, con làm gì vậy?” Hàn Vân Long vội vàng đưa ngón tay đứa nhỏ vào trong miệng!

“Cha từ từ, chờ một chút cha sẽ thấy!” Lam Tịch rút tay ra chỉ thanh kiếm, Hàn Vân Long thấy con trai chảy máu lòng khẩn trương! Lam Tịch từ từ đem giọt máu nhỏ lên viên hồng ngọc của thanh kiếm, kỳ tích đã xảy ra, giọt máu kia rõ ràng bị viên hồng ngọc hấp thu vào!

“Tốt rồi!” Hàn Vân Long nói xong nhanh nhanh chóng chóng giúp Lam Tịch băng bó!

“Cha thử rút kiếm xem!” Hàn Vân Long thử thêm lần nữa nhưng vô ích, Lam Tịch nhẹ nhàng cười nhận lấy thanh kiếm, nhẹ nhàng cầm chuôi kiếm kéo ra! Nhất thời hàn quang tỏa ra bốn phía, toát lên một trận lạnh lẽo!

“Tại sao lại như vậy?”

“Cha nhìn xem!” Lam Tịch nhổ hai cọng tóc của mình đặt trên lưỡi kiếm khê thoỉ, sợi tóc lập tức đứt đoạn! Hàn Vân Long vô cùng kinh ngạc, kiếm này thật sắc bén! Lam Tịch lại thu kiếm lại đưa cho phụ thân!

“Cha, ta cam đoan không ai rút kiếm ra được!”

Hàn Vân Long lại thử rút kiếm nhưng thanh kiếm chỉ trượt ra như đá! Nhìn kĩ thanh kiếm không có cơ quan vì sao Lam Tịch lại có thể nhẹ nhàng rút kiếm, thật sự vô cùng khó hiểu! Hàn Vân Long nghi hoặc gọi hết các vệ sĩ đến thử rút kiếm một lần!

“Ai có thể kéo thanh kiếm này ra tôi thưởng một vạn đồng tiền!” Những vệ sĩ kia vừa nghe vậy liền háo hức đi thử sức! Mười mấy vệ sĩ nghĩ nát óc nhưng vẫn không nhổ ra được, cuối cùng thậm chí còn hai người cùng nhau thử nhưng chỉ vô dụng.

“Tổng giám đốc Hàn, không được đâu, thật sự là không thể!” Bọn vệ sĩ lau mồ hôi, xem ra tiền này không đến tay được! Lam Tịch cầm thanh kiếm nhẹ nhàng kéo, kiếm kia lập tức ra khỏi vỏ! Mọi người ngạc nhiên đến tròn mắt!

“Ngay cả con tôi cũng không bằng, tất cả đều ra ngoài đi!”

Hàn Vân Long thấy mọi người đều đi ra, ngoài vội vàng đem Lam Tịch kéo vào trong lòng!

“Bảo bối mau nói cho cha biết, con sao làm được?”

“Cha, kiếm này mới nhận máu của ta, nó cũng chỉ công nhận mùi máu của ta nên ta mới có thể sử dụng nó!”

“Thì ra là thế! Kiếm này là thần kiếm à?”

“Đúng vậy! Kiếm này chỉ có một chủ nhân, trừ khi chủ người cũ chết, nó cảm giác được huyết khí đã mất mới có thể đổi chủ nhân! Dù cho cách xa ngàn dặm nó cũng có thể cảm nhận được sống chết của chủ nhân!”

“Thực quá thần kỳ! Lam Tịch con làm thế nào biết điều này?”

“Ách, xem sách cổ có ghi qua, cho nên ta nhớ kỹ, không nghĩ tới là thật!” Hàn Vân Long thấy hấn ánh mắt con trai có chút trốn tránh, sờ sờ cằm của mình, thầm nói, con trai gốc muông lừa cha sao, nhìn qua biết ngay là nói dối, nhưng thôi không cần vạch trần đứa nhỏ! Con trai nhỏ có rất nhiều bí mật nha, xem khi nào thì chủ động nói cho cha biết!

Lam Tịch từ khi có thanh kiếm lại càng ở nhà kính siêng năng luyện võ, thân thể của mình còn quá mức nhỏ gầy, mong lớn nhanh để dung thanh kiếm này. Mỗi ngày Lam Tịch đều luyện đến tối muộn mới bằng lòng trở về phòng nghỉ!

Trong khoảng thời gian này Hàn Vân Long vô cùng bận rộn, Lam Tịch đã vài ngày chưa thấy phụ thân về nhà! Đi qua phòng phụ thân thấy bên trong im lặng, sợ là đêm nay cha cũng không về!

Lam Tịch trong lòng mát mát trở lại gian phòng của mình, tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ! Ban đêm có chút oi bức, Lam Tịch khó ngủ vô cùng. Đứng dậy ra khỏi phòng, Lam Tịch nghĩ xuống dưới lầu tìm nước uống, đi qua phòng phụ thân lại nghe thấy bên trong có âm thanh, Lam Tịch lập tức hưng phấn đẩy cửa xông vào, nhất thời bị cảnh trước mắt làm cho ngẩn ngơ!

Cơ thể Hàn Vân Long đang nằm đè lên một phụ nữ, trong chốc lát cả ba người đều trở tay không kịp! Lam Tịch đã khôi phục tâm thần vội vàng thấp giọng!

“Phụ thân thực xin lỗi!” Cẩn thận lui ra ngoài, Lam Tịch chạy trở về phòng của mình cuộn người vào trong chăn! Trái tim đập thình thịch nửa ngày cũng chưa chậm lại! Thầm mắng mình thật sự là rất lỗ mãng, như thế nào không biết gõ cửa đi? Có thể tự giận chính bản thân mình, hoặc vì nguyên nhân khác, lúc này Lam Tịch trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu!

Mà hai người trong phòng kia phải nửa ngày sau mới phản ứng!

“Đó là ai?”

“Con tôi!”

“Ha ha, con của anh thật đáng yêu nha!”

“Đó là đương nhiên, đừng nói nữa, chúng ta tiếp tục!” Hàn Vân Long cùng tình nhân trêu đùa vài câu nhanh chóng tiếp tục làm việc! Trong khoảng thời gian này Hàn Vân Long thường xuyên nửa đêm mang những người phụ nữ khác nhau về, chính là trở về tương đối muộn nên Lam Tịch cũng không để ý tới, đâu ngờ đêm nay lại bị con bắt gặp! Hàn Vân Long có chút chán nản, vì sao mình không khóa cửa, bị con trai bắt gặp vẫn là có chút xấu hổ!

Tường này cách âm vốn là vô cùng tốt, thế nhưng hôm nay Lam Tịch nghe rõ vô cùng âm thanh phòng phụ, càng không muốn nghe thì thanh âm kia càng mình nghe lại càng rõ! Ai bảo hắn là người luyện võ đi, thính lực lại lợi hại hơn nhiều so với người bình thường! Một đêm này Lam Tịch lăn qua lộn lại cuối cùng thức trắng!

Sáng sớm Hàn Vân Long vào phòng con trai liền nhìn thấy Lam Tịch phờ phạc ngồi ở trên giường!

“Bảo bối, làm sao vậy?”

“Phụ thân, chào buổi sáng!” Hàn Vân Long đưa tay muốn đem Lam Tịch ôm vào trong lòng, một mùi thơm nhàn nhạt truyền vào trong mũi, Lam Tịch lập tức nhăn lại lông mi, vọt sang một bên!

“Làm sao vậy?”

“Trên người cha có mùi nước hoa!”

Hàn Vân Long kéo quần áo ngủ thử thật có chút mùi, mùi nước hoa của cô kia! Con trai chán ghét mùi này?

“Hảo, cha đi tắm! Bảo bối mau đi dùng cơm đi!”

“Àn, đã biết!”

Đưa mắt nhìn phụ thân rời phòng, Lam Tịch hai tay ôm đầu gối, cuộn tròn người buồn bực một hồi lâu!

Hàn Vân Long đem mình ngâm vào trong nước thở dài một hơi! Cùng người tình làm suốt đến vừa rồi cô ấy mới rời đi, xem Lam Tịch mỗi một như kia chẳng lẽ một đêm đều không có ngủ sao?

Từ đó về sau Hàn Vân Long rất ít mang phụ nữ về nhà, bởi vì Hàn Vân Long không muốn thấy Lam Tịch có biểu hiện như vậy, càng không hi vọng Lam Tịch buổi sáng hôm đó né tránh chính mình!

Lam Tịch đến tuổi đi học, Hàn Vân Long hỏi ý kiến con trai, cuối cùng quyết định vì đứa nhỏ mời một gia sư tiếng Anh và số học cho Lam Tịch! Còn các mặt khác Hàn Vân Long tin tưởng con mình biết còn nhiều hơn thầy cô giáo!

Lam Tịch mỗi buổi sáng luyện tập một giờ nội công tâm pháp, cho tới trưa học tập hai giờ toán học cùng hai giờ Anh ngữ, buổi chiều liền đều luyện công cùng gieo trồng thảo dược! Buổi tối luyện tập một giờ nội công, thời gian khác thì đọc sách không ngừng... hừ thế mãi cho đến khi Lam Tịch mười hai tuổi!

“Bảo bối, đang làm cái gì?”

“Cha, cha đang ở đâu?”

“Cha ở Nhật Bản, tới thăm gia gia con, tiện thể bàn chuyện kinh doanh, mấy ngày nữa mới có thể trở về!”

“Nga!” Lam Tịch đáp lại đầy thất vọng cùng mất mát khiến Hàn Vân Long trong lòng căng thẳng!

“Bảo bối ngoan, cha nhanh xong việc về với con nha?”

“Àn !”

“Hôm nay làm những gì?”

“Vẫn như cũ! Cha, giọng có chút khàn khàn, có phải là bị cảm hay không?”

“Bên này trời mưa suốt, có thể là cảm lạnh!”

“Vậy nhanh chóng uống thuốc, nếu không bệnh nặng thêm sẽ không tốt!”

“Yên tâm đi, cha sẽ uống thuốc đầy đủ! Muộn rồi, con đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nữa cha sẽ về!”

“Àn, chúc cha ngủ ngon!”

“Chúc ngủ ngon bảo bối!” Lam Tịch cầm điện thoại mãi không gác máy, mà Hàn Vân Long cũng cầm điện thoại chờ một lúc lâu, hai người cứ như vậy cầm điện thoại trầm mặc!

“Bảo bối, gác máy đi, nhanh rồi đi ngủ!”

“... Àn, chúc ngủ ngon cha!” Lam Tịch do dự một chút rồi gác điện thoại! Hàn Vân Long nghe tiếng “cạch” trên điện thoại thở dài một hơi! Hôm nay về muộn không gọi điện cho Lam Tịch nói một tiếng, không nghĩ tới con trai đã trở thế này còn chưa ngủ, chẳng lẽ vẫn đang đợi mình sao? Hàn Vân Long xoa xoa mày, lấy thuốc cảm mạo đã chuẩn bị sẵn nuốt vào!

9. Chương 9

Chỉ cần buổi tối không về nhà, Dù ở đâu Hàn Vân Long đều gọi điện thoại cho Lam Tịch, đây đã thành một thói quen! Mà với hai đứa con trai sinh đôi kia, lên trung học chúng ở luôn tại kí túc xá, Hàn Vân Long tuy rằng thỉnh thoảng cũng để ý hai đứa, tuy nhiên chưa bao giờ giống quan tâm Lam Tịch! Chẳng biết từ lúc nào đứa con này đã là một phần trọng yếu trong lòng hắn, có thể là gần đây, mà cũng có thể từ khi gặp Lam Tịch lần đầu tiên tại cô nhi viện!

Lúc một mình mặc kệ đang ở cùng ai Hàn Vân Long đều nhớ tới Lam Tịch: không biết con trai ăn cơm chưa, nghỉ ngơi đầy đủ không, lúc ngủ có đạp chăn lung tung không..? Đứa bé kia có rất nhiều bí mật, vì đã đồng ý không can thiệp quá sâu đời sống riêng của đứa nhỏ, nên Hàn Vân Long tới bây giờ cũng chưa qua vườn của bảo bối, để con trai hoàn toàn tự do. Cũng may đứa bé kia ngoan ngoãn vô cùng, ngoài học tập ra là giam mình trong vườn, đến bây giờ cũng không đi ra ngoài chạy loạn, điều này cũng khiến Hàn Vân Long bớt lo lắng đi rất nhiều!

Tối vài hôm sau, Lam Tịch nằm điện thoại ở trên giường lăn qua lộn lại mãi mà vẫn ngủ không được! Mấy ngày này phụ thân mỗi ngày đều gọi điện thoại, vì sao hôm nay đến bây giờ vẫn chưa gọi đi, hay là bận quá nên quên? Lam Tịch rất muốn gọi điện thoại cho cha, nhưng mà lỡ phụ thân đang nói chuyện làm ăn hoặc bận thì sao? Trần trọc đến hơn mười hai giờ đêm, Lam Tịch mới mơ mơ màng màng ngủ!

Hàn Vân Long xuống máy bay thì nhanh nhanh chóng chóng chạy ô tô về nhà! Nhẹ nhàng mở cửa phòng, đèn bên trong vẫn sáng, đi đến bên giường thấy Lam Tịch nằm lẩn trên giường, một tay còn nắm chặt điện thoại, chắc con trai vẫn luôn chờ điện thoại của mình đi! Hàn Vân Long cười cười, nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ! Lam Tịch lập tức tỉnh ngủ, mở mắt ra thấy phụ thân đứng ở bên giường, ánh mắt chốc lát đã gạt phăng cơn buồn ngủ thay bằng hưng phấn!

“Phụ thân, phụ thân đã về!”

“Thực xin lỗi, đem con đánh thức!” Hàn Vân Long ngồi ở bên giường đem Lam Tịch kéo vào trong lòng!

“Cha mới vừa xuống máy bay sao?”

“Àn, mới vừa xuống máy bay liền nhanh chóng về nhà, sợ bảo bối của cha lo lắng!” Lam Tịch rúc vào trong lòng ngực của cha cắn cắn môi đáp lại:

“Phụ thân đi đường mệt nhọc!”

“Thấy bảo bối của cha liền hết mệt! Cha đi tắm rửa một chút!”

“Hảo!”

Đứng dậy hôn nhẹ trán con trai, Hàn Vân Long xoay người trở về phòng! Khi tắm rửa xong đi ra, vẫn thấy Lam Tịch tươi cười nằm trên giường nhìn mình!

“Như thế nào không về phòng mình ngủ?”

“Một mình ngủ lạnh, ta muốn cùng cha ngủ chung!”

“Ha ha, hảo, cha ôm con ngủ!”

Hàn Vân Long lau khô tóc lao vào trong chăn, ôm chầm con trai! Lam Tịch rúc vào lồng ngực cha, vòng tay ôm Hàn Vân Long ha ha cười lộ ra hàm răng trắng! Đứa nhỏ trong lòng giờ đã không còn là thằng nhóc gầy còm ngày trước, quay ra nhìn lại thì con trai đã đến tuổi thiếu niên, vóc dáng cũng cao như vậy! Hai người đều không nói gì cứ thế mỉm cười nhìn nhau, Hàn Vân Long sờ sờ khuôn mặt con trai, bộ dáng non nớt sớm không còn, lông mi dày đậm, hai tròng mắt đen bóng, mũi dọc dừa tinh xảo, cái miệng nhỏ nhắn mà phẩn nộn, khóa hồng chỉ nơi ẩn đường dường như hồng hơn vài phần so với trước! Lam Tịch đã càng ngày càng đẹp! Hàn Vân Long dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối, nhận không được hôn nhẹ trán của con trai!

Lam Tịch nhắm mắt lại nhưng mặt đỏ ửng lên! Quay đầu dấu đi!

“Bảo bối đỏ mặt?”

“Không, không có đâu!”

“Ha ha, tắt đèn thì không nhìn thấy!” Hàn Vân Long đưa tay tắt đèn bàn, đem con trai ôm chặt! Lam Tịch thở ra nhiệt khí từng đợt thổi lên ngực của cha, ngứa ngứa nha! Lúc này Hàn Vân Long rất muốn sờ sờ da của đứa nhỏ, trên thực tế Hàn Vân Long cũng đang làm như vậy: tay xốc quần áo bên hông vươn vào! Da dẻ thiếu niên non mịn dị thường khiến Hàn Vân Long run lên, cảm giác khác thường nháy mắt truyền khắp toàn thân! Tay Hàn Vân Long không dám lộn xộn, liền đặt luôn sau lưng bảo bối! Thở dài, Hàn Vân Long tự ép mình không nghĩ lung tung nhanh chóng đi ngủ!

Tay của cha thật ấm áp, đặt trên lưng cảm giác giống như đang truyền nội lực, vô cùng thoải mái! Lam Tịch cứ như vậy trong lòng cha tiến nhập mộng đẹp!

Sáng sớm Hàn Vân Long tỉnh lại, đứa nhỏ đã dậy từ khi nào. Sớm đã thành thói quen, mỗi lần Hàn Vân Long ôm Lam Tịch ngủ thì buổi sáng dậy đứa nhỏ đã dậy trước rồi! Cũng không biết bảo bối mỗi ngày dậy sớm như vậy làm gì chứ! Lại nhớ chuyện tối qua Hàn Vân Long thở dài một hơi, lòng bàn tay hình như còn có độ ẩm cơ thể Lam Tịch! Cảm giác xúc động kia, vì sao mình lại nhớ nhung như thế? Hàn Vân Long lắc đầu, cưỡng chế bỏ ra ngoài mấy thắc mắc không đầu, lại không biết cái cảm giác kia mọc rễ đáy lòng!

Liên tiếp mấy ngày sau Hàn Vân Long đều tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc! Công tác bận rộn khiến Hàn Vân Long suốt mấy ngày không về nhà! Lam Tịch ở nhà có chút buồn rầu, mang theo hai vệ sĩ ra ngoài!

“Tam thiếu gia, cậu muốn đi đâu?”

“Ân, đi công ty của cha đi, ta hình như chưa đến đó bao giờ!”

“Vâng!” Lái xe chạy dọc con đường đến văn phòng tập đoàn Thánh Kai!

Hai vệ sĩ đi theo Lam Tịch vào công ty! Mặc dù Tam thiếu gia chưa từng tới công ty, nhưng điểm hồng chì tại ấn đường chính là giấy thông hành! Trước sảnh mấy lễ tân vừa nhìn lập tức nhận ra đó là con trai thứ ba của Tổng giám đốc Hàn lập tức dẫn vào!

Lam Tịch đi thang máy đến lầu cao nhất, Vương bí thư vừa thấy liền vội vàng đứng dậy chào!

“Tam thiếu gia, Tổng giám đốc Hàn ở văn phòng, tôi đi thông báo một tiếng!”

“Không cần, ta muốn phụ thân ngạc nhiên, ta tự mình đi là tốt rồi!”

“Việc này...”

“Không có chuyện gì!”

Lam Tịch trực tiếp vào trong, vòng vo một lúc thì thấy văn phòng tổng giám đốc! Trong lòng hưng phấn cực kì, đứng ở cửa cọ cọ tay, nghĩ ngợi thấy phụ thân thì nên nói gì.

“Tổng giám đốc, những người này cần xử lý như thế nào?”

“Không cần để lại!”

“Tôi hiểu được!”

“Nhớ rõ hành động bí mật chút!”

“Dạ!”

Đối thoại trong phòng Lam Tịch đều nghe hết, cho giờ cũng chưa từng nghe qua thanh âm của phụ thân âm trầm như thế! “Không cần để lại”, “hành động bí mật”, những lời này kiếp trước giáo chủ cũng thường xuyên nói với ta! Không cần đoán cũng biết là có ý gì! Nhưng thật không nghĩ tới phụ thân cũng có mặt tối như thế!

Người kia được mệnh lệnh chuẩn bị hành động, lúc mở cửa ra vừa vặn thấy Lam Tịch, trong mắt lập tức lộ ra một cổ sát khí. Hàn Vân Long không nghĩ tới con trai thế nhưng đứng ngoài, lời nói mới rồi đứa nhỏ đều nghe hết rồi sao? Hàn Vân Long vội vàng đi ra!

“Bảo bối, sao con lại tới đây?” Người kia lập tức ẩn lui sát khí, nghiêng người theo Lam Tịch ra ngoài! Lam Tịch nhìn thấy bóng lưng của hắn thầm nghĩ, người này hẳn là có chút bốn sự, công phu hẳn là không tồi, chắc hẳn là một sát thủ!

Hàn Vân Long thấy con trai nhìn người nọ, trong lòng có chút khẩn trương! Chính mình kinh doanh cả trong tối lẫn ngoài sáng, thế nhưng việc đó Hàn Vân Long không muốn các con biết! Lam Tịch thu hồi vẻ mặt, lộ ra một nụ cười sáng lạn, bổ nhào vào Hàn Vân Long!

“Cha, ta rất nhớ cha!”

“Bảo bối, nhớ cha nên đến đây sao?”

“Đương nhiên, cha vài ngày đã không về nhà!”

“Gần đây bận quá!”

Hàn Vân Long đem Lam Tịch ôm ngồi trên salon hỏi:

“Lam Tịch, vừa rồi ở bên ngoài đã nghe những gì?”

“Ta đều nghe hết!”

“Lam Tịch, con đã trưởng thành, con phải biết rằng kinh doanh không phải việc đơn giản như vậy, cho nên có đôi khi cần đó thủ đoạn mới được! Con hiểu chưa?”

“Cha yên tâm, ta đều hiểu, cha không cần lo lắng, ta sẽ thay người giữ bí mật!”

“Không hổ là con trai cha thật thông minh nha!” Hôn nhẹ trán con trai một cái, đứa con này thật khéo hiểu lòng người!

Lam Tịch thầm nói, không phải là giết người sao, có cái gì kỳ quái, người chết trên tay ta không một ngàn cũng tám trăm, ta như thế nào sẽ vì cha giết người liền thay đổi đối thái độ với cha đâu!

10. Chương 10

Đến tuổi vào trung học, cho dù Lam Tịch không muốn ra ngoài cũng đành chịu, Hàn Vân Long sắp xếp cho con trai đi học tại trường học danh giá dành cho quý tộc cùng trường với hai anh em sinh đôi. Khi xe đưa đến trường, Lam Tịch ở trên xe đã lâu vẫn không chịu xuống!

“Tam thiếu gia, đã đến giờ!”

“Nga, đã biết!”

Lam Tịch thở dài một hơi, bất đắc dĩ cầm lấy túi sách xuống xe! Hiệu trưởng đang đứng ở cổng trường đợi Lam Tịch!

“Chính là Tam công tử của Tổng giám đốc Hàn?”

“Vâng! Ta là Hàn Lam Tịch thỉnh chiều cố nhiên!”

“Không dám, tôi là Lý hiệu trưởng, ngày hôm qua nhận được điện thoại của cha em, tôi đã sắp xếp lớp học cho em, giờ tôi mang em đi!”

“Cám ơn Lý hiệu trưởng!” Lam Tịch đi theo hiệu trưởng vào trong trường, không hổ là trường học quý tộc ngay cả hành lang cũng phủ kín thảm cao cấp! Lý hiệu trưởng dẫn Lam Tịch vào lớp, giao cho thầy chủ nhiệm rồi cẩn thận phân phó một chút mới rời đi!

“Các em học sinh, yên tĩnh một chút, em tự giới thiệu được không?”

“Hảo, chào mọi người ta là Hàn Lam Tịch, lần đầu gặp mặt thỉnh chiều cố nhiên!” Lam Tịch đứng ở trên bục giảng lễ phép thăm hỏi các bạn cùng lớp!

Học sinh dưới lớp lại bắt đầu bàn tán, bạn học sinh mới này trông thật thanh tú, ấn đường còn có một khỏa hồng chí, hơn nữa trông còn nhỏ hơn chúng ta!

“Hàn Lam Tịch em sang bên kia ngồi đi!”

“Vâng!”

Lam Tịch ngồi vào bàn, thầy cô giáo còn nói gì đó hần đều không có nghe, ở nhà đã thành thói quen, hần hiện tại thật sự không thích ở cùng nhiều người như vậy! Cứ thế đến tận trưa thật vô cùng nhàm chán! Buổi trưa vừa mới tan học thì lại bị ba bốn học sinh nữ xúm lại hỏi han cái này cái kia thiếu chút nữa đem Lam Tịch xoay đến chóng mặt, nhưng ngoaif mặt vẫn như cũ lịch sự lễ phép!

“Lam Tịch?” Lam Tịch nhìn ra cửa, hóa ra là hai vị ca ca đã lâu không gặp!

“Đại ca nhị ca!”

“Đi thôi, cùng đi ăn cơm!”

“Hảo!”

Ở Hàn gia mấy năm nay trừ bỏ lần đầu tiên gặp qua lão gia tử ra, ngẫu nhiên lão gia tử sẽ gửi về một ít quà khi đang du lịch, nhưng chỉ cho hai anh em này, lão gia tử dường như hoàn toàn quên Lam Tịch, hai anh em có ông nội cưng chiều, Lam Tịch có phụ thân chiều chuộng, kết quả cứ như vậy chia làm hai nửa. Lam Tịch đa số thời gian đều tự giam mình trong vườn, hai vị ca ca cũng đều có chuyện phải làm, thậm chí mấy tháng cũng không nói với nhau một câu! Nhưng dù sao cũng là anh em, ở nhà dù không than thiết thì vẫn hơn người ngoài xa lạ!

Ba người một đường tới nhà ăn, tìm một cái bàn trống ngồi xuống!

“Lam Tịch em muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng có thể!”

“Tốt lắm, em chờ một chút nga!”

“Àn!”

Hai vị ca ca để Lam Tịch ngồi một mình, chính mình đi mua cơm! Một lúc sau hai người mang về một đồng đồ ăn, nhìn thật phong phú! Hàn Vân, Hàn Dương chưa từng thực sự để ý qua Lam Tịch, lúc này vừa nhìn thấy em trai trông thật dễ coi, ra ngoài nói là em gái chắc cũng có người tin! Chắc chắn sau này Lam Tịch sẽ là người nổi tiếng trong trường, hai anh em sinh đôi lại đối xử ôn hòa hơn vài phần, ba người cười cười nói nói ăn trưa vui vẻ, lúc này lại có bốn năm học sinh nam đi tới, vẻ mặt cười xấu xa ngồi đối diện ba anh em! Trên dưới đánh giá Lam Tịch!

“Ai đây?”

“Em trai tôi!”

“Nga? Lớn lên không giống hai đứa mày chút nào, nhìn thật khá!”

“Cổ Phong có việc gì thì nói luôn đi”

“Hảo, tao ở khu rừng đằng sau chờ hai đứa mày!”

Những người kia nói xong thì mang vẻ mặt khinh miệt bỏ đi, Lam Tịch nhìn nhìn hai vị ca ca, cực kì mất tự nhiên!

“Người kia là ai?”

“Không quan hệ, Lam Tịch ăn xong nhanh chóng về lớp học, không được chạy loạn, phụ thân đã bảo anh phải hảo hảo chiều cổ em, cho nên em đừng gây thêm phiền phức!”

“Đại ca người đừng nói nghiêm túc như vậy, Tam đệ còn nhỏ đâu, Lam Tịch một hồi ăn hết trở về phòng học đi nga!”

“Àn, ta đã biết!”

Lam Tịch mặt ngoài không nói gì, trong lòng lại đoán, chắc chắn hai vị ca ca có việc ở trường! Cơm trưa xong, Lam Tịch rời nhà ăn nhưng không có trở về phòng học, mà lên đi theo hai ca ca ra rừng cây! Thấy bốn phía không người, dùng khinh công liền nhảy lên cây!

Mấy học sinh nam kia đứng dưới tàng cây, thấy hai ca ca đứng giờ đến thì cười xấu xa vài tiếng! Cổ Phong đi tới chụp bả vai hai người!

“Tiền mang tới chưa?” Hàn Vân từ trong người lấy ra một xấp tiền!

“Một vạn “

“Ảnh chụp này nếu để cho cha hai đứa mày thấy, chắc chắn hai đứa mày sẽ bị cha đánh gãy chân ha, một vạn mà muốn mua về?”

“Đã nói rồi mà giờ mày lại muốn lật lọng?”

“Tao lật lọng đấy, hiện tại tao muốn ba vạn!”

“Đồ khốn!” Hàn Vân giận dữ nắm tay muốn đấm Cổ Phong, Cổ Phong bị một đấm này lùi lại hai ba bước! Ngắc đầu, mắt lộ ra tia nguy hiểm, đưa mắt ra hiệu với mấy người bên cạnh, mấy người nhào lên đánh úp Hàn Vân, Hàn Dương! Không quá vài phút hai người liền chống đỡ không được, bị đánh nằm rạp trên đất, tiền trong người cũng bị đoạt đi đoạt đi!

“Hừ, một vạn này coi như tiền thuốc vì mày đấm tao, muốn ảnh chụp thì mang ba vạn đến!”

“Cổ Phong, mày là đồ không ra gì!”

“Chát!” Hàn Dương mới vừa mắng xong đã bị Cổ Phong quăng cho một cái tát!

“Không được động vào em trai tao!”

“Không động vào em mày sao, em mày thế mà trông được lắm, khi khác tìm hân vui đùa!”

“Không được, mày mà dám động vào em trai tao, tao sẽ giết mày!”

Bạn đang ?

“Giết tao? Hừ, xem ra hai đứa mày vẫn chưa được dạy dỗ đủ nha, đánh tiếp cho tao!”

Lam Tịch đại khái hiểu rõ, một câu nói kia Lam Tịch trong lòng vừa động, không nghĩ tới hai vị ca ca cũng che chở cho mình. Lam Tịch không thể ngồi yên để yên cho hai người bị đánh tiếp, thả người từ trên cây nhảy xuống!

Những người kia không phòng bị đột nhiên thấy người từ trên trời giáng xuống, đều bị dọa! Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, cây cao mười mấy mét, người này không phải là từ phía trên nhảy xuống a?

“Lam Tịch, em đến làm gì? Đi nhanh lên!” Đại ca thấy Lam Tịch trong lòng vô cùng khẩn trương! Lam Tịch không để ý lời của đại ca, đi đến trước mặt Cổ Phong!

“Người có thể thả ca ca ta không?”

“Đang muốn tìm cậu nhóc, vậy mà cậu nhóc lại tự tìm đến cửa nhà! Anh không thả cậu định làm gì?”

“Chúng ta đánh cược đi, nếu mấy người có thể đánh ngã ta, ta sẽ mặc mấy người xử trí, nếu không, chẳng những phải thả ca ca ta, còn phải mang ảnh chụp đưa lại!”

“Ha ha, cậu nhóc lá gan không nhỏ nha!”

“Lam Tịch, em nói bậy bạ gì đó, đi nhanh lên!”

“Cược không?”

“Cược!”

“Tốt, đi thôi!”

11. Chương 11

Lam Tịch hướng bên cạnh lui hai bước rồi buông tay, Cổ Phong đưa mắt ra hiệu mấy người mạnh mẽ đánh tới, Hàn Vân Hàn Dương rất sợ Lam Tịch bị làm sao nên vừa được thả đã muốn xông đến chỗ Lam Tịch. Kết quả chân còn không có bước hai bước liền sưng sờ ngay tại chỗ: Lam Tịch ra tay cực nhanh, bốn năm người chưa lại gần đã bị đánh bay ra, quỳ rạp trên mặt đất đau đớn dậy không nổi! Chưa đến hai phút Lam Tịch đã đem vài người toàn bộ giải quyết!

Hàn Vân dụi mắt để xác định chính mình không có nhìn nhầm, Hàn Dương há hốc mồm nửa ngày không phản ứng!

“Này Dương, em nhìn thấy sao?”

“Ân, nhìn thấy!”

Lam Tịch vỗ vỗ tay, đi đến trước mặt Cổ Phong, ngồi xổm xuống cười lạnh nhìn hắn, khiến Cổ Phong nổi cả da gà, đưa tay lấy lại một vụn đồng!

“Ảnh chụp đâu?”

“Không, tôi không mang theo!”

“Để ở đâu?”

“Tôi mang cất rồi!”

“Giao ra đây, bằng không ta đánh gãy chân ngươi!”

“Vâng vâng, tôi đi lấy!”

“Hừ, đợi đã!”

Lam Tịch lấy ra một bọc giấy nho nhỏ, mở ra bên trong là mấy viên thuốc màu đen, ép Cổ Phong uống vào, những người khác cũng bị ép uống thuốc!

“Thuốc... thuốc này là thuốc gì?”

“Thuốc này kêu hắc huyết tán, sau khi uống 20 phút cả người đau đớn không dứt, một giờ sau đau đến chết, chết xong máu chảy ra đều là màu đen! Tuy nhiên chỉ cần trong vòng một giờ ăn giải được thì được cứu, ta để các ngươi về lấy ảnh chụp, tốt nhất trở về sớm một chút, bằng không lúc độc phát tác các ngươi đau đến đi đường cũng không được! Nhớ kỹ, giải được này chỉ ta mới có, bác sĩ cũng không thể nào cứu được ngươi, cho nên ngươi tốt nhất nhanh trở về! Nếu ta mất kiên nhẫn, ta sẽ không chờ các ngươi!”

“Sẽ không phải đùa chứ?”

“Có tin hay không là tùy ngươi, các ngươi có thể đi rồi, chúng ta ở chỗ này chờ các ngươi!”

Mấy người trên đất đều cùng một ánh mắt, người này lợi hại như vậy, mặc kệ là thật là giả chạy trước nói sau đi, ba chân bốn cẳng chạy mất dạng! Hai anh em cũng không tin lời Lam Tịch lắm, thấy mấy người kia được thả đi thì chẳng biết làm gì!

“Lam Tịch, sao em thả bọn họ?”

“Yên tâm, đại ca nhị ca ở chỗ này chờ một chút, ta cam đoan họ sẽ trở lại!”

“Lam Tịch, em học võ ở đâu?”

“Cái này là bí mật nha!” Lam Tịch đem tiền trả hai vị ca ca, dựa vào gốc cây nhân nhĩ đợi, hai người kia chỉ bắt đắc dĩ chờ bên cạnh! Vốn không ôm bao nhiêu hi vọng, kết quả đợi chưa đầy 25 phút lại thấy năm người kia chật vật không chịu nổi chạy trở về, mỗi người mặt đều tái mét, trông vô cùng khổ sở, té bổ nhào dưới chân Lam Tịch, ngay cả nói cũng không nên lời! Cổ Phong run rẩy lấy ra một cái bọc giấy, đưa cho Lam Tịch!

“Em xin đại ca, cho em thuốc giải độc!”

Lam Tịch nhân nhĩ tiến đến đem bọc giấy đưa cho Hàn Vân! Chính mình cũng chưa hề liếc mắt một lần!

“Ca ca nhìn xem có phải ảnh chụp đó không, còn có phim chụp gì đó!” Hàn Vân vội vàng mở bọc giấy ra kiểm tra một chút!

“Đúng rồi, chính là ảnh này!” Mấy người kia đau đớn còn lăn lộn trên mặt đất! Lam Tịch cười lạnh nhìn thoáng qua!

“Đại ca nhị ca hết giận chưa? Nếu chưa nguôi giận thì cứ chơi với bọn hắn một lúc cũng không tệ đâu!” Hàn Dương thấy vẻ mặt thống khổ của những người kia, sợ run cả người!

“Lam Tịch, quên đi, tha bọn họ!”

“Đau không?”

“Đau, xin đại ca cho em thuốc giải a!”

“Có thể nha, lạy ca ca ta một lần, ta cho giải được!”

“Vâng vâng, em lạy!”

Mấy người vừa nghe vội vàng bỏ nhào vừa nước mắt nước mũi tràn đầy vừa lạy, Lam Tịch chỉnh xong mới lấy thuốc giải ra cho bọn họ! Chưa tới một phút đồng hồ đau đớn kia liền biến mất không còn dấu vết!

“Nhớ kỹ, sau này không cần gây chuyện với ca ca ta, bằng không lần sau để cho ta biết được, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!” Lam Tịch lạnh lùng mà tàn nhẫn đe dọa khiến mấy người không khỏi sợ hãi, làm cho người ta lạnh cả sống lưng, không thể tưởng tượng được một thiếu niên đẹp như vậy mà quá mức độc ác đi!

“Vâng, cho tiền cũng không dám!”

“Cút!” Mấy người như được đại xá chạy còn nhanh hơn thỏ!

“Lam Tịch, độc được kia em lấy ở đâu?”

“Ca ca không cần biết điều đó! Ca ca, nhanh đốt ảnh chụp này đi, việc hôm nay ta sẽ thay hai người giữ bí mật, nhưng tốt nhất đừng có lần sau!” Lam Tịch đi vài bước, nói xong quay đầu lại liếc hai người một cái, chỉ cái nhìn này thôi cũng khiến cho hai anh em run rùng mình! Ở nhà Lam Tịch luôn luôn ôn nhu ngại ngùng trong nháy mắt dường như hoàn toàn thay đổi, làm cho người ta ngỡ ngàng! Lam Tịch ung dung trở về phòng học, lưu lại hai người ngơ ngẩn phía sau!

Từ ngày đó trở đi, hai ca ca đối với Lam Tịch càng cung kính, mỗi ngày giữa trưa đều chạy đến phòng học đi gọi Lam Tịch ăn cơm trưa!

“Em trai giỏi, công phu của người rất cuộc ở đâu hẻm học võ ở đâu vậy!”

“Đã nói là bí mật rồi!”

“Em nói đi, chúng ta khẳng định không nói với ai nha!”

“Chờ sau này có cơ hội ta sẽ nói cho hai người, ta ăn no, đi trước, chào!”

Lam Tịch cứ vậy mà chạy, hai người kia đã nhiều lần hỏi mà cũng chưa hỏi ra, liếc nhau bất đắc dĩ thở dài! Buổi tối hai người ở trong phòng ngủ bàn bạc, Lam Tịch trước đây mỗi ngày đều tự giam mình ở trong vườn kia, không phải bên trong có bí mật gì đi, giờ học trung học cũng không chịu ở lại kí túc xá, mỗi ngày đều về nhà! Cuối cùng hai người quyết định về nhà một chuyến để tìm hiểu!

Hôm nay hai anh em đợi đến buổi trưa lén trở về nhà, lúc này Lam Tịch còn ở trường học, vườn kia có thể vào xem trộm đi! Hai người như ăn trộm, lén lén lút lút lén vào khu vườn của Lam Tịch.

Lam Tịch về nhà, thay quần áo xong cầm kiếm ra vườn, vừa vào nhà kính liền thấy hai người té trên mặt đất không ngừng lăn lộn. Lam Tịch lập tức đoán ra đã xảy ra chuyện gì! Trong lòng tức giận vô cùng!

“Hai người vào đây làm gì?”

“Lam Tịch, em đã về, mau cứu...cứu anh!”

“Lam Tịch, anh đau quá nha!” Lam Tịch vội vàng ngồi xuống bắt mạch cho hai người, nhìn ra xung quanh liền hiểu ra, hai người là không cẩn thận bị độc thảo đâm vào! Thở dài một hơi, đi đến tủ sắt cạnh đó lấy ra nửa hai viên thuốc cho hai người uống, đau đớn từ từ biến mất, hai người mới dần dần khôi phục!

“Ta đã sớm nói không được tiến vào, thật sự là tự làm tự chịu!”

“Lam Tịch đây là tại sao?”

“Không cho hai người tiến vào vì sợ hai người không cẩn thận bị trúng độc của cỏ độc, vừa rồi hai người bị gai độc của Ô tử thảo đâm vào, cho nên trúng độc, nếu không có giải được hai người sẽ đau đớn liên tục hơn mười giờ!”

“A, nơi này tất cả đều trồng cỏ độc sao?”

“Đâu chỉ có độc, có cây còn chết người, lần hai người thật may mắn, sau này đừng có tùy tiện vào đây!”

“Lam Tịch, độc lần trước là em điều chế ra?”

“Tất nhiên, ta còn có trên trăm loại độc được khác kia, hai người muốn thử không?”

“Quên đi, không cần!” Hai người nuốt nước miếng, không ngờ Lam Tịch thế nhưng thích chơi độc được! May là chưa lần nào gây chuyện với nha, nếu không Lam Tịch mà tức giận lên thì...! Trong nhà kính này có vô số hoa cỏ đầy mọi màu sắc, ngồi đâu lại toàn là độc được, thậm chí độc chết người nha!

“Lam Tịch, sao em lại thích mấy thứ này?”

“Thích thú cá nhân, tốt lắm, nhớ rõ sau này nếu không có sự cho phép của ta thì đừng vào trong, còn có, không được nói lung tung ra ngoài nha!”

“Yên tâm, anh sẽ thay em giữ bí mật!”

“Được rồi, hai người chắc cũng không nói đâu nha!”

“Đi thôi, quay về đi ăn cơm!” Bạn đang ?

Lam Tịch thấy hai người họ cũng chẳng còn tâm trạng luyện công, dẫn hai người về biệt thự! Hai người kia bây giờ đối với Lam Tịch thật sự là vừa kính vừa sợ, nói chuyện cũng càng thêm khách khí! Ba người trở lại biệt thự vừa chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, chỉ thấy Lưu quản gia vội vàng đi ra ngoài! Lam Tịch thấy vẻ mặt khẩn trương của Lưu quản gia, sợ là đã xảy ra chuyện gì đi!

12. Chương 12

“Lưu quản gia, ông đi đâu?”

“Ách, tôi ra ngoài một chuyến!”

“Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có!”

“Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lưu quản gia ánh mắt trốn tránh, càng làm cho người ta trong lòng sinh nghi! Lam Tịch không chịu buông tha, lần đầu tiên to tiếng với Lưu quản gia, khiến ông ngạc nhiên lẫn sợ hãi!

“Vâng vâng, tôi nói, là chủ nhân, chủ nhân xảy ra chuyện, hiện tại đã đưa đến bệnh viện!”

“Cái gì?” Ba người vừa nghe đều khẩn trương lên, tay Lam Tịch lại run lên một chút!

“Vương bí thư không cho tôi nói cho thiếu gia biết, sợ thiếu gia lo lắng!”

“Đại ca nhị ca, ta muốn đi bệnh viện!”

“Chúng ta cũng đi!” ba anh em không còn lòng dạ ăn cơm, không để ý tới Lưu quản gia ngăn cản, vội vàng chạy ra cửa, Lưu quản gia thấy ngăn không được đành phải đi theo ba người lên xe!

Ngồi trong xe, Lam Tịch cả người không ngừng phát run, như thế nào cũng không chế không nổi tâm tình của mình, trong lòng không ngừng lặp lại, cha ngàn vạn lần không có việc gì, cha ngàn vạn lần không có việc gì!

“Đi nhanh lên!”

“A, vâng, thiếu gia!” Lái xe lần đầu tiên thấy Lam Tịch mất bình tĩnh như vậy, khác hẳn hình tượng ngày thường! Vội vàng tăng tốc độ vượt vô số đèn đỏ tới bệnh viện!

Bệnh viện Thánh Kai này cũng là của cả Hàn gia, tất cả nhân viên đều biết ba vị thiếu gia, ba người vội vã chạy vào bệnh viện dù ai cũng không dám ngăn trở!

“Cha ở đâu?”

“Ở phòng VIP trên tầng 10!”

Lưu quản gia vừa nói xong ba người liền vọt tới thang máy, thấy thang máy nửa ngày không mở, Lam Tịch không kiên nhẫn đợi thang máy liền xông tới cầu thang bộ, hai anh em kia cũng theo sát phía sau, đi đến tầng 2 đã không thấy bóng dáng Lam Tịch đâu!

Lam Tịch dùng khinh công chạy lên tầng mười, liền nhìn thấy Vương bí thư, đem Vương bí thư dọa đến trợn tròn hai mắt, trong ấn tượng vị thiếu gia này luôn ôn nhu giống tiểu cô nương, hóa ra cũng biết phát cáu?

“Cha ta đâu?”

“Tam thiếu gia, người yên tĩnh một chút, Tổng giám đốc Hàn còn đang hôn mê, nhưng đã vượt qua nguy hiểm, hiện tại trong phòng VIP!”

Lam Tịch hướng bên cạnh nhìn thoáng qua, có mấy người, vệ sĩ canh giữ một phòng, nhất định là phòng cha, Lam Tịch trực tiếp vọt vào trong! Vào trong Lam Tịch chỉ thấy Hàn Văn Long đeo ống dưỡng khí, ngực quấn dày băng gạc, nhắm chặt hai mắt, nằm trên giường bệnh, trong nhất thời phòng chỉ có tiếng tí tách của máy đo nhịp tim! Lam Tịch nhẹ nhàng đến bên giường, thấy sống mũi cay cay nước mắt liền rơi xuống. Lam Tịch vội vàng lấy tay che miệng lại, quỳ gối bên giường cha!

Trong lòng không ngừng nói với chính mình, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? Ngày hôm qua còn hảo hảo mà sao hôm nay đã đến nỗi này? Tâm từng đợt nhói đau! Khi hai anh em kia thở dốc vào phòng, đã thấy Lam Tịch quỳ gối bên giường mà hai vai không ngừng run, hiển nhiên là đang khóc. Hàn Văn nghe nói cha đã thoát khỏi nguy hiểm, thở phào một hơi, chậm rãi đi qua nâng Lam Tịch dậy!

“Lam Tịch, đừng khóc, cha đã qua cơn nguy hiểm!” Lam Tịch đứng lên tay còn che miệng, đại ca thấy giường bị khóc ướt một mảng lớn! Cái mũi cũng cay cay!

“Lam Tịch, đừng khóc, cha sẽ sớm tỉnh!” Hàn Dương nhẹ giọng an ủi một câu xoay qua lau nước mắt của chính mình!

Lam Tịch đau lòng vô cùng, khóc một lúc mới ngưng được nước mắt, ba người ra khỏi phòng, Lam Tịch đem Vương bí thư kéo một góc sáng sửa!

“Nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Vương bí thư thấy hai mắt Lam Tịch sưng đỏ, chỉ đành nói ra chuyện đã trải qua!

“Tổng giám đốc Hàn hôm nay tham gia một cuộc đấu giá đất, không biết làm sao nửa đường xe đột nhiên ra trục trặc, mấy vệ sĩ xuống kiểm tra xe, lúc đó từ đâu lao tới một sát thủ chìa súng vào trong xe bắn hai phát, một phát trúng vệ sĩ, Tổng giám đốc Hàn không may trúng một phát, viên đạn trúng ngực phải, đưa đến bệnh viện cấp cứu kịp thời nên qua cơn nguy kịch, tuy nhiên bác sĩ nói Tổng giám đốc Hàn bị thương nặng không biết khi nào thì mới có thể tỉnh lại! Còn sát thủ kia thì đã giải quyết xong!”

“Biết ai làm chứ?”

“Tôi cho rằng, có liên quan đến đấu giá đất!”

“Nói mau!”

“Ách, vâng, hôm nay đấu giá đất cùng cạnh tranh với Tổng giám đốc Hàn chính là hồng vũ tập đoàn, cho nên tôi nghĩ khả năng cao nhất chính là bọn họ đã ra tay, Tổng giám đốc Hàn không tham gia đấu giá thì mảnh đất kia khẳng định rơi vào trong tay bọn họ!”

“Ta đã biết!”

Lam Tịch buộc Vương bí thư đem mọi chuyện nói ra hết xong, sau khi nghe trong lòng đã rõ ràng, xoay người trở về phòng, cũng gọi hai người anh trai vào!

“Đại ca, nhị ca, hai người giúp ta trông cửa không để bất kì ai vào trong, cũng đừng làm ồn!”

“Lam Tịch, em muốn làm gì?”

“Hai người từng nghe qua nội công chưa?”

“Nội công? Nghe, nghe qua!” Hai người háo hức mở to mắt nhìn, có chút không dám tin!

“Ta muốn cứu phụ thân tỉnh lại, hai người giúp ta trông cửa, không được quấy rầy ta! Ngoài ra còn phải thay ta giữ bí mật!”

“Được rồi!” cha hôn mê bất tỉnh, mặc kệ thật giả cũng để Lam Tịch thử một chút!

Lam Tịch cởi áo, ngồi xếp bằng bên giường, vận nội công! Hai người mắt thấy trên da Lam Tịch chậm rãi dâng lên một tia nhiệt khí, đều là kinh ngạc không thôi! Lam Tịch vận công hồi lâu hai tay đặt ngang ở bụng Hàn Vân Long, liên tục không ngừng đưa nội lực vào cơ thể Hàn Vân Long!

Một lúc sau các máy móc cảnh Hàn Vân Long bắt đầu phản ứng, huyết áp mạch đập Hàn Vân Long bắt đầu chậm rãi tăng trở lại đến bình thường giá trị mới dừng! Lam Tịch vận công truyền nhiều nội lực xong, cả người mồ hôi đầm đìa, khi sắp không kiên trì mới thu hồi công lực, lau mồ hôi trán xong thì ngất lịm về sau, Hàn Vân tay mất lạnh lẽo vội vàng đỡ lấy, thấy Lam Tịch lúc này suy yếu vô cùng đã hôn mê bất tỉnh!

“A, cha cha, tỉnh rồi!” Hàn Dương thấy cha chậm rãi giật giật mí mắt vậy mà thật sự mở mắt, kinh ngạc đến nỗi nói lắp!

Hàn Vân Long chậm rãi mở to mắt liền nhìn thấy Hàn Vân đang đỡ Lam Tịch bị hôn mê, Lam Tịch một thân mồ hôi, sắc mặt tái nhợt! Hàn Vân Long thử cử động thân thể cảm giác cả người khoan khoái, giờ tay tháo ống dưỡng khí xuống!

“Lam Tịch làm sao vậy?”

“Em ấy hơi mệt nên ngất đi thôi!” Hàn Vân đã đáp ứng giữ bí mật cho nên cũng không nói thêm gì, giúp Lam Tịch sửa lại quần áo rồi đỡ đến trên ghế salon! Hàn Dương chạy ra đi gọi bác sĩ đến!

Một lúc sau liền thấy rất nhiều bác sĩ vào phòng, vừa thấy Tổng giám đốc Hàn tỉnh đều kinh ngạc vô cùng, cẩn thận kiểm tra lại lấy làm kì lạ, trừ bỏ miệng vết thương không có khép lại ra, trong cơ thể không có gì khác thường, nhịp tim huyết áp tất cả đều đã khôi phục bình thường, chỉ cần khép miệng vết thương là có thể xuất viện! Lại khám cho Lam Tịch, chính là kiệt sức mà hôn mê thôi, điều dưỡng tốt một chút là khỏe!

Hàn Vân Long nghe Vương bí thư báo cáo hết thấy, lại quay ra nhìn Lam Tịch đang hôn mê cùng hai đứa con trai, trong lòng đã đoán ra đại khái, chắc là Lam Tịch dùng phương pháp gì cứu mình!

“Dem em trai đưa về, chăm sóc Lam Tịch thật tốt!”

“Đã biết thưa cha!”

“Con sẽ đưa Lam Tịch về nhà trước, cha hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Ừ!”

Hai người đưa Lam Tịch ngồi xe trở về nhà, cẩn thận đem Lam Tịch đặt lên giường!

“Đại ca, vận công quá mức chăm sóc kiểu gì?”

“Anh cũng không biết, có thể nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, lát nữa bảo Lưu quản gia chuẩn bị tốt đồ ăn bồi bổ!”

“Nga, mà Lam Tịch cũng thật lợi hại, từ võ đến độc được lẫn nội công, đại ca anh không thấy kỳ quái sao?”

?

“Đương nhiên kỳ quái, chính là Lam Tịch không chịu nói thì biết làm thế nào, trước giúp Lam Tịch điều dưỡng thân thể đi!”

“Nga, đã biết!”

Hai người lặng lẽ ra khỏi phòng, Lam ngủ lần này là suốt mười mấy giờ, một mạch đến tối hôm sau mới tỉnh lại! Thể lực đã khôi phục một ít, không biết phụ thân giờ thế nào, Lam Tịch vội vàng chạy xuống nhà, hai anh em sinh đôi kia thấy Lam Tịch tỉnh cũng yên tâm hơn hẳn!

13. Chương 13

“Lam Tịch, tỉnh rồi thì ăn chút gì đi!”

“Phụ thân thế nào?”

“Em yên tâm đi, ngày hôm qua sau khi em hôn mê thì cha liền tỉnh, hiện tại đã không có việc gì!”

“Nga, vậy là tốt rồi!” Lam Tịch lúc này mới an tâm ăn như hổ đói cả một bàn ăn thịnh soạn! Buổi tối, Lam Tịch muốn đi bệnh viện thăm cha, hai vị ca ca chết sống không đồng ý, cha ban ngày gọi điện thoại bảo, để Lam Tịch ở nhà tĩnh dưỡng thật tốt, không được chạy loạn! Lam Tịch bất đắc dĩ chỉ có thể ngoan ngoãn trở về phòng, vừa về tới phòng liền vội thay quần áo nhảy từ tầng ba xuống, tránh thoát vệ sĩ tuần tra trèo tường ra ngoài!

Hàn Văn Long nghe xong thư ký hội báo cáo, xử lý xong chuyện của công ty, chuẩn bị nghỉ ngơi thì Lam Tịch vào phòng! Hàn Văn Long sững sốt, vừa rồi gọi điện thoại đứa con trai cả còn nói Lam Tịch đã ngủ rồi, như thế nào đột nhiên chạy tới đây? Hàn Văn Long đuổi hết người trong phòng ra ngoài!

“Bảo bối, lại đây!”

“Nga!” Lam Tịch thấy phụ thân mặt không hề vui, đứng ở một bên không dám nói lung tung, nghe cha gọi, nh nhanh nhanh đến bên giường! Hàn Văn Long thở dài một hơi, kéo Lam Tịch vào trong lòng mình!

“Lam Tịch, con thật không ngoan, không phải bảo con ở nhà nghỉ ngơi sao?”

“Cha đừng nóng giận, ta chính là lo lắng cho cha mà!” Lam Tịch dụi dụi vào ngực của cha, thấy băng gạc quấn một lớp dày lại đau lòng! Hàn Văn Long xoa xoa tóc con trai nói:

“Là con cứu cha khỏi hôn mê sao?”

“... Ân! Cha, miệng vết thương còn đau không?”

“Không đau, Lam Tịch như thế nào cứu cha?”

“Này, sau này nói cho cha biết được không?”

“Ài, con không muốn nói cha sẽ không hỏi!”

Lam Tịch tựa vào trong lòng ngực của cha một cái ngón tay ở trên người Hàn Văn Long chạy loạn, thầm nói, ta không phải không muốn nói cho cha biết, chính là bây giờ còn không phải lúc! Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phụ thân có chút gầy yếu, qua cuộc phẫu thuật lớn như vậy chắc chắn là mệt lắm, lại sờ sờ mặt phụ thân mà nói:

“Cha, cha gầy đi nhiều quá!” Hàn Văn Long bắt lấy tay con trai đặt ở bên miệng cắn nhẹ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Tịch nháy mắt đỏ hồng lên, khiến Hàn Văn Long lòng vừa động, cảm giác khác thường dâng lên, nhẹ buông tay, mắt thấy cái tay nhỏ bé đang dần hạ xuống, lại một lần bắt lấy gắt gao nắm chặt!

Lam Tịch bị cha cầm tay có chút đau, chính là trong lòng lại tràn đầy căng cứng, cứ như vậy tựa vào trong lòng ngực của cha mãi cũng không muốn rời đi, bởi vì thực an tâm! Hai người cứ như vậy trầm mặc, bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở! Hàn Văn Long âm thầm cắn môi an ổn tâm thần, rất không tự nhiên dời ánh mắt khỏi Lam Tịch cất giọng:

“Bảo bối mệt nhọc rồi, về nhà ngủ đi thôi!”

“Chính là ta muốn ngủ cùng cha!”

“Lam Tịch nghe lời, ngày mai phải đi học, tan học rồi đến được không?”

“Cha. . . .”

“Lam Tịch! ! !” Hàn Vân Long giọng đầy nghiêm khắc, thanh âm cũng trầm thấp không ít, Lam Tịch đành phải chậm rãi ngồi dậy!

“Ta đã biết, ngày mai ta đến!”

“Ừ, Vương bí thư!” Vương bí thư đứng ngoài cửa nghe thấy gọi vội vàng mở cửa vào.

“Tổng giám đốc Hàn có gì phân phó?”

Bạn đang ?

“Phái hai cái vệ sĩ đưa Lam Tịch trở về!”

“Vâng, tôi đã biết!”

Lam Tịch cẩn thận mà do dự đi khỏi phòng cũng mất đến nửa ngày! Hàn Vân Long thấy con như vậy cũng đau long nhưng vẫn kiên trì không nói gì, đưa mắt nhìn Lam Tịch ra khỏi phòng! Hàn Vân Long thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi tắt đèn, trong bóng đêm mới dám đưa tay vươn hưởng dực vọng của mình. Nơi đó không ngờ phản ứng hồi lâu mà nửa ngày đều không đi xuống, Hàn Vân Long không có biện pháp chỉ đành tự an ủi! Một mặt nhớ đến tình nhân, chính là luôn có một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhảy ra, đuổi đều đuổi không đi, càng ngày cảm giác càng mãnh liệt, dần dần không chế không nổi tư tưởng của mình, hình ảnh trong đầu biến đổi không ngừng, từ đem thiếu niên áp dưới thân đến hôn mỗi một tác da thịt hần, hung hăng xỏ xuyên thân thể thiếu niên, điên cuồng giữ lấy hần, khiến thiếu niên khóc lóc không ngừng, để cho hần cầu xin cha tha thứ!

“A! !” Hàn Vân Long gầm nhẹ một tiếng, đại lượng chất lỏng trào ra, cảm giác sướng khoái làm cho Hàn Vân Long thất thần! Đến khi tỉnh táo lại thì trong lòng bối rối vô cùng, vừa rồi là làm sao vậy? Minh sao có thể tưởng tượng như vậy, đừng nói Lam Tịch là con trai, quan trọng là ... Lam Tịch còn là con của mình, mình như thế nào có thể đối với đứa nhỏ có cái loại này lòng dạ! Minh không phải cầm thú a!

Lam Tịch bị vệ sĩ hộ tống về nhà! Nằm trên giường thật lâu vẫn không thể ngủ, vừa rồi trên đường đã biết từ miệng vệ sĩ, mảnh đất kia quả nhiên vào trong tay Hồng Vũ tập đoàn, phụ thân lần này chẳng những không mua được mảnh đất kia mà còn bị thương nặng! Tất cả chuyện này đều do tổng giám đốc Mục của tập đoàn Hồng Vũ! Kiếp trước giáo chủ từng nói qua người phạm ta một thước, ta chiếm người mười trượng! Dám dẫm thương cha ta, ta sẽ khiến cho người trả giá thật nhiều!

Lam Tịch lén ra nhà kính của mình mở tủ sắt, từ bên trong lấy ra một bình thuốc nhỏ nhỏ, đội một chiếc mũ đen che đi hồng chí trên trán, trong bóng đêm hai mắt dần dần nổi lên tơ máu!

Buổi sáng ngày hôm sau, Lam Tịch một mình ngồi ở bờ biển, quay số điện thoại công cộng!

“A lô!”

“Tổng giám đốc Mục, đã làm phiền, nghe nói con của người sinh bệnh sao?”

“Làm sao cậu biết, cậu là ai?”

“Ha ha, con của người trúng độc của ta mà!”

“Cái gì? Cậu rốt cuộc là ai, vì sao phải hạ độc?”

“Ta là ai không trọng yếu, con của người trúng độc tên là Lạc Nhật tán tên như ý nghĩa đến lúc mặt trời lặn con của người liền hết thuốc chữa, người trúng loại độc này sắc mặt màu đỏ, tim đập nhanh hơn, cả người đau đớn không dứt! Giải được chỉ có ta mới có, nghe nói người là kẻ thương con vô cùng, đứa con trai này có thể là tâm can bảo bối của người đi?”

“Cậu muốn tiền sao, muốn bao nhiêu tôi đều đáp ứng, xin cậu không nên thương tổn con ta!”

“Muốn cứu con của người? Có thể nha, nhưng ta không cần tiền!”

“Vậy cậu muốn cái gì?”

“Mảnh đất mới giải phóng mà người mua trong hội đấu giá!”

“Cái gì? Mảnh đất kia giá trị ngoài triệu!”

“Mạng của con của người chẳng lẽ không đáng giá trị vài tỷ sao? Nghe, cho người hai giờ đem giấy tờ đất đưa cho tập đoàn Thánh Kai, thủ tục chuyển giao xong xuôi ta tự nhiên sẽ đem giải được cho người! Nếu quá hai giờ người làm không xong, vậy thì chuẩn bị quan tài cho con trai người đi! Nga, đúng rồi, độc kia dù là bác sĩ cũng giải không được, đừng phí sức!”

“Cậu, này, này!”

Tổng giám đốc Mục lúc này mới hiểu mình bị người khác ra tay, để điện thoại xuống giận dữ không thôi, mảnh đất trên thị trường giá trị rất cao, bởi vì thuê người cản đường Tổng giám đốc Hàn để cho Hàn Văn Long không có biện pháp tham dự đấu giá, âm thầm sử dụng chút thủ đoạn nên có thể mua được với giá rất thấp, giảm được một đồng tiền, thế nào biết hôm nay lại phát hiện con của mình trúng độc, bác sĩ tư của gia đình mãi không đều tra được độc gì, hóa ra toàn bộ là vì mảnh đất kia, con trai trên phòng đau đến chết đi sống lại, kêu một tiếng là lòng lại đau từng khúc ruột! Chẳng lẽ phải nhìn con trai mất mạng sao? Tiền, con trai, mình sáu mươi tuổi mới có một đứa con trai, tiền còn có thể kiếm, hừ, vài tỉ kia ta còn không tiếc!

Phụ ái tình độc Lam Tịch

14. Chương 14

Hàn Văn Long đang ở phòng bệnh xử lý công việc, đột nhiên nghe được tiếng cãi vã bên ngoài, Vương bí thư tiến vào nói:

“Tổng giám đốc Mục đến đây muốn gặp ngài!”

“Để ông ấy vào đi!”

Vệ sĩ nhường đường, tổng giám đốc Mục giận dữ xông vào phòng bệnh!

“Ông tới làm gì?”

“Hàn Văn Long ít giả bộ đi, mau chuẩn bị thủ tục!”

“Thủ tục gì?”

“Mảnh đất kia tôi từ bỏ, tặng cho anh, mau chuẩn bị thủ tục!” Mọi người trong phòng đều cả kinh, Hàn Văn Long tiếp nhận giấy tờ nhìn qua quả nhiên là giấy chứng nhận quyền sở hữu của mảnh đất kia!

“Ông đã tốn bao công sức để mua mảnh đất kia với giá rẻ nhất, vì sao từ bỏ?”

“Hàn Văn Long anh ít giả bộ hồ đồ đi, anh đầu độc con trai tôi, ép tôi giao ra mảnh đất này còn gì, tôi có thể không giao chắc?” Hàn Văn Long vừa nghe đến độc nháy mắt liền liên tưởng đến một người, cười thầm trong lòng!

“Tổng giám đốc Mục đã có ý vậy tôi cũng không có thể không nhận nha, Vương bí thư, cùng tổng Giám đốc mục xử lý thủ tục!”

“Vâng!”

Thủ tục chuyển giao quyền sử dụng đất làm rất nhanh, tập đoàn Thánh Kai không tốn một phân tiền lấy được một mảnh đất, tổng giám đốc Mục đau lòng đến nổi tay phát run! Mọi việc xong xuôi tổng giám đốc Mục mới rời đi, một vệ sĩ bên ngoài liền trộm thông tri Lam Tịch. Lam Tịch trong lòng cười thầm một hồi mới gọi điện thoại cho tổng giám đốc Mục!

“A lô!”

“Thủ tục làm xong hết rồi?”

“Đều xong cả rồi, bao giờ gửi thuốc giải đến cho tôi?”

“Lần sau muốn gỡ thủ đoạn với ai nhớ tìm hiểu rõ đối tượng, có một số người người không thể động! Lần này chính là cho người một cái giáo huấn, giải được ngay dưới bình hoa, cho con trai người ăn là tốt rồi!”

Lam Tịch gác điện thoại cười lạnh một tiếng! Tổng giám đốc Mục bên kia vội vàng đi tìm giải được, tất cả bình hoa trong nhà đều bị lật tung lên, cuối cùng mới tìm được một viên thuốc màu đỏ, vội vàng cho con trai uống, chưa đầy vài phút thời gian đứa con liền khôi phục như thường, kiểm tra thân thể cũng hết thấy không việc gì! Tổng giám đốc Mục tức giận nửa ngày, suy nghĩ mãi kết quả giải được ở ngay trong nhà! Biệt thự bảo vệ cực kì cẩn thận, người nọ rốt cuộc là vào bằng cách nào?

Buổi tối, Lam Tịch khôi phục bộ dáng thiếu niên ngoan ngoãn chạy đến phòng bệnh!

“Cha, ta đến thăm cha nha!” Hàn Văn Long vừa thấy đứa nhỏ vào liền kêu tất cả mọi người lui ra ngoài!

“Lam Tịch lại đây!” Lam Tịch nhảy lên giường tiến vào trong lòng Hàn Văn Long! Hàn Văn Long nhìn con trai, thấy thế nào cũng là một đứa nhỏ, hơn nữa là một thiếu niên ngoan ngoãn!

“Lam Tịch, hôm nay đi những đâu?”

“Đến trường nha!”

“Còn muốn gạt cha, độc kia là do con hạ phải không?”

“Ách, làm sao mà cha biết được?” Lam Tịch còn muốn nói dối, chính là bị cha nhìn chăm chăm dọa cho không dám, đành phải nói thật!

“Con từ nhỏ đã thích nghịch độc được, trừ con ra còn có thể là ai?”

“Ha hã, ta chỉ muốn giáo huấn người đó một chút mà thôi!”

“Con ra tay cũng thật nhanh đi, cha còn chưa làm gì thì con đã xử lí hộ rồi!”

“Hóa ra phụ thân cũng muốn dạy dỗ người đó?”

“Tất nhiên, cha làm sao có thể bỏ qua! Lần này con trai của hãn mạng lớn! Lam Tịch, con còn nhỏ, cha chỉ hy vọng con sống vui vẻ là tốt rồi, cha không muốn con dính đến mấy chuyện nguy hiểm này!”

“Ân, đã biết, về sau ta sẽ không tùy tiện nữa!”

“Ngaoan!” Tuy rằng thật cao hứng vì con trai giúp mình, dù sao vẫn là đứa nhỏ, dù cho đã đến tuổi thiếu niên thì làm mấy việc đó vẫn nguy hiểm vô cùng, hướng hồ Hàn Văn Long chỉ mong đứa con này được ôm vào trong ngực yêu thương là tốt rồi!

Hàn Văn Long điều dưỡng tốt thân thể thì xuất viện, Lam Tịch càng ngày càng quán lấy cha! Chỉ cần Hàn Văn Long về đến nhà, Lam Tịch mặc kệ đang làm gì đều bỏ lại, một mực dính lấy cha!

Đêm hôm đó, Hàn Văn Long khuya mới về đến nhà, thấy Lam Tịch đã ngủ thì nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng mình! Ngủ không bao lâu liền cảm giác không thích hợp, trợn mắt vừa thấy Lam Tịch không biết khi nào thì chui lên giường mình ngủ, giống y bạch tuộc quấn quấn cuộn cuộn trên người mình! Đứa nhỏ còn không thành thật loạn đá chân, Hàn Văn Long thở dài một hơi giúp đứa nhỏ chỉnh lại chân rồi ôm Lam Tịch chặt thêm một chút!

Nhưng lúc này nhắm mắt lại lại vô luận như thế nào đều ngủ không được, thân hình trong lòng vô cùng mềm mại, cách một lớp áo ngủ tơ tằm vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đứa nhỏ! Hàn Văn Long đã khổng chế thật lâu vẫn không kìm nổi vươn tay với vào trong quần áo thiếu niên, cái cảm giác non mịn trên từng phân da tác thị đều kích thích thần kinh Hàn Văn Long, eo nhỏ mảnh khảnh như thể chỉ cần dùng một chút lực là có thể xiết đứt, khổng chế không nổi hành động bản thân, tay một chút vuốt ve thân thể trong lòng. Hàn Văn Long hô hấp càng ngày càng dồn dập, địa phương kia giống như có hấp lực từng chút một hấp dẫn tay hắn trượt xuống phía dưới! Ngón giữa khẽ chạm cái cổ mảnh khảnh mê người,

đi xuống một chút, đi xuống một chút... dục vọng của Hàn Vân Long âm âm thức tỉnh, cả người đều run rẩy đứng dậy, toàn bộ dựa vào một tia lý trí duy nhất còn lại không chế chính mình hành động!

Trời biết hấn dùng nhiều ít khí lực, mới có thể bắt buộc bản thân rời đi thân thể Lam Tịch, chạy nhanh vào phòng tắm, miệng thở hồng hộc, vươn tay cầm lấy khăn tắm của mình, bởi vì dùng sức quá mạnh mà mồ hôi lạnh đổ ra! Nhưng dục vọng trước sau đều không giảm, đành phải vuốt ve tự an ủi một lúc! Bấy giờ, trừ bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của người bên ngoài, đầu Hàn Vân Long không thể nghĩ thêm chút gì, trong lòng không ngừng thét gào rên rỉ tên đứa con: Lam Tịch, Lam Tịch!

Giải quyết xong, Hàn Vân Long dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống đất! Mình thật sự sinh ra dục vọng với chính con trai của mình! Vì sao lại như vậy, chính mình vẫn thích phụ nữ mà, vì cái gì đột nhiên sinh ra cảm giác với nam đi, hơn nữa người kia lại là con ruột của mình, huống chi đứa nhỏ mới mười ba tuổi! Đồng tính luyến ái, loạn luân, luyến đồng, một đồng ý nghĩ xông vào trong đầu Hàn Vân Long, lòng lại tự mắng mỗ bản thân đến vạn lần.

Từ ngày đó trở đi, Hàn Vân Long càng ngày càng ít về nhà, có đôi khi một tháng cũng không lộ một mặt ở nhà một ngày! Lam Tịch mỗi đêm đều vào phòng cha vài lần nhìn xem, mỗi lần đều là thất vọng mà quay về! Lam Tịch cảm giác cha đối hấn càng ngày càng lạnh nhạt, chẳng lẽ mình làm sai chuyện gì khiến cha chán ghét sao? Cha gọi điện thoại cho mình càng ngày càng ít, cho dù mình chủ động gọi điện thoại cho cha, cha cũng thập phần lạnh lùng, có đôi khi là cha gọi điện cho hai vị ca ca, dường như cha bây giờ càng quan tâm bọn họ!

Yêu thương đứa con nhiều năm như vậy Hàn Vân Long đâu dễ dàng hạ quyết tâm, tuy rằng rất ít khi gọi điện thoại cho Lam Tịch, nhưng mỗi ngày đều gọi điện cho quản gia hoặc Hàn Vân, Hàn Dương hỏi thăm Lam Tịch hôm đó làm những gì, có ăn cơm đầy đủ không! Có một lần Hàn Vân Long dừng tại khách sạn đến nửa đêm đều không ngủ được, nhìn không nổi lái xe về nhà, vào phòng của Lam Tịch cứ như vậy nhìn đứa con ngủ trong nhiều giờ mà không hề chán, cố gắng thật lâu vẫn là không thể khống chế chính mình, nhẹ nhàng môi Lam Tịch, khoảnh khắc kia suýt chút nữa khiến hàn Vân Long rơi lệ, đôi môi phàn nộn kia khiến Hàn Vân Long quẩn luyến không thôi, cho đến khi Lam Tịch đang say ngủ nhẹ ân một tiếng mới khiến Hàn Vân Long bừng tỉnh! Hoang mang rối loạn, Hàn Vân Long chạy ra ngoài, lái xe trong thành phố vòng vòng đến tảng sáng mới bình tĩnh lại được!

Từ khi việc đó xảy ra, Hàn Vân Long càng ngày càng sợ gặp Lam Tịch, mỗi ngày thà rằng ở tại khách sạn hoặc ngủ ở văn phòng cũng không về nhà. Hàn Vân Long không thiếu phụ nữ, trừ vài tình nhân cố định thì người tình một đêm càng nhiều nhưng chủ yếu vẫn dùng ảnh chụp Lam Tịch để tự an ủi! Văn phòng của Hàn Vân Long đặt đầy ảnh chụp của Lam Tịch, trong ngăn kéo còn có một quyển album toàn ảnh Lam Tịch, chỉ cần nhìn thấy những bức ảnh ấy thôi là Hàn Vân Long lập tức phản ứng! Dục vọng mãnh liệt như vậy, đã hơn ba mươi năm Hàn Vân Long chưa từng trải nghiệm qua!!

Hàn Vân Long cứ như vậy tránh né Lam Tịch suốt hai năm. Lam Tịch ở nhà lại nhớ đến cuộc sống kiếp trước của mình, trừ bỏ giết người thì cũng là độc được, không ai quan tâm và yêu thương, sống như vậy thật vô cùng tịch mịch...

“Tam thiếu gia, muốn đi đâu?”

“Đến công ty của cha đi!”

“Vâng!” ?

Hai tháng rồi không gặp cha, chắc cha sẽ không bận rộn đến nỗi không thể gặp con trai đi?

“Tam thiếu gia?”

“Phụ thân trong văn phòng không?”

“Ách, tổng giám đốc Hàn đang. . .”

“Quên đi, ta tự đi tìm cha!”

“Ai, tam thiếu gia, chờ một chút!” Lam Tịch không để ý tới Vương bí thư ngăn trở đi đến văn phòng Hàn Vân Long trực tiếp đẩy cửa vào! Hình ảnh trước mặt khiến Lam Tịch đau đốn từng cơn, hóa ra cha đang

bạn việc này sao?

Một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trên đùi Hàn Vân Long, cả hai người quần áo đều lộn xộn. Hàn Vân Long thấy Lam Tịch thì căng thẳng vô cùng, điều chỉnh một chút thần sắc

“Tôi làm gì?” thanh âm đông cứng vô tận lạnh lùng khiến Lam Tịch lại đau đớn hơn vài phần, đứng sững sờ ở cửa hồi lâu một câu cũng chưa nói xoay người rời đi! Hàn Vân Long thấy rõ sát khí trong mắt đứa con trai, lần đầu tiên thấy đứa nhỏ lộ ra vẻ mặt như vậy, tưởng như trở thành một người hoàn toàn khác!

Hàn Vân Long cảm thấy vừa phiền muộn vừa tức giận, đưa tay đẩy người đàn bà trên người ra

“Cút!”

Người phụ nữ kia không biết chọc gì đến Hàn Vân Long, vội vàng vàng thu dọn ra khỏi phòng!

Ánh mắt lạnh như băng của Lam Tịch khiến vệ sĩ phát lạnh, không biết vì sao tam thiếu gia nhanh như vậy đã đi xuống, thấy sắc mặt thiếu gia rất không tốt, đều cẩn thận làm việc không ai dám nhiều lời! Cho đến khi về đến nhà Lam Tịch cũng không nói một lời, chỉ tự giam mình lại bắt mình luyện công để xua đi nỗi khó chịu trong lòng, lại không ngờ cảm giác đau lòng kia như thể đang trúng độc, sao lại đau như vậy chứ? Lòng càng ngày càng phiền muộn và tức giận, bất ngờ, một cổ huyết khí phun trào từ lồng ngực, thân hình mềm mại ngã nhào trên mặt đất bất tỉnh!

15. Chương 15

Người giúp việc đều dặn dò không được được tùy tiện vào phòng của tam thiếu gia quấy rầy, cho nên Lam Tịch ngắt vẫn không bị ai phát hiện, đến sáng ngày thứ hai Lam Tịch mới tỉnh lại. Luyện công tẩu hỏa nhập ma nguyên khí đại thương, Lam Tịch cắn chặt răng gắng gượng đứng lên.

Lam Tịch xuống lầu đã thu thập xong hết thảy, chính là sắc mặt tái nhợt khiến quản gia rất lo lắng!

“Tiểu thiếu gia, thân thể không thoải mái sao?”

“Mơ phải ác mộng mà thôi, không có việc gì!”

“Vậy thiếu gia mời dùng bữa sáng!”

“Ta không muốn ăn, đi học thôi!”

“A, dạ!”

Lam Tịch bây giờ trông thật âm trầm, Lưu quản gia vội vàng phái xe, dặn vệ sĩ đưa Lam Tịch đi học!

Hàn Vân Long một đêm thức trắng, chẳng biết tại sao luôn luôn buồn bực bất an! Mỗi ngày thứ ba từ sau vụ kia, Lam Tịch cũng không còn gọi điện thoại cho cha, bình thường nhận được điện thoại của con trai cho dù nghe qua thật lạnh lùng và vô cảm, nhưng nếu để ý vẫn là ấm áp, ít nhất biết đứa con trai này còn chưa quên mình, ít nhất biết thiếu niên vẫn sống tốt! Nhưng ba ngày không gọi điện thoại thì đây là lần đầu tiên! Giữa trưa, Hàn Vân Long cầm di động nghĩ nửa ngày, ngón tay do dự bấm số Hàn Vân, Lam Tịch, cuối cùng vẫn gọi cho Hàn Vân!

“Cha?”

“Ừ, đang làm gì?”

“A, cùng em trai dùng cơm!”

“Hai đứa em đều có ở đây à?”

“Vâng!”

“Găng đây không có gây rắc rối đi?”

“Cha yên tâm, con cùng Hàn Dương đều bận rộn thi vào cao đẳng mà!”

“VẬY là tốt rồi, Lam Tịch đâu?”

“Cha tìm em? Con đem điện thoại cho em nha!”

“Không cần, cha chỉ hỏi một chút, em ở trường học tốt không?”

“Lam Tịch luôn là học sinh ngoan, cha không cần lo lắng!”

“VẬY à, tốt rồi!”

“À, đúng rồi, Lam Tịch mới có bạn gái, lớn lên đẹp lắm!”

“CẠCH!” Bút máy trong tay bị bẻ gãy đôi! Hàn Vân Long nhìn bàn tay đầy mực bút máy, cắn chặt răng!

“Lam Tịch còn nhỏ, cần tập trung học tập, con là anh trai cần quản lý em nó cho tốt!”

“Cha, con khi mười lăm tuổi cũng bắt đầu có bạn gái, lúc ấy cha vẫn ủng hộ mà, yên tâm đi, Lam Tịch thành tích tốt lắm, có bạn gái cũng sẽ không chậm trễ việc học tập! Sắp vào học rồi, con gác mấy nha, chào cha!”

Hàn Vân Long cầm di động nửa ngày ngẩn ngơ, đúng nha, Hàn Vân cũng là mười lăm có bạn gái, lúc ấy mình một chút cũng không phản đối, Lam Tịch bây giờ có bạn gái cũng rất bình thường! Sao mình lại phản đối a?

Vương bí thư gõ cửa rồi mang một tập hồ sơ vào! Nhìn Tổng giám đốc Hàn không yên lòng, cùng bàn tay đầy mực bút máy, Vương bí thư lấy ra một cái khăn ướt đưa cho Hàn Vân Long!

“Tổng giám đốc Hàn, mấy thủ tục này cần ngài xem xét và kí nhận!”

“Ừm!” Vương bí thư lấy một cây bút máy cạnh đó đưa cho Tổng giám đốc Hàn! Tiếp nhận bút, Hàn Vân Long nhìn cũng không nhìn kĩ luôn không để ý, chờ lấy lại tinh thần nhìn chữ vừa kí đến ngậy ngậy cả người “Lam Tịch” hai chữ này như lửa cháy hừng hực đốt hai mắt của Hàn Vân Long! Hàn Vân Long vội vàng rút tờ giấy kia ra xé nát!

“Đi mang bản khác lại đây đi!”

“Ồ, vâng!”

Tổng giám đốc Hàn sắc mặt âm trầm khiến Vương bí thư một trận khấn trương, lập tức ra khỏi văn phòng đánh lại thủ tục khác! Hàn Vân Long nhìn chăm chăm bàn đầy mảnh giấy sũng sốt nửa ngày! Buổi trưa này Hàn Vân Long không ngừng hút thuốc, tuy nhiên xua không được buồn rầu trong lòng, nhìn đồng hồ rồi dập thuốc lá đi ra cửa!

“Tổng giám đốc Hàn về nhà sao?”

“Đi xuống đi, tôi tự lái xe!”

“Dạ!”

“mấy người cũng không cần đi theo!” Hàn Vân Long nhìn vệ sĩ nói xong ngồi vào vị trí lái liền rời đi!

Dừng xe trước cổng trường học, Hàn Vân Long nhìn chăm chăm mấy học sinh ra vào! Thấy bóng hình quen thuộc kia Hàn Vân Long trong lòng kích động, mà khi thấy bên cạnh thiếu niên còn có một nữ sinh xinh đẹp khi tâm trạng phức tạp vô cùng! Hai người vừa nói vừa cười đi về phía Hàn Vân Long.

“Lam Tịch!”

“Phụ thân?” Lam Tịch đột nhiên ngẩng đầu, hơi lặng đi một chút, trông vô cùng mất tự nhiên! Hàn Vân Long nhìn nữ sinh cạnh thiếu niên!

“Lam Tịch, giới thiệu cho cha một chút được không?”

“Cháu chào bác, cháu là bạn cùng lớp với Lam Tịch, cháu là Lưu Tuyết!”

“Chào cháu!”

“Phụ thân tới trường học có chuyện gì sao?”

“Đi qua mà thôi, thuận tiện đón con về nhà!”

“Ta muốn đưa Lưu tuyết về trước!”

“Lên xe đi!” Lam Tịch nhìn biểu hiện của phụ thân, mở cửa xe cùng Lưu Tuyết ngồi vào ghế sau! Hàn Vân Long giúp con đóng cửa xe rồi lên ghế trước ngồi! Dọc theo đường đi Hàn Vân Long thường qua kính chiếu hậu nhìn hai người phía sau, hai người cười cười nói nói vui vẻ khiến hắn vô cùng không thoải mái!

Tiến Lưu Tuyết xong Lam Tịch vẫn ngồi ở phía sau, cúi đầu không nói câu nào! Hàn Vân Long do dự một chút rồi đem xe chạy đến một nhà ăn Pháp!

Bữa cơm này ăn vô cùng buồn bực, Hàn Vân Long hỏi một câu Lam Tịch đáp một câu, ngoài ra đều không nói lời nào! Tuy rằng Lam Tịch ngồi đối diện mình nhưng Hàn Vân Long lại cảm giác đứa nhỏ cách mình thật xa, xa vô cùng vươn tay ra tưởng chừng không chạm đến được! Cho tới bây giờ Hàn Vân Long cũng chưa từng thấy qua Lam Tịch lạnh lùng như thế! Trước kia khuôn mặt này chỉ cần thấy mình liền tươi cười, bây giờ làm sao vậy?

Đến bãi đỗ xe Hàn Vân Long nghĩ mãi vẫn là nhịn không được nói một câu!

“Lam Tịch, đó là bạn gái của con sao?”

“Xem như thế đi!”

“Con còn nhỏ cần tập trung vào học hành, qua vài năm có bạn gái cũng không muộn!”

“Ta chỉ là xem nữ nhân có lực hấp dẫn lớn như vậy không.”

“Có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là muốn biết phụ thân vì sao thích ở cùng nữ nhân như vậy, kỳ thật nếu phụ thân thích cứ mang nữ nhân về ta không phản đối, nếu sợ ta ảnh hưởng phụ thân, ta sẽ chuyển vào kí túc xá của trường!”

“Thái độ này là cùng cha nói chuyện sao Lam Tịch?” Giọng điệu khinh miệt kia nhất thời khiến Hàn Vân Long tức giận bùng nổ!

“Trong nhà nhiều phòng như vậy nếu phụ thân muốn làm gì không cần ở văn phòng vụng trộm!”

“Chát!” Một cái tát này, Lam Tịch sững sốt vô cùng, bên má nóng cháy, phụ thân lần đầu tiên tát hắn, chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Vì muốn cùng nữ nhân phụ thân ngay cả gia cũng không về, nếu muốn chẳng lẽ phụ thân còn sợ ta nói sao? Lam Tịch gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Vân Long, trong mắt dần dần nổi lên một tầng tức giận!

“Lam Tịch. . .” Hàn Vân Long nhìn bàn tay của mình, hối hận không thôi, trong lòng hoảng loạn!

Lam Tịch một câu chưa nói, xoay người bỏ chạy, Hàn Vân Long vội vàng đuổi theo, mới kéo quần áo của đứa nhỏ đã Lam Tịch linh hoạt lắt mình vùng ra chạy tiếp, đảo mắt đã không thấy tăm hơi thiếu niên!

Hàn Vân Long không nghĩ tới thân thủ Lam Tịch lại tốt như vậy, lặng đi một chút rồi vội vàng lái xe đuổi theo!

16. Chương 16

Lam Tịch chạy khỏi bãi đỗ xe, chẳng phân biệt được phương hướng chạy loạn một hồi, đến khi dừng lại không biết mình ở chỗ nào! Ngồi ở trên bậc thang ven đường, Lam Tịch tâm tình càng ngày càng trầm trọng, sờ sờ bên má vẫn còn có thể cảm giác được rõ ràng mấy dấu tay! Lần trước luyện công tổn thương không nhẹ, cho tới bây giờ Lam Tịch nội lực còn không có khôi phục lại, lúc này trong cơ thể khí huyết lại

hỗn loạn lên, Lam Tịch vội vàng vận một hồi công áp chế, ai ngờ lúc này đột nhiên bị người khác che miệng lại, không đợi Lam Tịch kịp phản ứng liền dần dần mất đi tri giác!

Khi... tỉnh lại bốn phía đã là một mảnh hắc ám, bất quá người luyện võ năng lực nhìn ban đêm vẫn rất mạnh, Lam Tịch phát hiện mình đang ở trong một nhà kho cũ nát, hai tay bị người trói phía sau, hai chân cũng bị trói chặt! Không cần nghĩ cũng biết mình bị người bắt cóc! Lam Tịch thử một chút nội lực, thật sự là không xong, vốn nội thương chưa được chữa trị tốt, vừa rồi đang vận công lại bị người tập kích, hiện tại mình cũng chỉ còn lại không đến hai tầng nội lực mà thôi! Thật sự là họa vô đơn chí mà!

Một lúc sau truyền đến thanh âm từ bên ngoài, Lam Tịch nhanh chóng nhắm mắt lại! Có bảy tám người đang vào kho hàng, bật đèn!

“Thằng nhóc còn chưa tỉnh?”

“Thuốc mê kia rất nặng, không tỉnh lại nhanh được!”

“Nó thật là Tam thiếu gia nhà họ Hàn sao? Đừng nói là bắt nhầm nha?”

“Không sai được, ấn đường hồng chí kia nhất định là tam thiếu gia nhà họ Hàn!” Một người sôi nổi ngồi vào một bên, ăn uống rượu chè! Lam Tịch cẩn thận phân tích lời của bọn hắn, xem ra bọn này nhắm vào mình a!

“Nói đi cũng phải nói lại, nhà họ Hàn thật đúng là TM* hào phóng, số tiền lớn như mà lập tức liền đồng ý!”

“Xi, nghe nói tên đó cứng nhất là đứa con này, vì thằng nhóc bao nhiêu tiền đều bỏ được!”

“Nhưng thằng nhóc này lớn lên thực TMD* xinh đẹp!”

TM/TMD/MD: Con m nó (chửi tục ah, bạn lịch sự nên chỉ chú thích thôi!)

“Đích thật là rất được, lúc đầu tao còn tưởng là con gái kia!”

“Đẹp như vậy mà phải giết thật đáng tiếc!”

“Đành chịu thôi, người ta đã dặn qua là không thể giữ lại được mà!”

“Hắc hắc, dù sao cũng phải chết, không bằng tao trước ném thử đi!” Một người vừa nghe cũng sôi nổi hưng phấn vô cùng!

“OK, mày trước tiên, sau đến lượt tao!”

Một người tiêu sái đến trước mặt Lam Tịch, vỗ vỗ mặt của hắn, xác định hắn không có tỉnh, mới can đảm cởi trói cho Lam Tịch! Lam Tịch trong lòng cười lạnh một tiếng, người kia vừa định cởi y phục của hắn, Lam Tịch đột nhiên trừng mắt lập tức liền nhảy cao hơn ba mét! Mắt lạnh nhìn qua mấy người còn đang kinh ngạc!

“nhóc con, mày đã sớm tỉnh?”

“Nói, rốt cuộc là sai mấy người bắt cóc của ta?” Giọng điệu âm trầm cùng diện mạo của hắn hoàn toàn tương phản!

“Mau bắt lấy nó!”

Mấy người kịp phản ứng nhanh chóng đánh tới, bảy tám người cùng nhau động thủ! Lam Tịch hừ lạnh một tiếng dù không có nội lực bằng vào quyền cước các người cũng không thắng nổi ta! Không chút hoang mang cùng mấy người xung đột, mấy người kia cũng đều không đơn giản, thân thủ cũng coi như không tệ, bất quá rất ay với Lam Tịch xui xẻo của bọn họ! Lam Tịch một bụng tức giận đang không có nơi xả, lúc này bắt đầu ra tay tàn nhẫn, lần trước thu thập mấy người kia chỉ dùng một thành công lực liền đem người ta đánh ra xa ba bốn mét, lúc này dù công lực không đủ cũng có thể đem người đau đến hộc máu!

Mười phút sau mấy người kia ngay cả đứng lên cũng không nổi, quỳ rạp trên mặt đất ôm ngực, cảm giác như ngay cả nội tạng cũng bị người ta chém nát! Lam Tịch ngồi xuống trước mặt một người, cười lạnh nhìn hắn!

“Nói, là ai sai khiến các người!”

“Mày TM học võ ở đâu?”

“Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân đều học qua!”

“Thiếu Lâm TMD, mày lừa ai tin chứ!”

“Đừng lạc đề, rốt cuộc là ai sai khiến các người!”

“MD không ai sai khiến!”

“Không nói có đúng không? Vậy cho các người chịu chút đau khổ!”

Lam Tịch từ trong lòng ngực lấy ra một cái bọc giấy màu hồng, mở ra bên trong có mười viên thuốc màu tím! Lấy ra một viên nhìn nhìn, trong mắt Lam Tịch hiện lên một tia hàn quang, vạch miệng một người ép uống vào! Thấy người kia không chịu nuốt một quyền đánh vào bụng của hắn, thuốc kia ùng ục trôi xuống theo cổ họng! Ép mấy người uống thuốc xong, Lam Tịch nhàn nhã ngồi trên ghế!

“Mày, mày cho bọn tao uống cái gì?”

“Ha ha, thuốc này là ta mới phát minh, còn thí nghiệm qua, hôm nay đẹp trời lấy mấy người các người thử nghiệm một chút! Ta gọi thuốc này bằng một cái tên rất có ý tứ là “Sống không bằng chết”, sau khi uống 10 phút người ta toàn thân ngứa vô cùng, thậm chí có thể ngứa đến tận xương tủy, nhưng lại rất đau, tựa như ngàn vạn cây kim trát đâm vào người, thuốc này công hiệu có thể dài đến hai mươi giờ, cảm giác ấy thật là sống không bằng chết nha! Chờ được hiệu quả người trúng độc sớm đem mình toàn thân đều gãi gãi cào cào vì ngứa đến nát vụn!”

“Mày TM ăn nói bậy bạ, đừng hòng moi thông tin từ miệng bọn tao!”

“Ha ha, ta sẽ không ép các người nói!”

Một lát sau thân thể những người kia dần dần nổi lên phản ứng, thân thể càng ngày càng ngứa, hai tay không ngừng xé rách y phục của mình, cào gãi loạn trên da của mình!

“A, ngứa chết tao lap!”

“TMD thật ngứa a. . .”

Một mảnh lang đầy những tiếng khóc đến ma chê quỷ hờn khiến người người nghe qua thì người người sợ hãi! Bấy tám người đều không ngừng lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lăn lại, dùng lưng ra sức cọ mặt sàn, cái ngứa kia không phải là đơn giản như muỗi cắn một chút, không riêng ngứa da ngứa thịt, thậm chí cả móng tay cũng đều ngứa lên!

“Nga, đúng rồi, ta quên nói, thuốc này thậm chí có thể làm cho người ta ngứa cả đầu lưỡi!”

“Mày TMD rất thiếu đạo đức, a! !”

Chỉ chốc lát sau những người kia liền cào cào gãi gãi đến hồng cả tay lẫn ngực, thậm chí có người dùng răng nanh không ngừng cắn đầu lưỡi mình, trên mặt cũng bị bản thân cào đến thịt da lẫn lộn!

“Thế nào, mùi vị không tệ đi? Hiện tại có chịu nói thật hay không?”

“Em nói em nói!”

“Đại ca, là tổng giám đốc Mục của tập đoàn Hồng Vũ sai bọn em làm!”

“Hắn vì sao phải bắt cóc ta?”

“Tên ấy nói Tổng giám đốc Hàn khiến hắn phí một số tiền lớn, nuốt không trôi cơn tức này, nghe nói Tổng giám đốc Hàn vô cùng yêu quý con trai út, cho nên cho chúng em bắt cóc đại ca, vợ vết tài sản Tổng giám đốc Hàn, sau giết đại ca a!”

“Nga, thì ra là thế!”

“Cầu xin đại ca tha em đi, cho em giải được mà!”

“Ha ha, giải được, có thể nha!”

Lam Tịch từ trong lòng ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, nhìn nhìn bàn bên cạnh có một con gà quay, cười thâm trong lòng, đem gà nướng xong vứt trên mặt đất! Mở ra bình sứ, Lam Tịch nhỏ một giọt nước, những âm thanh xẹt xẹt tách tách vang lên, mấy người kia mặt cắt không còn chút máu, kinh hãi còn hơn khi gặp quỷ. Chỉ thấy con gà quay kia từng chút một phân hủy, giống như bị acid sulfuric ăn mòn, chưa tới một phút đồng hồ đã hóa thành một vũng nước, ngay cả cái xương cốt cặn bã đều không còn! Một đám bị dọa đến trắng bệch!

“Đấy...đấy là cái gì?”

“Đấy chính là hóa thi thủy trong truyền thuyết! Có thể đem tất cả xương thịt người đều hóa thành một vũng nước! Nếu đem thứ này cho các người uống hết, các người lập tức sẽ không ngứa!”

“Mày mày TMD quả thực không phải người?” Con người xinh đẹp trước mắt sao lại tâm địa ác độc như vậy!

“Ta đương nhiên là người, bất quá các người lát nữa sẽ biến thành quỷ!”

“Mày ác độc như thế, thật quá ác độc đi?”

“Kỳ thật ta còn có một cái tên gọi khác là “Độc công tử”, chỉ cần người nào đắc tội với ta thì ta sẽ hạ độc hấn, để cho hấn sống không bằng chết, lần trước con trai Tổng giám đốc Mục trúng độc cũng là ta hạ!” Những người kia đều chửi thề trong bụng, đừng ai không đừng lại đừng phải người vậy hả trời!

“Van...van xin đại ca tha cho bọn em đi, bọn em chỉ được người ta thuê làm việc mà thôi!”

“Tha các người? Đây chẳng phải là rất tiện nghi các người đi, ta nghiên cứu chế tạo trên trăm loại độc được, đang cần mấy người thí nghiệm, không bằng các người cùng ta trở về thử nghiệm độc được đi!”

17. Chương 17

Khi Hàn Vân Long mang theo một đám vệ sĩ xông vào, nhìn qua chính là một cảnh như thế này: bảy tám người nằm trên mặt đất không ngừng lăn lộn, cả người đều bị cào đến thịt da lẫn lộn, vẻ mặt thì dùng thống khổ thôi vẫn chưa đủ diễn tả, lại còn một vũng máu đen gần đó trông cũng vô cùng kinh dị, bọn chúng đều kêu gào đến ma kêu quỷ khóc đau đớn vô cùng! Tình cảnh ấy khiến người ta kinh đến buồn nôn, mấy vệ sĩ tóc gáy dựng ngược cả lên, sống lưng một mảnh lạnh toát!

Hàn Vân Long vài bước đi đến trước mặt Lam Tịch, nắm vai thiếu niên mạnh mẽ kéo vào trong lòng, bởi vì dùng sức quá độ khiến cằm Lam Tịch suýt nữa gãy ra! Tựa vào trong lòng cha, Lam Tịch có thể cảm giác rõ ràng được thân thể cha run rẩy vô cùng, Lam Tịch an tâm cười một chút, cha đang lo lắng cho ta sao? Hàn Vân Long cứ như vậy ôm siết Lam Tịch không chịu buông ra, thân thể run rẩy qua hồi lâu mới yên tĩnh trở lại!

“Cha!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi bảo bối, đều là cha không tốt!”

Hàn Vân Long chậm rãi buông tay ra, cúi đầu nhìn Lam Tịch. Lam Tịch ngậy ngẩn cả người, bởi vì hấn thấy hốc mắt phụ thân ướt! Hàn Vân Long đem con trai từ trên xuống dưới cẩn thận nhìn một lần!

“Bảo bối, con không bị thương đi?”

“Bọn hấn, bọn hấn khi dễ ta!” Lam Tịch lập tức biến thành đứa nhỏ ngoan ngoãn, thậm chí còn cố trào ra hai giọt nước mắt, vẻ mặt ủy khuất kia khiến Hàn Vân Long đau lòng không thôi! Mấy người lăn lộn trên mặt trong lòng đều mắng to không thôi, TMD rốt cuộc là ai khi dễ ai nha!

“Tổng giám đốc Hàn mấy người này làm sao bây giờ?” Hàn Vân Long quay đầu lại nhìn mấy người... máu me kia, ánh mắt biến lạnh như băng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Băm bộn hần cho chó ăn!”

“Dạ!”

Hàn Vân Long bỏ ngoài tai cầu xin tha thứ của mấy người đó, đem Lam Tịch ôm vào lòng, đi ra ngoài! Phía sau nhất thời truyền đến tiếng đánh đập cùng kêu rên không dứt!

Ngồi vào trong xe, Hàn Vân Long vẫn không chịu buông thiếu niên ra, cứ như vậy ôm về đến tận nhà! Quần gia và người giúp việc cùng hai vị thiếu gia tất cả đều đứng ở cửa lớn lo lắng chờ, thấy Lam Tịch bình an trở lại thì thở phào một hơi, Hàn Vân Long ai cũng không để ý đến đem Lam Tịch ôm thẳng về phòng của mình!

“Thực xin lỗi bảo bối, cha không nên đánh con.” Lam Tịch cắn cắn môi, sống mũi cay cay, nước mắt như ngọc lăn xuống không ngừng!

“Ô! ! !”

“Đừng khóc, đừng khóc, bảo bối, cha biết sai rồi mà?”

“Phụ thân có phải là chán ghét ta hay không!”

“Đứa ngốc, cha khi nào thì chán ghét con nào?”

“Cha nhiều năm đều không để ý ta, điện thoại cũng không gọi cho ta, ta đến thăm cha, hóa ra cha có thời gian bên mấy người phụ nữ cũng không trở về nhà, đây không phải chán ghét ta thì là gì?” Lam Tịch khóc lóc ủy khuất vô cùng! Thiếu chút nữa khiến Hàn Vân Long gấp đến tim nhảy ra ngoài!

“Bảo bối, con vì thế mới cùng cha giận dỗi sao?”

“Àn!”

“Ai!” Hàn Vân Long thở dài một hơi thầm nghĩ: cha không muốn thương tổn con nên mới trốn tránh con! Con như vậy cha sao nhẫn tâm rời đi chứ!

Trong khoảnh khắc đó Hàn Vân Long hiểu được, chính mình không có khả năng quên thiếu niên, dù có trốn chạy hai năm cũng không cách nào thay lòng đổi dạ với đứa con này. Hai năm qua thứ tình cảm này chẳng những không có biến mất ngược lại càng ngày lún càng sâu! Khoảnh khắc biết đứa nhỏ bị bắt cóc tưởng như toàn bộ thế giới của hắn đều sụp đổ! Cái gì đạo đức, cái gì luân lý cũng vứt đi cho quỷ mà thôi!

“Cha, cha không cần không để ý tới ta, ta làm sai gì cha nói cho ta biết, ta sẽ sửa, cha đừng không để ý tới ta được không?”

“Lam Tịch, thực xin lỗi, sau này cha sẽ không như vậy nữa!”

“Thật vậy chăng?”

“Ừ, bảo bối, đừng khóc, sau này mỗi ngày cha sẽ lại về nhà cùng con nha?”

“Àn!” Nghe cha nói như thế Lam Tịch lập tức liền dừng khóc, nước mắt kia như hệ thống cung cấp nước, nói dừng liền dừng!

Hai năm qua không có ở bên chiếu cố đứa nhỏ, chẳng biết lúc nào Lam Tịch lại gầy thành thế này, sờ tất cả đều là da bọc xương! Hàn Vân Long càng xem càng khó chịu, xoa suốt nửa ngày!

Lam Tịch tắm rửa xong ra đã bị phụ thân ôm đến giường, giúp đứa nhỏ đắp chăn xong! Hàn Vân Long thấy đứa nhỏ nhắm mắt lại ngủ mới trở lại phòng mình tắm rửa qua. Đến lúc đi ra Lam Tịch đang cười nằm úp sấp trên giường nhìn mình.

“Ta lạnh!” Hàn Vân Long bất đắc dĩ thở dài một hơi kéo chăn lên nằm bên cạnh đứa nhỏ. Lam Tịch lập tức dính lại gần, Hàn Vân Long trong lòng âm thầm tự nhủ, cha sẽ không buông con đâu, dù con có chán ghét cha hay hận cha chẳng nữa cha cũng quyết không buông tay! Khi người trong lòng an tâm nhắm mắt lại, mặt mày không che dấu được vui sướng! Đứa con trai này quần mình như vậy, có lẽ đứa nhỏ đối với mình cũng có cảm tình, bằng không tại sao khi đứa nhỏ thấy mình cùng người phụ nữ khác liền tức giận như vậy đây?

“Lam Tịch, con đã lớn rồi, sao còn quấn lấy cha như trẻ nít vậy?”

“Ngủ trong lòng cha thật an tâm!”

“Lam Tịch, con. . . con có thích bạn nữ kia không?”

“Lưu Tuyết không phải bạn gái của ta, chỉ là bạn cùng lớp bình thường thôi!”

“Vậy sao buổi chiều lại nói khác?”

“Đó là muốn gạt cha, ta không thích con gái đâu!”

“Chẳng lẽ bảo bố thích con trai sao?”

“Người ta thích là nam, cha sẽ phản đối sao?” Hàn Vân Long trong lòng khẽ động!

“Chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi, cha sẽ không phản đối!”

“Vậy là tốt rồi!”

“Vậy Lam Tịch có người thích chưa?” Lam Tịch không trả lời, nghĩ ngợi một hồi, cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, kiếp trước mình không có thích qua người nào, còn bây giờ, bây giờ thì sao?

“Phụ thân, thích một người là như thế nào?” Hàn Vân Long nghiêng đầu, vô cùng chăm chú ngắm thiếu niên trong lòng!

“Thích một người, thì lúc nào cũng muốn ở cạnh người đó, thấy người đó cười thì mình liền vui vẻ, thấy người đó khóc là mình đau lòng, thậm chí chỉ để người đó ở cạnh mình, không muốn để người đó ở chung với ai khác! Đây là thích!”

Trong mắt cha thấy được bóng dáng của mình, rõ ràng như vậy, chỉ hi vọng ánh mắt cha có mình ta, chỉ cần ở trong lòng cha là cảm thấy an tâm, thích thấy nét tươi cười của cha, thấy cha bị thương thì mình còn thương tâm hơn, cha mà không để ý tới ta ta sẽ khó sống vô cùng, đây là thích sao? Nhưng con cái không nên đối với phụ thân có loại cảm tình này mà? Không muốn cho cha biết cảm tình của mình, cha sẽ chán ghét mất! Lam Tịch từ từ cúi đầu đưa lưng lại phía Hàn Vân Long!

“Ta đã biết!” Hàn Vân Long âm thầm cắn răng, tắt đèn, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là từ phía sau ôm Lam Tịch. Đứa nhỏ trong lòng có chút cứng ngắc, điều này làm cho Hàn Vân Long một trận khản trương.

Lam Tịch dáng người rất nhỏ, cha có thể dễ dàng đem ôm vào lòng. Tựa vào lồng ngực rắn chắc, giống như dựa vào một tòa núi lớn vững chắc. Rất thích loại cảm giác này, Lam Tịch thật muốn cả đời đều ngủ ở trong ngực của cha. Người phía sau người thở ra từng luồng khí nóng trên cổ mình khiến Lam Tịch cảm giác vừa ngứa ngáy vừa tê dại. Vốn đã quen ngủ chung, chính là lúc này Lam Tịch biết cảm tình của mình với cha khiến hắn ngủ dựa vào lòng cha mà cảm thấy hoàn toàn thay đổi! Thân thể mãi cảm lập tức nổi lên phản ứng, Lam Tịch tất nhiên hiểu rõ có chuyện gì, chính là sao có thể trước mặt cha giải quyết?

Nhịn đã lâu vẫn không thể để cho dục vọng giải tỏa, Lam Tịch lén đưa tay xuống phía dưới, lặng lẽ xoa nắn!

Hàn Vân Long tự nhiên chưa ngủ nhanh như vậy, nằm hồi lâu lại cảm giác thân thể trong lòng đang rung động, một lát liền hiểu rõ ngay! Lập tức bắt lấy cái tay nhỏ bé đang lộn xộn, Hàn Vân Long làm vậy hù Lam Tịch không nhỏ.

“Bảo bố, làm sao vậy?”

“Không, không có!”

“Ha ha, đừng thẹn thùng, đây là phản ứng bình thường!” Nói xong Hàn Vân Long từ từ đưa tay xuống phía dưới đứa nhỏ trong lòng.

“Đừng!”

“Để cha giúp con đi!” Lời nói đầy dụ dỗ mềm nhẹ vô cùng! Hàn Vân Long cầm trong tay dục vọng nho nhỏ nhẹ nhàng di động xoa nắn. Trong bóng đêm Hàn Vân Long không nhìn thấy vẻ mặt của Lam Tịch, chỉ có thể cảm giác được thân thể đứa nhỏ càng ngày càng nóng, tiếng thở đã dồn dập mà nặng nề vô cùng, toàn

bộ điều này đều kích thích thần kinh Hàn Vân Long. Dem người trong lòng đang thở dồn dập ôm siết vào lòng, Hàn Vân Long đưa lưỡi khẽ liếm cái cổ mảnh khảnh khiến Lam Tịch cả người đều run rẩy lên.

“Bảo bối, thoải mái sao?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cha

cha

~ “

Tiếng ngậm khe khẽ của thiếu niên thiếu chút nữa khiến Hàn Vân Long kim lòng không nổi, dùng sức nuốt nước bọt, tay đẩy nhanh tốc độ! Kỹ xảo linh hoạt một hồi khiến cho Lam Tịch tươi tỉnh xụi lơ nằm gọn trong lòng Hàn Vân Long! Cảm giác thoải mái đến tận linh hồn khiến Lam Tịch nửa ngày cũng chưa khôi phục lại! Cuối cùng thế nhưng trực tiếp chìm vào trong giấc ngủ trong khoái cảm! Bởi vì quá mức thoải mái, một đêm này ngủ một mạch cũng không hề mộng mị!

Hàn Vân Long đợi nửa ngày không thấy Lam Tịch nói chuyện, một lát sau mới phát hiện đứa nhỏ lại ngủ thiếp đi, nhìn dịch thể trong tay, lại nhìn hạ thân đang dựng cờ phía dưới, Hàn Vân Long thật không biết là nên cười hay nên khóc, trừ bỏ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ! Thở dài một hơi, bàn tay vẫn dính nguyên dịch thể của đứa nhỏ cầm lấy dục vọng của bản thân, Hàn Vân Long xoa nắn kích thích một hồi rất nhanh giải quyết vấn đề. Đơn giản rửa sạch một chút rồi nằm lại trên giường, Hàn Vân Long ôm người trong lòng âm thầm nói, tiểu bảo bối ngày mai xem con chạy thể nào!

18. Chương 18

Trời còn chưa sáng Hàn Vân Long đã tỉnh dậy, còn có sự tình nhất định phải mau chóng giải quyết! Nhìn Lam Tịch vẫn đang cuộn tròn trong lòng say ngủ, Hàn Vân Long nhẹ nhàng hôn trán thiếu niên, thay quần áo xuống dưới lầu!

Tầng một cả đại sảnh đều là vệ sĩ, tất cả đều một đêm thức trắng, lúc này vừa thấy Hàn Vân Long đi xuống thì cung kính đứng lên. Quản gia pha một ly cà phê cho Hàn Vân Long xong biết điều trở về phòng.

“Mọi việc đã lo xong rồi?”

“Mấy người kia sát thủ được tổng giám đốc Mục thuê, đã giải quyết toàn bộ, biệt thự Mục gia bên kia cũng đã phái người giám thị rồi.”

“Về phía tập đoàn Hồng Vũ thì để Vương bí thư đi làm đi, điều động tài chính thu mua cổ phiếu của Hồng Vũ, dùng thời gian ngắn nhất phá đổ tập đoàn Hồng Vũ cho tôi. Tôi muốn hấn tắng gia bại sản, không xu dính túi!”

“Vâng, tôi lập tức bắt đầu!”

“Theo dõi kỹ con trai và vợ hắn, khi tập đoàn Hồng Vũ phá sản tuyệt đối không được để họ trốn!”

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

“Mặt khác, nếu có thể thì bán con trai hắn sang Thái Lan đi!”

“Dạ!”

Lúc Lam Tịch tỉnh lại, chỗ người bên cạnh nằm đã lạnh từ bao giờ, không biết cha đi từ khi nào, trong giây lát nhớ lại chuyện tối qua khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt liên đở bùng lên. Cứ như vậy đến tận tối Lam Tịch lòng khắp khối không yên, sợ cha vì chuyện tối ngày hôm qua mà chán ghét mình. Ôm một quyển sách ngồi trên giường, Lam Tịch ngẩn ngơ tâm trí chẳng rõ đã bay đi nơi nào rồi.

Hàn Vân Long khuya mới về, mở cửa đi đến bên giường mà Lam Tịch cũng không phát hiện, khẽ gọi:

“Lam Tịch, bảo bố?”

“A, ch...cha! Cha về rồi sao?” Lam Tịch mắt cũng không dám nâng, chỉ dám cúi đầu, giọng nỉ non như tiếng muỗi kêu.

“Ha ha, làm sao vậy, nghĩ gì mà ngẩn người ra như thế?”

“Không có!”

“Ngoan, đi ngủ sớm một chút đi!”

“Nga, đã biết!”

Lam Tịch vội vàng lao lên giường cuộn chần toàn thân như cái kén nhỏ, Hàn Vân Long xoay người về phòng, tắm rửa xong đi ra vốn tưởng Lam Tịch sẽ giống như trước đang cuộn người trên giường mình, vậy mà hôm nay không thấy đứa nhỏ đâu. Hàn Vân Long nằm trên giường nửa ngày vẫn chưa ngủ được, lòng khẩn trương, hay là Lam Tịch nhìn ra lòng dạ của mình nên mới trốn tránh bản thân? Lăn qua lộn lại suốt một giờ Hàn Vân Long thật sự là không thể an tâm, đứng dậy ra khỏi phòng.

Cửa vừa mở ra Hàn Vân Long liền ngầy ngẩn cả người, thân ảnh nho nhỏ màu trắng ngồi ở trên thảm kia không phải Lam Tịch thì là ai? Hàn Vân Long khắp khởi mừng thầm, vội vàng ôm Lam Tịch về phòng.

“Bảo bố, sao con ngủ ở đây?”

“Cha, ta. . . . !”

Hàn Vân Long ôm thiếu niên lên giường mình, nhanh siết vòng tay để thân thể nhỏ nhỏ của thiếu niên thêm thân cận! Đứa nhỏ này không biết ở bên ngoài ngồi bao lâu rồi, người sao lại lạnh thế này? Ôm trong lòng một lúc lâu mới mang thân nhiệt của Lam Tịch trở lại bình thường.

“Bảo bố, tối hôm qua thoải mái không?” Mặt Lam Tịch lập tức đỏ lên như gấc! May là không bật đèn, nếu không Lam Tịch xấu hổ chết mất, chỉ mong có cái lỗ để chui vào.

Thân thể đã sớm nổi lên phản ứng, Hàn Vân Long dần dần không chế không nổi hai tay của mình, từ từ xoa nắn thiếu niên trong lòng, cảm giác thiếu niên thở càng ngày càng dồn dập, điều này khiến Hàn Vân Long cao hứng vô cùng, từng chút một cởi bỏ quần áo của đứa nhỏ, một tay trượt kia trên thân thể thiếu niên vươn ra cố gắng cầm lấy ngọc hành đã cứng. Lam Tịch thoải mái nheo nheo đôi mắt, cắn chặt môi dưới như sợ mình không cẩn thận rên thành tiếng.

“Bảo bố, thoải mái sao?”

“. . . . Ân “

Xem ra đứa nhỏ cũng không ghét mình vuốt ve. Hàn Vân Long hưng phấn không thôi, chậm rãi kéo cái tay nhỏ bé của Lam Tịch đặt trên nơi nào đó của thân thể mình. Bàn tay nhỏ bé chạm phải dục vọng sớm cương sợ hãi rút về, lại bị Hàn Vân Long tóm lấy.

“Bảo bố, giúp cha một chút được không?”

“Cha, cha thích nam nhân không?”

“Không thích!” Thân thể Lam Tịch cứng đờ trong chốc lát, Hàn Vân Long cười thầm trong lòng, xem ra mình đoán đúng rồi, đứa con này cũng có chút tình ý với mình đi!

“Nhưng mà cha thích con!” Lam Tịch mắt sáng lên, sợ mình vừa nghe lầm, hỏi lại:

“Cha nói gì?”

“Bảo bố, cha thích con!”

Hàn Vân Long xoay người đặt Lam Tịch dưới thân. Trong bóng đêm nhưng Hàn Vân Long vẫn có thể thấy hai mắt tròn đầy kinh ngạc của Lam Tịch. Hàn Vân Long vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu niên, từ mắt trượt xuống môi, khuôn mặt nhỏ nhắn mà đẹp như vậy người nào lại không động tâm chứ? Đôi môi hơi hé

mở như có lực hấp dẫn, Hàn Vân Long nuốt nước miếng, khẽ cúi đầu dùng môi mình ấn lên cảm nhận đôi môi đầy dụ hoặc kia. Mềm mại mà ấm áp, Hàn Vân Long nháy mắt liền mê muội ở trong đó. Dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ trượt vào giữa hai hàm răng, hương vị ngọt lành cùng xúc cảm quyến rũ khiến Hàn Vân Long lưu luyến không thôi, nụ hôn từ đơn giản tiến đến hôn sâu, dần dần thô lỗ, hôn đến Lam Tịch mơ mơ màng màng thiếu chút nữa ngắt đi vì ngạt thở!

“Bảo bối, cha muốn con!”

Thanh âm Hàn Vân Long khàn khàn mà đầy dụ dỗ, không đợi Lam Tịch kịp phản ứng liền ôm ngang hông đứa nhỏ kéo quần áo xuống! Vừa thưởng thức thân thể như ngọc của thiếu niên Hàn Vân Long vừa vội vàng xé rách quần áo của chính mình! Tim Lam Tịch đập liên hồi như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, khẽ híp mi lén nhìn thân thể của người bên trên, thân hình cường tráng hiện ra ở trước mắt, khiến Lam Tịch đỏ ửng cả người, vội vàng vàng nhắm chặt mắt lại!

Hàn Vân Long bây giờ như kẻ khát nước giữa sa mạc gặp được suối nguồn, một bên vuốt ve thân thể thiếu niên, một bên thở hổn hển giữa khoái hoạt và kiềm chế! Mạnh mẽ đè thân thể đứa nhỏ ra mà hôn cắn, Hàn Vân Long hung hăng đem mỗi tấc da thịt của thiếu niên đều in lại nụ hôn của mình, cả đầu ngón tay cũng không buông tha. Đôi môi chạm vào điểm nổi lên giữa ngực, Hàn Vân Long cười cười vươn đầu lưỡi khiêu khích khóa hồng anh!

“Ân. . .”

Lam Tịch nhin không nổi mà khẽ rên lên, Hàn Vân Long nghe vậy càng thêm ra sức hút mút khóa hồng anh, ngón tay lại không ngừng vuốt ve bên còn lại. Cứ vậy đến tận khi khiêu khích Lam Tịch lún sâu vào đục hỏa khó nhin, thừa dịp thiếu niên bị phân tâm, Hàn Vân Long liếm ướt ngón tay của mình, khẽ dò dẫm vào phía sau thân thể người trong lòng, chậm rãi đâm ngón tay vào u huyệt bí ẩn!

“Ân. . . . Không, không cần!” Bị dị vật xâm nhập thật sự là không thoải mái, Lam Tịch giãy dụa thân thể phản kháng.

“Ngoan, nhin đi bảo bối, lúc sau sẽ thoải mái!”

Hàn Vân Long mềm nhẹ an ủi cũng nhưng cũng không ngừng khuếch trương, mồ hôi toát ra không ngừng, biết rõ Lam Tịch còn nhỏ, nhưng thật sự là dùng tay không nổi, lí trí giờ đây ngập tràn đục vọng, chỉ mong có thể sớm một ngụm nuốt trọn thân thể mê người phía dưới! Thấy Lam Tịch đã chậm rãi thích ứng, Hàn Vân Long rút tay ra, đưa phần thân của mình đến gần u huyệt, cọ nhẹ rồi chậm rãi tiến vào!

“A ! ! !” Lam Tịch đau đón thét lên, thân thể không ngừng run rẩy, khóe mắt còn tràn ra mấy giọt lệ!

“Đau quá, không cần, cha mau đi ra !”

“Ngoan, ngoan, nhin chút nữa là tốt ngay!”

Hàn Vân Long tiến lùi không nổi, đành dừng lại giữa chừng, nơi u huyệt thít chặt tiến vào khó khăn vô cùng, nhưng bây giờ mà bảo Hàn Vân Long dừng lại còn khó chịu hơn cả cái chết. Hàn Vân Long nhin không nổi, hung hăng tiến thêm bước nữa! Trong tích tắc tiến vào trọn vẹn Hàn Vân Long tưởng như bản thân phiêu đảng thoát khỏi địa ngục tối thiên đàng.

“A ! ! ! !” Lam Tịch đau đón đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp trắng đến cắt không còn giọt máu, toàn thân căng cứng! Nơi u huyệt nóng bỏng gắt gao bao chặt đục vọng của Hàn Vân Long, khiến Hàn Vân Long thiếu chút nữa nhin không nổi mà phát tiết luôn!

“Bảo bối, cha sẽ làm con thoải mái, ngoan, nhin chút nữa thôi!”

Một bên nhẹ giọng trấn an cùng dụ dỗ, tay Hàn Vân Long lại linh hoạt dùng kĩ xảo xoa nắn ngọc hành của thiếu niên khiến nó dần cương! Thấy Lam Tịch bắt đầu thả lỏng thân thể, Hàn Vân Long thử động đậy khe khẽ đục vọng đang vùi sâu trong thân thể đứa nhỏ!

“Bảo bối, con... con thật nhanh!” Khoái cảm vô tận tràn ngập mọi tế bào đang kêu gào khát vọng thiếu niên, tốc độ Hàn Vân Long dần dần nhanh hơn, động tác cũng càng ngày càng thô lỗ! Lam Tịch nhin không nổi rên rỉ liên tục, thân thể mê người của thiếu niên khiến thần kinh Hàn Vân Long bị kích thích không ngừng, bị mê hoặc không thôi!

Đau đớn dần dần bị cảm giác tê dại thay thế, sự thoải mái trùng điệp không ngừng khiến Lam Tịch dần dần mê muội trong đó, từ từ phối hợp với động tác của Hàn Vân Long. Từng tia tê dại như kích điện hướng xuống hạ thân, kích thích Lam Tịch đạt đến đỉnh cao khoái hoạt!

“A! ! Mau, mau buông ra!”

“Bảo bối, gọi cha... cha của con đi!”

“Cha. . . . Cha!”

“Con trai ngoan!”

Hàn Vân Long vui mừng vội vàng buông tay ra, ngọc trụ nhỏ nhỏ run lên rồi phát tiết, u huyết co lại kích thích Hàn Vân Long lên đến đỉnh! Đặt Lam Tịch đang mê muội nằm yên, đây là lần đầu tiên Hàn Vân Long đã lĩnh tình trường làm nhanh như vậy. Nhấn nhẹn vài năm, cuối cùng đứa con yêu dấu cũng đã trở thành của mình, cái cảm giác thỏa mãn đó Hàn Vân Long chưa từng được nếm qua. Nghỉ ngơi tốt một chút rồi đành phải rời khỏi thân thể đầy mị hoặc của thiếu niên. Nếu không phải lo thân thể của đứa nhỏ chịu không nổi, Hàn Vân Long thực muốn mang Lam Tịch ra tiếp tục đại chiến vài lần.

Mãi cho đến khi tắm rửa xong Lam Tịch cũng chưa khôi phục lại, ngay cả nói cũng không nên lời, chỉ có thể tùy ý để cha tẩy thân thể hắn! Trở lại trên giường Lam Tịch rúc vào lòng cha lát sau đã ngủ say! Hàn Vân Long nhìn đứa nhỏ hồi lâu, hận không thể đem Lam Tịch ăn vào bụng mãi cũng không tách mình ra!

19. Chương 19

Sáng sớm lúc thức dậy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Tịch quả thực thành quả gấc, chuyện tối qua cứ choán hết cả tâm trí, đây...đây giống như mình câu dẫn cha sao? Tình yêu cấm kỵ này phát sinh từ khi nào mà mình không rõ, mình đã yêu cha từ bao giờ? Kiếp trước sống nhiều năm như vậy lòng chỉ để ý qua một mình giáo chủ, nhưng đơn thuần vì tôn kính. Mà giờ đây mình đã chìm sâu vào tình yêu này từ lúc nào rồi, từ lần đầu tiên được người đó ôm vào lòng sao? Lam Tịch cứ như vậy miên man suy nghĩ thật lâu, thế nên Hàn Vân Long nhìn hắn nửa ngày hắn cũng không phát hiện.

“Bảo bối!”

“Chào... chào buổi sang, cha.”

“Ha ha, bảo bối thẹn thùng!”

“Mới... mới không có đâu.” Khuôn mặt nhỏ hồng hồng dễ thương khiến Hàn Vân Long hoàn toàn không thể dời mắt.

“Bảo bối, tối hôm qua thoải mái sao?”

Vốn đang thẹn thùng Lam Tịch nghe xong những lời này vội vàng xoay người sang chỗ khác, chỉ dám quay lưng lại với cha. Hàn Vân Long cười hắc hắc vươn tay ôm lấy thiếu niên từ phía sau, dùng nam căn đã sớm cương ma sát phía sau Lam Tịch, khiến thiếu niên một trận khản trương.

“Ta...ta còn phải đi học đi.”

“Chính là cha hiện tại thật là khó chịu, làm sao bây giờ? Ai, hay là cha đi tìm cô nào đó giải quyết nha?”

Lam Tịch nửa ngày không nói chuyện, sắc mặt chẳng biết khi nào đã khôi phục bình thường, trong ánh mắt mang theo một tia lạnh thấu xương, chậm rãi ngồi xuống nhìn chằm chằm Hàn Vân Long.

“Phụ thân dám.” Nói xong nhảy xuống giường chạy mất. Hàn Vân Long ngăn người, trên mặt dần dần nổi lên ý cười, thầm nghĩ, ghen tị, ha ha, giống mèo nhỏ xù lông, thật đáng yêu đi!

Gặp phải việc vui lòng sung sướng, Tổng giám đốc Hàn cả ngày hôm nay tâm tình tốt vô cùng, không che dấu được vui sướng khiến Vương bí thư hoàn toàn mờ mịt khó hiểu. Không biết chủ tịch làm sao vậy, đã nhiều năm qua chưa thấy ngài ấy vui vẻ như vậy.

“Tổng giám đốc Hàn dạ tiệc buổi tối ngài tham gia ko?”

“Hủy.”

“Ồ, vâng!”

“Trong khoảng thời gian hủy bỏ toàn bộ các hoạt động buổi tối của tôi.”

“Dạ, tôi đã rõ. “

Hàn Vân Long làm việc xong sớm, vội về nhà, quản gia cũng ngoài ý muốn vô cùng, đã lâu lắm rồi chủ nhân không có về nhà ăn cơm đi, chẳng thể nhớ nổi lần cuối cả gia đình cùng ăn cơm nữa rồi.

“Cha, chúng con sẽ vào trường đại học nào?”

“Ông nội hai đứa đã sắp xếp xong xuôi, tốt nghiệp trung học xong máy đưa sang Nhật đi.”

“A, học đại học Nhật Bản sao cha?”

“Ừ, ông nội đã định cư tại Nhật Bản, hai đứa có thể ở cùng ông luôn.”

“Vâng, đã biết.” Hai anh em trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám nói thêm gì, vốn tưởng rằng lên đại học có thể tự do tung tẩy không người quản lý, cuối cùng lại phải sang chơi cùng ông nội, nếu để cho ông nội quản thì còn chút nào tự do tuổi trẻ chứ? Ngay cả tâm tình dùng cơm cũng không còn, một bàn bốn người đều theo đuổi nhưng ý nghĩ khác nhau, qua loa ăn tạm đều tự trở về phòng.

Lam Tịch không yên lòng ôm một quyển sách ngăn người, Hàn Vân Long tắm rửa xong đi tới chậm rãi tựa vào phía sau mà cũng không phát hiện, nhẹ nói:

“Bảo bối, đang nhìn cái gì đây?”

“A, cha.” Lam Tịch ngẩng bực chính mình, tại sao mỗi lần cha lại gần mình, mình cũng phản ứng chậm như vậy. Chết tiệt, nếu còn kiếp trước chắc đã bị giết cả trăm lần

“Làm sao vậy, không vui?”

“Cha, chúng ta không nên làm như vậy phải không?”

Hàn Vân Long thở dài một hơi đem hấn kéo vào trong lòng, nỉ non:

“Bảo bối, biết tại sao hai năm qua cha tránh mặt con không?”

“Vì sao a?”

“Bởi vì mấy năm trước cha đã biết cha yêu con, cha sợ, cha sợ cha sẽ làm thương tổn con, cho nên cha mới trốn tránh con.”

Lam Tịch ngạc nhiên đánh rơi sách trên mặt đất, hóa ra vì vậy cha mới không để ý tới ta sao?

“Cha, cha thật sự yêu ta sao?”

“Con nói thử xem?”

Hàn Vân Long nhẹ giọng nói xong cúi đầu hôn đôi môi hồng nhuận, một tay vội vàng xé quần áo.

“Đừng, đừng, ta vẫn còn đau.”

“Bảo bối, cha chờ con lâu như vậy, con nghĩ giờ cha nhịn nổi sao?”

“Vậy cũng phải nhịn.”

Lam Tịch cười xấu xa trườn khỏi lòng Hàn Vân Long, chạy ra ngoài, mở cửa biến nhanh. Hàn Vân Long vội vàng đuổi theo, hai người ở hành lang tối om người chạy ta tìm loạn cả lên.

“Đại ca, sách này khó quá, giảng cho em chút.”

“Anh chịu thôi, Lam Tịch giỏi văn học cổ, chạy đi hỏi nó ý.”

“Ừm.”

Hàn Dương cầm sách lên tầng ba, đi đến góc hành lang thì nghe thấy tiếng động, vừa định mở miệng thì cảm thấy thanh âm kia có vẻ kì quái, vội vàng ngậm miệng lặng lẽ đi lên đi vài bước nghe trộm.

“Cha, cha mau dừng tay.”

“Bảo bối, đừng kêu to như vậy, con muốn bị người ta để ý sao?”

“A. . .”

“Bảo bối, con nóng thật.”

“Vẫn là, vẫn là trở về phòng đi.”

“Tại đây càng kích thích, a. . . Thật thoải mái.”

“Ân nhẹ... nhẹ thôi cha.”

Hàn Dương càng nghe càng kinh ngạc, vội vàng che miệng tránh kêu thành tiếng mà bị phát hiện, run rẩy xuống nhà, mãi cho đến khi về phòng mới dám há mồm thở dốc. Hàn Văn nhìn sắc mặt em trai tái nhợt, hỏi:

“Ê, em sao vậy? Gặp quỷ?”

“Không, không có.”

“Chẳng lẽ bị trúng độc của Lam Tịch sao?” Hàn Dương dùng sức nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm đại ca, hơn nửa ngày nói không ra lời.

“Đại ca, em phát hiện một điều đáng sợ.”

“Chuyện gì mà ngạc nhiên như vậy?”

“Cha...cha cùng Lam Tịch...”

“Cãi nhau? Đánh nhau? Hay giết người?”

“Không phải.”

“Vậy là cái gì? Chẳng lẽ là thông dâm sao?” Hàn Văn nói thế này chỉ đơn thuần là vô tâm đùa cợt, còn nhân nhả ả ỉn ỉn.

“Làm sao anh biết?”

“Phốc. . . Khụ khụ. . .” Hàn Văn sắc súa trừng mắt nhìn em trai mình

“Em nói linh tinh gì đấy?”

“Thật sự, chính tai em nghe thấy mà, hai người họ đang làm ở hành lang kia kìa.”

“Lời này cũng không thể nói lung tung một người là cha một người là em trai, cẩn thận bị cha nghe thấy bóp chết em. Đã vậy hai người họ còn đều là nam nữa.”

“Lời này em dám nói lung tung sao? Không tin chính anh tự đi xem.”

Nghe em trai quả quyết như vậy, Hàn Văn không thể không dao động, lén lên tầng ba xem, phát hiện kia chẳng khác nào nổ trái bom nguyên tử. Đương nhiên hai người không có dũng khí chạy đi hỏi, nhưng mấy ngày tiếp theo đều lưu tâm để ý hai cha con Lam Tịch, càng xem càng cảm giác họ có chút ám muội, trong lòng khó chịu vô cùng. Nhưng việc này cũng không phải hai người họ có thể quản, chỉ là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nếu quan hệ của hai cha con kia bị truyền ra thì thể diện Hàn gia chẳng phải mất sạch hay sao?

Cũng từ đó trở đi Hàn Vân Hàn Dương cũng thay đổi thái độ với Lam Tịch, nói chuyện luôn mang theo một tia bất mãn. Có một lần gọi điện thoại với ông nội, Hàn Vân do dự hỏi có nên để Hàn Vân Long tái hôn hay không, lời này đúng ý lão gia tử, một tháng sau ông nội lên máy bay về nước.

Lam Tịch đi học về, thấy trong sân đỗ rất nhiều xe, tưởng khách đến nhà. Vào phòng khách vừa nhìn, Lam Tịch đã thấy rất nhiều người thân họ hàng đang tụ họp, còn có lão gia tử hơn mười năm không gặp cũng trở lại, nhìn thoáng qua Hàn Vân Long, vội vàng điều chỉnh sắc mặt lễ phép chào hỏi mọi người.

“Gia gia, ngài đã về, đại bá nhị bá, nhị thúc mấy người khỏe chứ?” Lão gia tử ngẩng đầu đánh giá Lam Tịch một chút, mười mấy năm không gặp như thế nào vẫn là đứa nhỏ lớn lên ôn nhu yếu ớt giống con gái như vậy chứ?

“Lam Tịch đã về thì ngồi đi.”

“Nga.” Lam Tịch ngồi vào một bên, gương mặt đánh giá người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện, đến giờ Lam Tịch chưa gặp qua người này, không biết là vị họ hàng nào

20. Chương 20

Mọi người lại tiếp tục đề tài dang dở, Lam Tịch im lặng ngồi một bên nghe.

“Vân Long, đây là Lý gia Đại tiểu thư, đang theo học tiến sĩ ở Nhật Bản” Lý tiểu thư ôn nhu hòa nhã cười, đứng lên chủ động bắt tay Hàn Vân Long. Đối với Hàn Vân Long cô hài lòng vô cùng, gia thế tốt, chẳng những có tiền mà trông bộ dạng cũng rất anh tuấn, bằng không sao cô phải lặn lội đường xa đến đây gặp mặt chứ?

“Xin chào.”

“Xin chào.”

“Vân Long này, trong khoảng thời gian này hãy ở bên Lý tiểu thư đi.” Lão gia tử chậm rãi uống một ngụm trà rồi bổ sung thêm một câu “Trưởng thành rồi, nên lo lắng về việc hôn nhân đại sự đi.” Lam Tịch sững sốt, chẳng lẽ nữ nhân này người gia gia chọn cho cha để kết hôn? Lén liếc mắt cha một cái, thấy cha sắc mặt như thường, chẳng có chút hờn giận nào, lòng không thoải mái vô cùng.

“Con đã biết, thưa cha.” Nghe xong những lời này lòng Lam Tịch lạnh băng, tay nắm thật chặt chén trà, vì dùng sức quá độ mà khớp xương đều trắng bệch ra. Cha thế nhưng đồng ý? Chẳng lẽ cha cũng muốn kết hôn sao? Còn ta thì sao?

Ngẫm người khác đều quay sang ca ngợi Lý tiểu thư, nhưng Lam Tịch một chữ cũng không nghe rõ. Hàn Vân Hàn Dương biết tin vội trở về nhà, thấy ông nội quả nhiên dẫn theo một người phụ nữ, trong lòng hí hửng mừng thầm, lại quay ra nhìn sắc mặt Lam Tịch âm u âm u như người trúng độc.

Hàn Vân trong lòng thầm nghĩ, xin lỗi rồi em trai, cũng là vì tốt cho em cả thôi, trong lúc chuyện của em và cha còn chưa ai biết thì chấm dứt nó đi thôi.

Người giúp việc chuẩn bị bữa tối phong phú, đã lâu không có nhiều người như vậy cùng nhau ăn cơm, trên bàn cơm có vẻ vô cùng náo nhiệt, mọi người tâm tình đều tốt lắm, trừ bỏ một người. Một câu không nói ngồi im một bên, Lam Tịch ăn cơm mà cứng không nhờ rõ chút mùi vị nào. Xong bữa tối về phòng ngăn người, Lam Tịch vốn tưởng rằng Hàn Vân Long sẽ vào phòng tìm mình, nói mình đừng lo lắng, cha sẽ không rời con đi đâu. Nhưng cuối cùng vẫn là không phải, cho đến khi tiếng động cơ ô tô vang lên dưới nhà, Lam Tịch vội vàng chạy đến bên cửa sổ, lại nhìn xuống thấy cha cùng Lý tiểu thư lên xe rời đi. Lam Tịch lui về phía sau hai bước, chân va vào cạnh bàn khiến một số cốc ly bị vỡ, nhưng hết thấy đều không quan trọng, Lam Tịch chỉ thẫn thờ leo lên giường, cuộn người vào chăn...

Hàn Vân Long một đêm không về, Lam Tịch cũng một đêm không ngủ. Trường học nghỉ lễ, ba anh em đều không cần đi học, cả ngày ở nhà cũng không có sự cố thể làm, hai cái anh em bị ông nội kéo đi nói chuyện

phiếm, Lam Tịch tự giam mình ở trong vườn, cầm kiếm điên cuồng luyện võ, luyện cả ngày cơm cũng không thêm ăn.

Mãi cho đến khuya Hàn Vân Long mới mang theo Lý tiểu thư cùng trở về. Lam Tịch luôn luôn lên nhìn cha, nhưng người kia một cái liếc mắt cũng không đánh về phía Lam Tịch, chẳng lẽ cha vừa ý người đàn bà đó sao?

“Đứa bé kia cũng là con của anh sao?” Lý tiểu thư nhìn Lam Tịch, đứa nhỏ này cùng Hàn Vân Long lớn lên một chút cũng không giống, ít ra hai anh em song sinh còn có vàng trán giống Hàn Vân Long.

“Đó là con trai út của anh, Hàn Lam Tịch.”

(mặc dù rõ ràng là ta edit, nhưng ta thực sự ghét cách xưng hô buồn nôn của hai người này nha! Chẳng qua theo tình huống thì xưng anh-em là tốt nhất *cẩn môi* *cẩn khăn* *khóc*)

“Oa, lớn lên trông thật xinh xắn đi, như con gái vậy.” Lam Tịch ghét nhất bị người khác mình giống con gái, dù trông ngoại hình của hắn như vậy, nhưng ít ra vẫn có khí chất đàn ông.

“Ha ha, Lam Tịch còn nhỏ mà, vài năm sau lớn lên sẽ khác thôi.”

“Lam Tịch đã lên trung học rồi phải không?” Lam Tịch vội vàng ngừng đầu nhìn về phía ông nội.

“Vâng, gia gia.”

“Thành tích học tập như thế nào?” Lam Tịch không biết cần trả lời thế nào, khiêm tốn chút vậy, nói thành tích của mình không tệ lắm. Lúc này Hàn Dương thay Lam Tịch đáp lời ông nội.

“Ông nội, Lam Tịch luôn luôn trong số ba người đầu lớp, cho tới bây giờ cũng chưa xuống hạng đâu.”

“A, vậy sao? Thế cũng không tệ lắm.”

“Trước đây Lam Tịch còn được mệnh danh thần đồng, khi đó đài truyền hình còn phỏng vấn mà.” Hàn Vân nói xong lão gia tử đầy hứng thú, từ trước tới giờ lão gia tử cũng chưa chú ý qua đứa cháu này, nên cũng không đặc biệt để ý nó.

“Vậy sao? Lam Tịch đối phương diện nào cảm thấy hứng thú?”

“Ách, lịch sử cùng văn thơ cổ, còn có y thuật.” Lam Tịch nói xong lão gia tử hơi nheo lại mắt, sờ lên cằm gật gật đầu, vừa vặn đẩy cũng là mấy mặt ông hứng thú.

“Đối với y học cảm thấy hứng thú, sao cha không để cháu đi học y?”

“Ách, ít nhất phải tốt nghiệp trung học.”

“Lam Tịch thích Đông y hay là Tây y?”

“Chỉ có chút Đông y mà thôi, nhưng không quá hứng thú.” Thầm nói, ta học y là vì muốn làm độc dược, cùng y thuật cứu người hoàn toàn là tương phản. Lão gia tử nghe vậy hai mắt tỏa sáng hỏi lại:

“Lam Tịch biết Đông y?”

“Một chút.”

“Ông nội, Lam Tịch quá khiêm tốn, em đâu chỉ biết một chút, bắt mạch châm cứu đều thành thạo.” Hàn Vân có thể là trong lòng đối với Lam Tịch có chút áy náy, hiện đang cực lực khen hất lên.

“À, vậy Lam Tịch lại đây xem mạch cho ông nội đi.”

“Nga.” Lần trước ở nhà kính giúp hai người bắt mạch bị họ biết, Lam Tịch trong lòng đem Hàn Vân mắng một trận, không nói có ai bảo cầm đâu, bắt đắc dĩ tiêu sái đến bên người ông nội bắt mạch.

“... Thiếu máu, kinh mạch tắc nghẽn, máu khó lưu thông, mạch đập khó khăn, mạch khí vô lực... Gia gia hay bị chứng tay chân cứng đờ, lạnh trong?” (*) Lão gia tử cả kinh, đứa nhỏ nói không sai. Giờ ông dùng ánh mắt hoàn toàn khác đánh giá đứa cháu này, không thể tưởng được đứa nhỏ chưa được mình coi trọng bao giờ còn có bản lĩnh như thế, tuổi còn nhỏ y thuật đã cao minh như vậy.

(*) chém đấy, đọc qt lẫn raw cũng chẳng hiểu gì

“Không sai, nói không sai.” Hàn Văn Long cũng thật bất ngờ, không nghĩ rằng Lam Tịch cũng có bản lĩnh này, khó trách lần trước mình hôn mê bất tỉnh đều được đứa nhỏ cứu đi.

“Gia gia nên chú ý điều dưỡng thân thể.”

“Ân. Lam Tịch nói rất đúng.” Lão gia tử trong lòng thầm nghĩ, xem ra Lam Tịch thế này thật đáng dạy dỗ một phen, nếu biểu hiện tốt, hơn mười gia bệnh viện Hàn gia kia để đứa nhỏ quản lí.

Từ đó trở đi Lam Tịch triệt để thay đổi ấn tượng trong lòng lão gia tử, lão gia tử đối với đứa cháu này nói chuyện cũng thân thiết hơn rất nhiều. Ăn cơm xong Lam Tịch sớm trở về phòng, đợi thật lâu nhưng cha cũng không qua xem. Như thế liên tiếp bốn năm ngày Lam Tịch ở cũng không còn cùng Hàn Văn Long nói lên nói. Mỗi ngày đều đúng giờ đến công ty, về nhà ăn cơm xong cùng với Lý tiểu thư ra ngoài, không biết hai người đi những đâu, Lam Tịch trong lòng càng ngày càng mờ mịt.

“Lam Tịch, đang làm cái gì?”

“Nga, gia gia. Ta đang đọc sách.” Hôm nay lão gia tử rảnh rỗi, nghĩ ngợi rồi vào phòng Lam Tịch.

“Cùng ông nội tâm sự một chút như thế nào?”

“Ân.” Lam Tịch đi theo vào phòng ông nội, tuy rằng đều ở lầu ba nhưng phòng của lão gia tử luôn khóa, cho nên Lam Tịch cũng chưa vào lần nào. Giờ khi vào phòng thấy khắp nơi mang phong cách nho học vô cùng đặc biệt, tường còn treo rất nhiều tranh cổ, bàn tra cũng chạm khắc gỗ tinh xảo vô cùng. Sau khi hai người an tọa, Lam Tịch khẽ nhìn bộ trà cụ.

“Nghe Hàn Văn nói cháu cũng rất rành nghệ thuật phẩm trà?”

“Chỉ là yêu thích mà thôi, cho nên hiểu biết một ít.”

“Thử pha trà cho ông nội đi.”

“Hảo.”

Lam Tịch dù sao cũng rảnh tay, ngồi ngay ngắn trước bàn trà, dùng nước sôi trần qua bộ trà cụ: ấm trà, chén trà cho ấm. Dùng thìa trà khẽ lấy hồng trà vào ấm trà, rót nước ngâm trà. Mỗi động tác như nước chảy mây trôi, giống mấy cao thủ giới phẩm trà. Lão gia tử càng xem càng vừa lòng, liên tục gật đầu. Hai người nhắm nháp một chút trà, lão gia tử đột nhiên hỏi:

“Lam Tịch, Văn Long nói qua cháu rất thích đồ cổ phải không? Lần triển lãm đồ cổ nào cháu cũng muốn đi xem?”

“Ân, cùng cha đi vài lần.”

“Cháu có nghiên cứu qua đồ cổ sao?”

“Chỉ là hiểu sơ mà thôi, không tính là nghiên cứu.” Lam Tịch tâm nói, mình là người cổ đại đương nhiên xem qua mấy thứ đồ cổ này, không cần nghiên cứu trời sinh liền biết. Từ khi tìm được Cổ Nguyệt kiếm trong triển lãm đồ cổ Lam Tịch liền nảy sinh hứng thú với đồ cổ, triển lãm đồ cổ nào cũng đi.

“Ông nội ở đây có mấy bức tranh cổ, có hứng thú hay không giám định và thưởng thức một chút?”

“Giám định và thưởng thức thì không dám, thưởng thức một chút là hoàn hảo rồi.”

Lão gia tử hưng trí bừng bừng đem mấy bức tranh cổ cẩn thận lấy từ trong hộp ra. Nhìn mấy bức tranh cổ này Lam Tịch cười, mình đúng là may mắn, mấy bức tranh lão gia tử cất đều từ đời Thanh trở lại, như vậy cũng không khó lắm. Lam Tịch cẩn thận xem qua một lần, quả nhiên đều là bút tích thật, giá cả hẳn không bị lừa, khi nhìn đến bức tranh cuối thì nhú mày lại.

“Lam Tịch, cháu xem mấy bức tranh này đều là đồ thật cả chứ?”

“Ân, mấy bức tranh trước đều là bút tích thật không giả, nhưng bức này...”

“Bức này làm sao?”

“Ta cảm thấy không phải bút tích thực.”

“Nga? Nói nói xem?”

“Bức họa này cái khác không để ý, nhưng phần đề chữ cùng con dấu mà nói, không phải đời Minh. Mực đời Minh nhiều nước, mà mực đóng dấu này lại có tính dầu, ta cảm thấy tranh này là giả.”

Lão gia tử sờ sờ râu thâm nghị, đứa cháu này cũng thật lợi hại, bức tranh giả duy nhất cứ như vậy bị nó nhận ra, thật đúng là ngoài ý muốn.

21. Chương 21

Kể từ đó lão gia tử đối với đứa cháu này hưng trí vô cùng, mỗi ngày đều lôi kéo Lam Tịch đi xem triển lãm cổ vật, nếu không liền dẫn nhau đi thưởng thức trà, đem Lam Tịch xoay như chong chóng. Vậy nhưng Lam Tịch cùng ông cũng hợp nhau vô cùng, hai người đều có hứng thú đối với văn hóa truyền thống, tiếng nói chung cũng tương đối nhiều.

Hôm nay Hàn Vân Long khuya mới về nhà, trực tiếp bị lão gia tử kéo đến phòng.

“Cha tìm con có việc?”

“Cha mấy ngày nữa phải trở về Nhật Bản.”

“Vì sao không ở thêm vài ngày?”

“Không được, Nhật Bản bên kia còn có rất nhiều việc cần giải quyết.”

“Ừm, Hàn Vân Hàn Dương đi cùng cha sang Nhật nha?”

“Ừ, Lam Tịch cũng theo nữa.”

“A, Lam Tịch cũng đi Nhật Bản?”

“Ừ, Lam Tịch đứa nhỏ này không tệ, cha thực thích, mấy ngày nay đều là nó ở cùng cha, cha chuẩn bị đem nó về Nhật Bản giáo dục thật tốt.” Hàn Vân Long nhảy lên, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra phải cự tuyệt cha như thế nào.

“Nhưng mà Lam Tịch còn nhỏ, hay là đang vài năm sau đi. Mà đứa nhỏ cũng không thích ra ngoài lắm.”

“Việc này cha đã nói với Lam Tịch rồi, nó đồng ý.”

“Đồng ý?” Hàn Vân Long không thể ngờ rằng Lam Tịch vậy mà đồng ý, vì sao không cùng mình thương lượng một chút chứ? Hàn Vân Long buồn bực đi ra ngoài, trực tiếp vào phòng Lam Tịch. Lam Tịch đang dựa vào giường xem sách, thấy cha tiến vào hơi có chút ngoài ý muốn, cúi đầu tiếp tục đọc sách không để ý tới Hàn Vân Long.

“Lam Tịch, con đồng ý đi Nhật Bản sao?”

“Àn.”

“Vì sao không cùng cha thương lượng một chút, đi Nhật Bản rồi chúng ta sẽ rất khó gặp mặt.”

“Phụ thân bận rộn như vậy ta làm sao có thời giờ cùng ngài thương lượng.” Hàn Vân Long thở dài, xem ra mấy ngày nay lạnh nhạt đứa nhỏ, để cho nó sinh lòng bất mãn. Dựa vào giường Hàn Vân Long vươn tay kéo Lam Tịch lại gần, Lam Tịch rõ ràng có chút giãy dụa, cuối cùng bị hôn đến mê muội dần dần quên phản kháng.

“Bảo bối, thực xin lỗi, mấy ngày nay bề bộn nhiều việc không cùng con được.”

“Bận rộn cùng bạn gái của phụ thân sao?”

“Ách, Lam Tịch, con hiểu lầm, cha chỉ có mình con đâu còn ai.”

“Bớt gạt người đi, hứ.”

“Bảo bối, Lý gia cùng Hàn gia giao dịch nhiều năm, buôn bán cũng dính líu rất nhiều, nên cha không thể lãnh đạm cô ấy, nhưng cương yên tâm cha tuyệt đối không có ý tứ kia đối với nàng.”

“Thật không?”

“Đương nhiên, Lam Tịch, con nhớ kỹ, cha vĩnh viễn chỉ có một mình con trong lòng.”

Lam Tịch ánh mắt dần dần nổi lên hơi nước, sao không nói sớm một chút, nếu sớm một chút ta cũng không đồng ý cùng gia gia đi Nhật Bản, vốn đáp ứng cũng chẳng qua vì nhất thời tức giận. Hiện tại muốn đổi ý cũng không có cách nào, ông nội thấy mình đáp ứng cao hứng như vậy, ta sao có thể khiến lão nhân gia thất vọng.

“Cha, ta đã đáp ứng cùng gia gia đi Nhật Bản.”

“Ai, ta rõ tính tình gia gia con lắm, đã nói một là không bảo hai, con xem ông hiện tại hiền lành, nhưng nếu có người phản kháng ông thì ông có thể đem nhà người đó phá tung. Đằng này thân thể của ông cũng không tốt lắm, không thể nổi giận. Mấy ngày qua không dám để ý con cũng là sợ lão gia tử nhìn ra, con không biết ánh mắt lão gia tử có bao nhiêu sắc, bao nhiêu độc đâu.”

“Vậy ta vẫn đi cùng gia gia thôi.”

“Nhưng mà cha sẽ luyến tiếc con...”

“Hừ, ai bảo nhiều ngày như vậy không để ý tới ta, đáng đời cha!”

“Tiểu tổ tông, cha chỉ không để ý tới con có vài ngày, con lại chạy xa đến nỗi hai ta không thể gặp nhau, trừng phạt này không phải quá nặng hay sao?”

“Nếu ta đi Nhật Bản thật sự không gặp cha được sao?”

“Thực ra cũng không phải, chỉ là cơ hội gặp mặt ít đi mà thôi, không bằng con cứ cùng ông nội đi, sau đó lấy cớ trở về, miễn cho ông nội tức giận.”

“Àn, ta biết rồi.”

“Lam Tịch, cha thật không nỡ xa con đâu.”

Hàn Vân Long mạnh mẽ đem Lam Tịch đặt dưới thân, ôm thật chặt không rời. Đứa nhỏ này từ nhỏ không rời mình đi, mà lúc này hai người quan hệ như này, có thể buông tay ra hay sao. Mà nghĩ lại, Lam Tịch mới mười lăm tuổi, nếu ở bên cạnh mình, khẳng định mình nhìn không được mỗi ngày muốn đứa nhỏ, nghĩ kiểu gì thì cũng không có lợi. thôi đành để cho Lam Tịch ra ngoài mấy năm cũng tốt, mình đợi, đợi bảo bối trưởng thành a.

“Lam Tịch, cha nhớ con...”

Thanh âm êm ái khiến Lam Tịch trong lòng vừa động, nhẹ gật đầu, Hàn Vân Long một trận kích động đem Lam Tịch ôm vào phòng tắm, hai ba cái xé sạch quần áo hai người. Dựa vào bồn rửa tay Hàn Vân Long thấy trong gương thân thể mảnh khảnh của Lam Tịch, từ từ xoa nắn vuốt ve.

“Bảo bối của cha lớn lên đẹp quá!” Người trong gương xấu hổ đỏ mặt vừa định cúi đầu cảm đã bị kẻ bên cạnh nâng lên, bắt buộc Lam Tịch nhìn mình trong gương.

“Bảo bối, con nhớ kỹ, con vĩnh viễn đều là của cha, ở đâu cũng không cho bất kì ai chạm vào con, đừng nói chạm, thân thể này người khác cũng nhìn không được, biết không?” Hàn Vân Long tới gần bên tai Lam Tịch nhẹ giọng nói đầy độc chiếm, ngữ khí kia lại vô cùng bá đạo, không để cho người khác phản kháng, giống đấng quân vương tuyên thánh chỉ ngày trước vậy. Lam Tịch nhìn thấy ánh mắt của cha qua gương phản chiếu, ôn nhu mà kéo theo nguy hiểm, lần đầu tiên thấy cha lộ ra vẻ mặt này.

“Àn.”

“Bé ngoan!” Hàn Vân Long thỏa mãn cười một chút, đem thiếu niên tựa vào bồn tắm, tay lần xuống tách khe hông, hung hăng chinh phục.

“A. . đau... đau quá. .”

“Lập tức thư thái ngay thôi.”

Hôm nay Hàn Vân Long động tác vô cùng thô lỗ, phảng phất muốn đem người dưới thân xỏ xuyên đến nát, mỗi một cái đều cắm vào sâu nhất khiến Lam Tịch kêu to không dứt. Trên người thiếu niên có mảng lớn dấu hôn, dục vọng nhiều ngày chưa phát tiết của Hàn Vân Long liên tục ra vào thân thể Lam Tịch. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đợi đến khi kết thúc Lam Tịch sớm tỉnh bì lực tẫn(*), cả ngón tay đều nâng không nổi. Hàn Vân Long một bên cẩn thận rửa sạch thân thể hai người một bên thì thảo nói nhỏ:

“Thực xin lỗi bảo bối, cha rất thô lỗ. Cha không khống chế không dứt được bản thân, cha chỉ muốn hung hăng giữ lấy con, hận không thể đem con ăn vào trong bụng, cho con cả đời đều không thể rời cha mà đi.”

(*) tỉnh bì lực tẫn, bằng sức cùng lực kiệt, nhưng là trên hai phương diện nha! (một là sức lực/thân thể, còn lại ý hả? Ha hả... đoán thử?)

Hàn Vân Long nhẹ giọng nói rất nhiều, Lam Tịch tuy còn đang mỗi một nhưng một lời cũng không bỏ sót, vừa rồi tuy rằng cha thô lỗ nhưng cái loại mãnh liệt muốn giữ lấy làm cho bản thân cảm thấy thật an tâm. Cha đối với ta càng bá đạo chứng tỏ cha càng để ý ta, ta tình nguyện cha thô lỗ như vậy cũng không hy vọng cha không để ý tới bản thân. Kỳ thật ta cũng không nghĩ xa như vậy, có đôi khi ta thật sự muốn dùng độc độc chết cha, khiến cha cả đời cũng không rời ta mà đi.

Mấy ngày tiếp theo hai người chỉ cần tìm được cơ hội liền điên cuồng làm tình: trong nhà, công ty, trong xe, khách sạn,... chỉ cần có thời gian và địa điểm liền hung hăng giữ lấy đối phương, như muốn đem vài năm xa cách kia điên cuồng làm hết trong một lần vậy! Có những người yêu ôn nhu, có người yêu điên cuồng, mỗi người yêu đều không giống nhau, đây là một đặc quyền cùng đặc thù của nhân loại mà không ai có thể ngăn cản.

Mấy ngày sau lão gia tử mang ba đứa cháu lên máy bay tư nhân. Trước lúc chia tay hai người chỉ im lặng nhìn nhau, không có ôm hôn thăm thiết như tưởng tượng, chỉ là nhìn nhau một cách thâm tình, cuối cùng Hàn Vân Long nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của thiếu niên.

“Cha sẽ sớm sang thăm con!”

“Ta sẽ chờ cha.”

Hai câu nói đơn giản như vài lời hứa hẹn, Lam Tịch mãi lưu luyến không đi cuối cùng bị cha giục lên máy bay đành phải nhớ nhung mà cất bước.

22. Chương 22

Nhật Bản bây giờ là giữa hè, cảnh sắc vô cùng đẹp. Ở sân bay Vũ Điền máy bay hạ cánh, sớm đã có xe đặc biệt chờ. Xe đi hơn một giờ cuối cùng dừng trước một tòa nhà phong cách Nhật vô cùng cổ kính. Tòa nhà này kiến trúc cùng cảnh sắc đẹp vô cùng, cây cảnh được chăm sóc kỹ lưỡng, cả tòa nhà đều mang một mùi hương nho nhã không chút nào vướng mùi hiện đại, trong phòng cũng là phong cách Nhật cổ tiêu chuẩn.

Vào sân sau, Lam Tịch phát hiện vệ sĩ ở đây còn nhiều hơn biệt thự Hàn gia. Tất cả đều áo đen kính râm, khiến người ta tưởng như lạc vào mây bang xã hội đen. Mấy người giúp việc mặc ki-mô-nô cung kính mang cơm đến, mấy ông chau dùm bữa xong thì về phòng nghỉ ngơi.

Lam Tịch vẫn chưa quen ngủ phòng mới, nằm nửa ngày cũng lẩn lộn không thôi, tuy buổi sáng còn mới gặp cha xong vậy mà giờ đây đã nhớ nhung không dứt rồi. Cầm điện thoại do dự nửa ngày, Lam Tịch cuối cùng vẫn gọi điện cho cha, chỉ ngần ngừ vài giây chờ đợi mà dài như qua một thế kỉ.

“Lam Tịch.”

“Cha.” Thanh âm của Hàn Vân Long có vẻ thực kích động, khiến Lam Tịch cao hứng vô cùng.

“Bảo bối, mọi việc đều tốt chứ?”

“Àn, thực thuận lợi, vừa mới ăn cơm xong, cha ta...ta rất nhớ cha.”

“... Ngoan, đợi một thời gian cha sẽ sang thăm con mà.”

“Àn, cha đang ở nhà sao?”

“Ừ, cha đang nằm ở trên giường con, nằm ở đây có thể ngửi mùi của con.” Lam Tịch sống mũi cay cay, nước mắt thiếu chút nữa trào ra. (chúa ơi, khăn giấy, ta cần hỉ mũi, sến quá)

“Cha, ta ngủ không được, cùng ta nói chuyện được không?”

“Ừ, bảo bối, cha kể chuyện cho con nghe, nếu mệt nhọc con liền ngủ.”

“Hảo.”

Đêm đầu tiên đến Nhật Bản, Lam Tịch cứ như vậy ôm điện thoại nghe thanh âm của cha mà chìm vào mộng đẹp. Hàn Vân Long nhẹ giọng nói hơn hai giờ, cho đến xác định đứa nhỏ bên kia đã ngủ mới ngừng, nghe tiếng hít thở chậm rãi kia chắc bảo bối đã ngủ rồi.

Sáng sớm khi Lam Tịch tỉnh lại điện thoại đã gác máy rồi, nhìn thời gian trò chuyện: 06h: 57': 23", (tiêu biểu cho nấu cháo điện thoại) Lam Tịch cười hạnh phúc vô cùng (đến gốc ý).

“Lam Tịch, dậy rồi hả?”

“Nga, đại ca, chào buổi sáng.”

“Chuẩn bị một chút, ông nội lát nữa đưa chúng ta ra ngoài.”

“Đã biết.”

Lam Tịch đứng dậy thay một bộ âu phục tiêu chuẩn, ra ngoài đã thấy lão gia tử mặc kimono đen đang chờ cùng hai vị ca ca thân âu phục màu nâu. Bốn người rời nhà, một chiếc xe hơi sang trọng đã đứng chờ sẵn, một đoàn vệ sĩ chỉnh tề đứng thành hàng, thấy bốn người đi ra cung kính cúi chào. Cảnh này khiến Lam Tịch nhớ lại kiếp trước khi nghênh đón giáo chủ.

Một đường không nói gì, lúc xuống xe thì đã thấy ở trong một tòa trong trạch viện chẳng nhỏ hơn biệt thự Hàn gia. Trong viện đầy những xe hơi sang trọng, nơi nơi đều là vệ sĩ. Hàn Vân Hàn Dương lần đầu tiên thấy cảnh này nhất thời có chút sững sốt. Lão gia tử chống quai trượng sắc mặt uy nghiêm đi vào, ba người nhanh chóng theo sau.

“Ê, đại ca sao em thấy giống như đàm phán phản động?” Hàn Dương nhìn vệ sĩ bốn phía nhỏ giọng hỏi.

“Anh cũng cảm thấy vậy, đừng nói chuyện.”

“Ừm.”

Vào đại sảnh đã thấy có năm sáu người ngồi, thoạt nhìn cũng không phải nhân vật đơn giản, mọi người lục tục đứng dậy hướng lão gia tử chào hỏi, Lam Tịch nhìn ra những người này rõ ràng đối lão gia tử thực cung kính.

“Đây là ba đứa cháu của ta, sau này chúng sẽ ở lại Nhật Bản, trước giới thiệu với mấy người, sau vẫn mong các vị chiếu cố nhiều.”

“Không dám, con cháu họ Hàn vừa nhìn chính là nhân trung chi long(*) nha, tướng mạo bất phàm.”

(*)đọc cổ trang thì biết, chính là rồng trong cũi người, vạn người có một, kiệt xuất

Mọi người sôi nổi khen ngợi vài câu, lão gia tử chỉnh lại sắc mặt rồi gọi ba người lại nói:

“Ba đưa ngồi xuống trước đi, chúng ta đi bàn một ít chuyện.”

“Đã biết, ông nội.” Lão gia tử công nói xong thì lên lầu cùng mấy người kia. Ba người ở phòng khách nhàm chán đợi hơn một giờ mới thấy lão gia tử đi xuống, xong mang theo mấy người ra về

Lam Tịch thầm nghĩ, hôm nay như vậy có ý gì, giờ thiệu chúng ta với mấy người kia chẳng? Những người này rốt cuộc là ai, trước kia đều chuyên tâm nghiên cứu độc dược võ công cho tới giờ cũng không để ý nhiều lắm bởi cảnh Hàn gia, lão gia tử thoát nhìn không đơn giản, chắc không phải người của hắc đạo chứ? Nhưng nhìn việc hôm nay thế nào cũng không giống hợp phản động chút nào.

Sau khi trở về, Lam Tịch xin ông nội một cái kết sắt, mang tất cả độc dược từ nhà cho vào khóa lại, mang theo trừu bỏ thanh bảo kiếm chính là độc dược này, từ lâu đã thành thói quen tùy thời tùy chỗ đều cất giấu độc ở trên người. Trước khi sang đây đã tìm hiểu qua, rất nhiều độc dược đều không sinh sống tại Nhật bản được, cho nên cũng không có biện pháp ở gieo trồng cỏ độc, may là mấy năm trước đều trồng rất nhiều, đủ dùng đến hết đời. Trước lúc đi Lam Tịch thu hoạch sạch dược thảo trong nhà kính, chỉ để lại hạt giống khóa ở nhà.

Vài ngày sau đó ông nội đều dẫn ba đứa cháu ra ngoài, đi rất nhiều nhà ăn cấp cao dùng cơm, hoặc dẫn bọn họ thưởng thức danh lam thắng cảnh khắp nơi, dù sao cũng là lão nhân cùng tuổi trẻ bất đồng, Hàn Vân Hàn Dương dần dần có chút chán đời, lão gia tử tự nhiên nhìn ra, cuối cùng phái mấy vệ sĩ đi theo hai đứa, cho bọn chúng tự do tung tẩy, chỉ giữ Lam Tịch bên người. Lam Tịch cùng lão gia tử có rất nhiều điểm chung, những nơi nào lão gia tử thích thì Lam Tịch cũng thích, hai người tán gẫu không biết chán.

Hôm đó, hai ông cháu đang chơi cờ trong phòng, một vệ sĩ vội vàng mở cửa, chào hỏi xong đến thì thầm vài câu với lão gia tử. Lão gia tử nghe xong thì biến sắc, đáp lại:

“Mời họ đến phòng khách!”

“Dạ.”

Vệ sĩ lui ra ngoài lão gia tử như trước không chút hoang mang cùng Lam Tịch chơi cờ.

“Gia gia, có khách hay sao? Nếu vậy ngài cứ ra trước đi!”

“Không vội.”

“Nga.” Cho đến lúc chơi cờ xong, ông nội mới ung dung đứng dậy, Lam Tịch vội vàng ra đỡ.

“Ông nội, có cần ta đi cùng không?” Lão gia tử thầm nghĩ một chút rồi đáp:

“Ừ, cũng tốt, đi thôi.”

Lão gia tử mang Lam Tịch tiêu sái đến phòng tiếp khách, vệ sĩ giúp hai người mở cửa. Lam Tịch nhìn lướt qua, trước có ba người ngồi, vẻ mặt nghiêm túc. Lão gia tử ngồi vào phía đối diện sống lưng thẳng tắp đầy uy nghiêm.

“Nguyên Điền tiên sinh hôm nay đến đây có việc gì?” Có một người trong phòng hơi cúi đầu chào hỏi.

“Tôi thay mặt cha đến khiêu chiến ngài!”

“Ừm? Điền lão tiên sinh không dám tới sao?”

“Chắc chắn không phải, chỉ là cha có việc cần làm, một mình văn bối như tôi là đủ.” Lão gia tử mặt không đổi sắc nhấp một miếng nước trà đáp lại:

“Nếu tôi chấp nhận khiêu chiến có tính là ý lớn hiếp nhỏ không?”

“Kiếm đạo quyết đấu bất luận tuổi chỉ luận thắng thua.” Lam Tịch một trận sưng sốt lão gia tử lớn tuổi như vậy còn muốn động võ? Nguyên Điền kia trông bưng bưng sát khí vạn nhất lão gia tử có mệnh hệ nào thì làm sao? Hơn nữa cách ăn nói của Nguyên Điền kia thật làm cho người ta căm tức.

“Cũng tốt, ta đồng ý khiêu chiến.”

“Gia gia.” Lão gia tử quay lại nhìn đứa cháu mình.

“Lam Tịch có chuyện gì.”

“Xin hỏi quyết đấu kiếm đạo này có quy củ gì?”

“Kiếm thuật Trung Quốc với kiếm đạo Nhật Bản. Chiêu thức không giới hạn.”

“Gia gia, xin cho Lam Tịch thay ngài xuất chiến.” Lão gia tử sững sốt, không thể tưởng được Lam Tịch lại nói vậy. Nguyên Điền cũng chú ý tới tiểu mỹ nhân này, nhìn đi nhìn lại cũng hơn mười tuổi mà thôi, lớn lên ôn nhu yếu ớt, làm sao giống người luyện kiếm chứ.

“Lam Tịch cũng biết kiếm thuật?”

“Hiểu sơ một phần.” Nguồn :

“Ồ. . . Hảo, vậy khiêu chiến hôm nay để cháu đi vậy.”

“Hàn lão tiên sinh, vạn nhất ngộ thương thì. . .”

“Sinh tử có mạng. Lam Tịch đi chuẩn bị đi.”

“Vâng, gia gia.” Lam Tịch đứng dậy lui ra ngoài. Lão gia tử dẫn Nguyên Điền đến sân khiêu chiến trong lòng đất, Nguyên Điền một thân ki-mô-nô ngồi ngay ngắn trên chiếu, một lúc sau Lam Tịch trở lại, thân mặc một bộ áo choàng trắng phong cách cổ, cầm trong tay thanh kiếm cũ màu đen, hiển nhiên là một thiếu niên hiệp sĩ.

Lam Tịch thấy trong phòng đã tập trung rất nhiều người, một bên vệ sĩ Hàn gia đều âu phục màu đen, một bên là thủ hạ Nguyên Điền mặc kimono. Nguyên Điền đứng đối diện, khinh miệt nhìn Lam Tịch

“Lam Tịch, nhà Nguyên Điền kiếm đạo không đơn giản, hết thầy cẩn thận.”

“Gia gia yên tâm, chỉ là một tên giặc Oa(*) mà thôi.”

(*)Giặc Oa: bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI, một tràng pháo tay vì tịch nhi chữ người quá hay!

Những lời này vốn là nói cho ông nội nghe, thanh âm mặc dù không lớn nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ, Nguyên Điền tròn tròn hai mắt, không thể tin người này nhỏ vậy mà ngạo mạn, xem ra hôm nay nhất định phải cho khuôn mặt kia mấy đao coi như dạy dỗ.

23. Chương 23

Cùng Nguyên Điền đứng đối diện, trong mắt Lam Tịch dần dần lộ ra hàn quang, đem Cổ Nguyệt kiếm để ngang trước mặt từ từ rút ra, bởi vì động tác tương đối chậm nên có thể rõ ràng cảm giác được kiếm khí thoát ra một chút, Nguyên Điền cũng cả kinh, nhìn thấy kiếm khí đang tỏa ra từ thanh cổ kiếm cũng nhận ra đây không phải thanh kiếm bình thường, lập tức đề cao cảnh giác.

Lam Tịch rút bảo kiếm ra, để ngang trước mắt. Bảo kiếm cùng hai mắt đàng đàng sát khí và khóa hồng chỉ nơi ẩn đường quả thực đã hình thành một bộ tuyệt mỹ hình ảnh, Nguyên Điền suýt nữa nhìn đến mắt hờn, vội vàng điều chỉnh thần sắc, rút thanh kiếm Nhật ra rồi hô to một tiếng vọt tới. Ánh mắt Lam Tịch biến đổi huy kiếm đâm tới, công phu Nguyên Điền sâu, lực rất mạnh, Lam Tịch vài lần cùng Nguyên Điền giao kiếm suýt nữa bị lực đạo ngăn chặn. Trong nhất thời toàn trường yên tĩnh, thậm chí cả tiếng chim hót đều nghe không thấy, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của kim loại va chạm vào nhau.

Một trận chiến này nhiều hơn trăm hiệp, Lam Tịch thân thủ linh hoạt thì triển khinh công trái đâm phải tránh, Nguyên Điền không chiếm được một chút tiện nghi. Chờ đợi tìm kiếm cơ hội, Nguyên Điền mạo hiểm vùng kiếm sang trái vừa vịn đem ánh mặt trời khúc xạ lên mắt Lam Tịch. Lam Tịch phản xạ có điều kiện khẽ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bên tai vang lên thanh âm xé gió, vội quay đầu đi, cạnh tai đã bị sượt trúng

một kiếm, vết thương kéo dài ba centimet không quá nghiêm trọng. Nguyên Điền cười lạnh một tiếng, Lam Tịch đưa tay sờ miệng vết thương, đưa đến trước mặt nhìn là một màu đỏ tươi chói mắt. Lam Tịch tức giận tăng vọt, tên kia dám dung thủ đoạn, sát khí trong nháy mắt tràn ngập đôi mắt đen như hắc ngọc. Vươn lưỡi liếm đi vết máu trên tay, Lam Tịch cười lạnh một tiếng, nháy mắt nhảy lên cao ba bốn mét, thân hình khê lượn thẳng tắp đâm xuống hướng Nguyên Điền.

Nguyên Điền bất ngờ, vội vàng trốn tránh hiểm, Lam Tịch ở không để cho tên đó có cơ hội chiêu nào chiêu ấy sát khí dày đặc, vài lần huy kiếm đẩy Nguyên Điền dần dần rơi xuống hạ phong. Bỗng nhiên trên cổ chợt lạnh Nguyên Điền ngây ngốc tại chỗ ở không dám động, chẳng biết lúc nào kiếm kia đã muốn kề sát động mạch cổ rồi. Vốn tưởng rằng thắng bại đã phân, lại ngay lúc này Lam Tịch bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sát khí, ánh mắt khê quét ra xung quanh sau lộn mào một lần rồi khỏi chỗ cũ, quỳ một gối xuống, kiếm về một bên vung lên. Toàn trường nhất thời sửng sốt, vài giây đồng hồ sau mới thấy một người mặc kimono, hét thảm một tiếng cầm tay phải bị thương ngã trên mặt đất.

“Hừ, đánh lén, đê tiện.” Mọi người giờ mới thấy rõ trên mặt đất nửa thanh súng lục cùng một ngón tay đứt rời chảy máu đầm đìa. Không nghĩ tới kiếm kia vậy mà có thể chém đứt khẩu súng bằng kim loại, ngón trở bóp cò tự nhiên chịu chung số phận đứt rời. Lam Tịch hừ lạnh một tiếng, đứng lên tra kiếm vào bao, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Nguyên Điền.

“Người thua.”

“Tôi. . . Nhận thua.” Lão gia tử vừa lòng gật đầu, đứng dậy đi đến trước mặt người bị thương kia.

“Đây chắc là thủ hạ của cậu, Nguyên Điền tiên sinh có thể giải thích không?”

“Gia nô sót ruột hộ chủ, xin Hàn lão tiên sinh tha cho một con đường sống, sau khi trở về tôi tự nhiên nghiêm khắc xử phạt.”

“Hừ, ta bỏ qua tên đó một mạng, dựa theo đánh cuộc mời cậu đem sòng bạc giao ra đây đi.” Nguyên Điền ngửa đầu thở dài một tiếng, thảm nói, thật sự là núi cao còn có núi cao hơn nha. Lam Tịch thảm nghĩ, vốn tưởng chỉ là một cuộc khiêu chiến bình thường, không ngờ tới còn có đánh cuộc, may mắn không có thua.

“Tôi chấp nhận cuộc thua, nhưng tôi có một chuyện không rõ, có thể trả lời được không?”

“Nói.”

“Xin hỏi kiếm pháp vị thiếu niên này vừa dùng tên là gì?”

“Thương Long kiếm pháp.” Nguyên Điền chau mày đầu.

“Chưa từng nghe qua.”

“Người chưa từng nghe qua cũng không kỳ quái.” Lam Tịch lười cùng Nguyên Điền nhiều lời, trở lại bên người lão gia tử.

“Nguyên Điền tiên sinh đi thông thả. Không tiễn.”

Lão gia tử trong lòng cao hứng, nói chuyện âm điệu cũng cao rất nhiều, mang theo Lam Tịch dựng chống gậy trở về phòng. Nguyên Điền nhìn chằm chằm bóng lưng Lam Tịch, ánh mắt đầy thâm ý như kẻ săn thú xem xét con mồi của mình.

Có mà giống đại hôi lang với sắc lang nhìn thấy tiểu bạch thỏ ấy. Tiếc là Lam Tịch không phải tiểu bạch thỏ, mà là tiểu dã lang trá hình con cừu nhỏ

“Người đâu!”

“Lão gia có gì phân phó.”

“Mang hộp thuốc ra đây!”

“Vâng, lão gia.” Một lúc sau người giúp việc trở về, ôm theo một hộp thuốc. Lão gia tử nhận lấy rồi cho lui, tìm kiếm trong hộp thuốc một chút

“Lam Tịch, miệng vết thương của cháu phải xử lý một chút.”

“Gia gia, ta có thể tự mình làm tốt. Vết thương nhỏ không có gì.”

“Nguyên Điền này chắc chắn là cố ý bị thương mặt của cháu, chắc là muốn cháu bị hủy dung. Ông sẽ tìm một bác sĩ thật tốt điều trị để vết thương không để lại sẹo.”

“Gia gia, được xóa sẹo ta cũng có, không cần đi mua.”

Ông nội lo lắng cho mình kiến Lam Tịch thật cao hứng, cười cười lấy ra một đồng thuốc, bưng tới. Lão gia tử vừa nhìn toàn một đồng những bình sứ to nhỏ có dán nhãn. Lam Tịch sau khi ngồi xuống tìm kiếm, lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, lại từ trong hộp thuốc tìm bông y tế chạm qua miệng vết thương, mở bình sứ đổ ra một ít bột phấn xoa lên vết thương, miệng vết thương kia thể nhưng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng đọng lại, ngừng máu.

“A, thật đúng là thuốc tốt, nhanh như vậy ngừng chảy máu rồi.”

“Đây chỉ là kim sang được bình thường mà thôi!”

“Lam Tịch vậy mấy bình kia đựng thuốc gì?”

“Có rất nhiều độc dược, cũng rất nhiều thuốc cứu mạng.”

“Độc dược? Nghe cha cháu nói từ nhỏ cháu đã thích nghiên cứu độc dược, lúc ấy ông còn không tin đâu.” Lão gia tử cầm thử mấy bình nhìn qua, liếc cái tên đã biết là độc dược. Đứa cháu này yêu thích toàn những điều đặc biệt.

“Ha ha, gia gia, dược này tặng cho gia gia, lúc nào gia gia cũng nên mang trong người.” Lão gia tử tiếp nhận bình thuốc nhỏ màu vàng, nhìn nhìn tên, mở ra ngửi thử, một mùi thuốc thơm ngát tỏa ra.

“Đây là gì?”

“Đây là ngự hoàng hoàn, là đan dược mà hoàng đế dùng ngày trước, chỉ cần tim còn đập thì vết thương nặng thế nào cũng có thể trị, thời khắc nguy hiểm nó có thể cứu mạng người, gia gia mang theo để phòng ngừa nguy cơ.”

“Ừm? Đúng là thuốc tốt, ông cảm vậy.” Lão gia tử trong lòng cao hứng, nghe tên cũng biết là thuốc tốt, mình vốn làm trong giới đầy nguy hiểm, tuổi đã cao không tránh khỏi nhiều bất lợi, đứa cháu này thật đúng là thận trọng, cầm bình thuốc cất đi mà cười thầm trong lòng.

“Lam Tịch không nghĩ rằng kiếm thuật của cháu cao minh như thế? Học với ai vậy?”

“Ách. . . Này. . . Gia gia sao không nói với ta vụ cá cược, nếu thua phải giao sông bạc ra, gia gia cứ thế mà tin tưởng ta sao, vạn nhất ta thua làm sao bây giờ?”

“Ha ha, ông nhiều ngày cùng cháu chơi cờ, thấy tay cháu ó vết chai, chắc là hàng năm cầm kiếm, tuy rằng không biết cháu luyện đến trình độ nào, nhưng ông tin tưởng cháu nha!” Lam Tịch tròng hai mắt, khó trách cha nói lão gia này tử ánh mắt độc, hóa ra là thật, chỉ tiết nhỏ như vậy cũng không tránh khỏi mắt gia gia.

“Gia gia, gia gia mở sông bạc nha?”

“Ừ, mở mấy nhà mà thôi. Có thời gian ông mang cháu đi xem.”

“Hảo.”

Lam Tịch đánh trống lảng tất nhiên lão gia tử biết, bắt quá lão gia tử cũng không ép hỏi, đứa cháu này xem ra thật sự không đơn giản, sau khi dạy dỗ một phen chắc chắn làm nên chuyện. Hàn Vân Hàn Dương quá mức đơn thuần, mấy việc trong tối sợ là không tiếp thụ được, nhưng Lam Tịch đứa nhỏ này cực thích hợp tiếp nhận mấy phần việc này.

Đảo mắt đã sang Nhật Bản suốt một tháng ròng, Hàn Vân Hàn Dương quả thực ăn chơi diên rỗi, mỗi ngày đều không về nhà, chiều hôm đó Hàn Vân trở lại nhà đi qua phòng Lam Tịch ngẫu nhiên nghe được Lam Tịch đang gọi điện thoại, nghe nội dung rõ ràng là tại cùng cha nói chuyện, Hàn Vân không nghĩ tới đã đem hai người họ tách ra mà quan hệ vẫn cứ dây dưa, thậm chí lát nữa tìm Hàn dương thương lượng một phen.

“Lam Tịch, đang làm gì vậy?”

“Nga, đại ca.” Hàn Vân đẩy cửa ra đi vào, thấy Lam Tịch ngồi dưới đất xem sách.

“Lam Tịch, ở nhà nhiều nhàm chán, đi chơi thế nào?”

“Có cái gì vui chắc?”

“Nhật Bản nhiều nơi chơi vui lắm, đi thôi, dù sao em cũng chẳng có việc gì để làm.” Lam Tịch không thể cự tuyệt ánh mắt chờ đợi của ca ca, đành phải khoác áo đi theo hai người ra ngoài.

Nhật Bản nổi tiếng với nhịp sống nhanh mà cũng đầy áp lực, đồng thời sự xa hoa của phố phường Nhật khi đêm về cũng nổi tiếng

Ban đêm đối với rất nhiều người Nhật Bản là thời gian đặc biệt, họ được giải thoát khỏi công việc đầy mệt mỏi, thả mình vào đời sống ăn chơi hưởng lạc, xa hoa trụy lạc mà vui đùa quên thời gian

Từ bình dân tụ tập “rượu tại gia” hay giới thượng lưu tập trung tại các câu lạc bộ, thì những nơi vui chơi giải trí này không bao giờ thiếu chuyện vui chơi.

Hơn nữa ở thủ đô Tokyo vào ban đêm, bình thường là BMW cũng nhón nha nhón nháo. Cho dù tới rạng sáng hôm sau tại các khu phố Ginza, Shinjuku, Shibuya, Ikeshiro, Roppongi đèn đuốc vẫn sáng trưng khắp các quảng trường. Bạn đang ?

Quận Kabuchio ở Shinjuku nổi tiếng là khu làng chơi, là một nơi quan trọng thỏa mãn các nhu cầu của dân Nhật Bản lẫn khách du lịch. Khu này có rất nhiều quán phục vụ đa dạng trên nhiều hình thức.

Hàn Vân lái xe thể thao tới một quán bar tại Shinjuku. Hai người mỗi người lôi kéo một bên mang Lam Tịch vào, không nghĩ tới bên ngoài quán trông bình thường bao nhiêu thì trong quán lại bấy nhiêu náo nhiệt. Tiếng người ồn ào, vô cùng âm ỹ, mấy người phục vụ đưa ba anh em vào một phòng trang nhã ngồi. Hàn Vân giống như khách quen của quán, vô cùng tiêu sái thì thầm mấy câu với người phục vụ.

Một lúc sau, bồi bàn mang một chai rượu tây xa xỉ đến.

“Đại ca, Nơi này là nơi có thể chơi vui sao?”

“Như thế nào, Lam Tịch không thích nơi này sao?”

“Không, chỉ là thực ồn ào.” Hàn Dương chụp vai Lam Tịch cười xấu xa:

“Em trai, chúng ta chưa tận hức mà, uống đi! Lát nữa em sẽ hiểu thế nào là vui vẻ.” Lam Tịch nhận lấy ly rượu, nhìn hai vị ca ca đang không ngừng ra hiệu với nhau, không biết lại giở trò quỷ gì. Thừa lúc họ không để ý uống một viên thuốc, sau đó ung dung uống hết chén rượu.

24. Chương 24

“Nào, em trai, anh mời em một ly.”

“Hào.”

Lam Tịch không do dự một hơi cạn sạch, rượu có chút nồng, xem ra độ cồn không thấp, hai người kia thấy Lam Tịch uống thoải mái trong lòng vui vẻ. Đang uống rượu thì có một người con trai về ngoài anh tuần đi đến, Hàn Vân vội vàng đứng dậy đón chào.

“Thật khéo nha David, không nghĩ tới cậu cũng đến đây.”

“Ừ, thật khéo. Chào hàn Vân nha.”

“Ngồi xuống cùng nhau uống vài chén như thế nào?”

“OK, tôi mời, đây là..?” David nhìn thiếu niên xinh đẹp đang ngồi cạnh

“À, em trai chúng tôi.”

“Xin chào, Tôi là David. Cậu tên gì vậy?”

“Lam Tịch.”

Lam Tịch nghĩ đến người này là bạn của hai vị ca ca nên lễ phép báo tên. Người kia chỉ cười, ngồi xuống cạnh Lam Tịch bắt đầu uống rượu.

“Lam Tịch, đây là bạn cùng lớp của anh.”

“Nga.”

“Uống một chén như thế nào?” David nho nhả lễ độ, nhìn qua trông rất có giáo dục.

“Có thể.” Lam Tịch một hơi cạn sạch, hai anh em liên tục tán thưởng. Lát sau, có hai người nữ ăn mặc xinh đẹp đi đến, Hàn Văn liếc mắt nhìn đưa tay kéo một cô ôm vào trong ngực, đùa cợt loạn cả lên.

David nhìn thấy Lam Tịch là đã vừa ý rồi, không nghĩ tới em trai Hàn Văn quá xinh đẹp đi, muốn chúc say Lam Tịch sau đến gần thiếu niên một chút chiếm chút tiện nghi. Lam Tịch khéo léo tránh thoát. Hàn Văn liếc David, anh ta chỉ cười cười uống rượu tiếp.

“Em trai, uống tiếp đi.”

“Tốt thôi.” Lam Tịch ai mời cũng không cự tuyệt, ba người thay nhau mời rượu, uống liên tiếp hơn mười ly.

“Lấy thêm hai chai rượu.”

“Vâng, xin chờ một chút một chút.”

Lam Tịch lại uống tiếp, lắc lắc đầu giả như say rượu, Hàn Văn mừng thầm, thanh toán rồi kéo nhau rời khỏi quán bar, David cũng theo họ lên xe. Hàn Văn lái xe đến một nhà nghỉ, thuê một gian phòng, nâng em trai say đến bất tỉnh lên giường.

“David, tôi giao em trai tôi cho cậu, nhưng không được giở trò với nó đâu nha. Cứ từ từ để nó yêu thích cậu đi.”

“Yên tâm, tôi sẽ cố hết sức để cậu ấy yêu tôi.”

“Ồ, vậy là tốt rồi, nhớ kĩ chậm mà chắc, chúng tôi đi trước.”

“Ừ, bye bye.”

Lam Tịch cười thầm trong lòng, hóa ra hai người muốn giới thiệu bạn trai cho ta, xem ra hai người đã biết ta thích nam nhân, sợ là chuyện của cha và ta hai người cũng biết rồi ý chứ. Hai người vừa muốn ly khai, chỉ thấy Lam Tịch chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt trong trẻo kia đâu giống người uống say chứ?

“Lam Tịch, em...”

“Hảo ca ca, ngồi xuống tán gẫu đi.”

“Không phải em đã uống một đồng rượu rồi mà?”

Lam Tịch bảo hai người ngồi ở trên ghế sa lon, cười lạnh một tiếng, từ trong người lấy ra một viên thuốc nhỏ.

“Biết đây là cái gì không?” Hai người vừa nhìn viên thuốc mặt đã xanh mét rồi, chắc Lam Tịch không định đầu độc họ chứ?

“Lam Tịch, em từ từ...từ từ, bình tĩnh nghe anh giải thích được không?”

“Đừng quá lo, thuốc này chỉ là thuốc giải rượu bình thường thôi, uống thuốc này rồi thì rượu nào vào bụng cũng là nước lã. Cho nên ta một chút cũng không có say để xem hai người muốn làm cái quỷ gì.”

Lam Tịch quay đầu lại nhìn nhìn David, trông mặt chẳng chút nào khác hơn hai vị ca ca, Lam Tịch hừ lạnh một tiếng, ra tay điểm thủy huyết(*) của anh ta. David lập tức ngất đi.

(*) huyết ngủ ấy mà

“Lam Tịch, em làm gì cậu ấy vậy?”

“Yên tâm, chính là điểm huyết của anh ta thôi, đang ngủ.”

“Lam Tịch, điểm huyết mà em cũng biết sao?”

“Đừng đánh trống lảng, giờ chỉ còn ba chúng ta, nói đi, rốt cuộc sao lại thế này.”

Hai người ngượng ngùng gãi đầu, do dự nửa ngày không biết mở miệng như thế nào. Lam Tịch mất kiên nhẫn lấy ra từ trong người một đồng bạc giấy dùng thuốc ném lên trên giường, hai người kia nhất thời nuốt nước miếng, Lam Tịch thế kia chắc là muốn dùng hình phạt riêng với hai người, nhìn đồng kia không cần đoán cũng biết là thuốc độc

“Muốn thử độc được của ta sao?”

“Ách, không cần, anh nói... anh nói. Lam Tịch, anh chỉ muốn giới thiệu bạn trai cho em mà thôi, David này không tệ, gặp qua rồi em sẽ thích cậu ấy thôi.”

“Sao hai người biết ta thích nam nhân?” Hàn Dương nhìn nhìn ca ca, do dự một chút rồi vẫn nói:

“Lam Tịch, có buổi tối lên tầng ba, anh nghe thấy em cùng cha ở hành lang...”

“Thì ra là thế.”

“Lam Tịch, em không thể cùng cha, em thích con trai chúng ta không phản đối, nhưng không thể là cha, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn gì thể diện Hàn gia?”

“Chuyện này không cần hai người quản, sau này đừng nhúng tay vào.”

Lam Tịch trong lòng tức giận thu dọn đồ xong xoay người ra cửa. Hai người kia bất đắc dĩ thở dài, em trai này thật khó đối phó, ngày trước cha cực kì cưng chiều nó hai người còn không dám bắt nạt, hiện tại trưởng thành biết nó có võ công lẫn độc được lại càng không dám trêu chọc, hôm nay nếu chỉ là một đứa em trai bình thường làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy thì là anh trai mắng vài câu, thậm chí đánh cũng không sao, nhưng Lam Tịch thì ai dám? Chỉ cần nó tùy tiện phẩy tay dùng một đồng độc được là có thể chết người, còn cha thì hai người lại càng không dám quản.

Lam Tịch rời nhà nghĩ buồn bực vô cùng, không phải là không nghĩ tới quan hệ của mình và cha sẽ bị phát hiện. Lão gia tử kia mà biết chắc tức đến hộc máu, một người truyền thống như vậy sao cho phép quan hệ của bọn họ. Nhưng không thể buông tay được, không thể buông tay được nữa rồi. Lam Tịch đang nghĩ ngợi dạo bộ trên phố phường Tokyo thành linh bị người chụp thuốc đến hôn mê rồi kéo đi.

“Thiếu gia, người đã mang đã trở lại, ngay trong phòng ngủ của ngài.”

“Ừ, mấy người lui ra đi.”

“Dạ.”

Nguyên Điền cười thâm, đẩy cửa vào trong phòng, Lam Tịch đang hôn mê bất tỉnh bị trói chặt tay, người đã thay một bộ kimono ngủ màu trắng. Chỗ cổ áo lộ ra xương quai xanh đầy gợi cảm, vạt áo hơi mở xẻ lui xuống còn có thể thấy hai chân như ẩn như hiện, thật là một hình ảnh mê người đầy dụ hoặc, Nguyên Điền nuốt nước bọt, yết hầu di động, ung dung tiêu sái đến gần

Thằng sắc lang nó ra tay, đón xem chương sau xem Lam Tịch chinh nó thế nào.

—————oOo—————

Đã quá. Nguyên Điền nhịn không nổi vươn tay vào vạt áo thiếu niên, xúc cảm mềm mại như tơ lụa nhất thời khiến anh ta dục hỏa thiêu thân.

Lam Tịch từ hôn mê tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Nguyên Điền mắt vẫn nhắm lên tơ máu giống ác lang nhìn mình chăm chăm. Khi vừa tỉnh lại đã thấy vậy khiến Lam Tịch chán ghét phi thường.

“Dừng tay.”

“Tiểu mỹ nhân, em đã tỉnh?” Nguyên Điền thấy Lam Tịch tỉnh cũng không hề bối rối, lá gan càng lớn, một tay bóp nhẹ làn da của thiếu niên.

“Ta khuyên ngươi nhanh chóng dừng tay cho ta.”

“Ha ha, anh thích bộ dạng phát cấu của em, thật sự là đẹp. Hôm nay anh muốn yêu yêu thương thương em thật tốt.” Nguyên Điền nói xong cúi đầu cắn cắn phần thân thể đầy mê hoặc của thiếu niên, Lam Tịch sôi gan, ghê tởm thiếu chút nữa nhổ ra.

“Con mẹ nó dừng tay cho ta.”

“Tiểu mỹ nhân anh biết em giỏi kiếm thuật, nhưng em nghĩ giờ em có thể phản kháng sao?”

Lam Tịch thử nhúc nhích hai tay, trối vô cùng chắc, lại còn dung dây siêu chắc nữa, lòng chửi thầm, trừ bỏ gáy có chút đau ra, thân thể không có gì bất thường. Nguyên Điền động tác càng ngày càng thô lỗ, giống y con sói đang nhấm nháp miếng mồi vậy, qua một lúc để lại trên người Lam Tịch rất nhiều dấu hôn, có nhiều chỗ còn bị cắn ra máu.

“Nguyên Điền, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu không ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.”

“Tiểu mỹ nhân, em vẫn cứ ngoan ngoãn nghe lời đi, nơi này là phủ Nguyên Điền, em chạy không ra được.”

“Thử xem sẽ biết.”

Nguyên Điền nghe Lam Tịch nói như nước đổ đầu vịt, cởi bỏ thất lưng của thiếu niên, chốc lát bị cảnh đẹp dưới thân mê hoặc không ngờ thiếu niên cái gì cũng không có mặc, ánh mắt Nguyên Điền thiếu chút nữa phun ra lửa. Lam Tịch không có phản ứng, nhắm lại hai mắt vận khởi công lực. Sau một lát đột nhiên mở hai mắt, hai tay dùng sức lôi kéo về phía trước, cả người nháy vùng lên, dùng hai chân hung hăng đá Nguyên Điền. Chuỗi hành động này chỉ kéo dài hai ba nhịp thở, Nguyên Điền căn bản chưa kịp phản ứng đã bị một đá văng lên tường. Nguồn :

25. Chương 25

Lam Tịch mượn dư lực của cú đá kia tung người lên xà nhà, hai tay hung hăng kéo dây thừng, dùng tới toàn thân công lực đem dây thừng kéo đứt. Cùng lúc đó vệ sĩ bên ngoài cũng xông vào. Thấy Nguyên Điền ngã một bên vội vàng đã qua năng, Nguyên Điền ăn cú đá kia không nhẹ, ngực vẫn còn nhúc nhối, lửa giận đốt lên.

“Bắt nó cho tôi.”

“Dạ.”

Mười mấy vệ sĩ xông tới. Lam Tịch từ trên xà nhà nhảy xuống, vạt áo mở rộng ra, hai tay còn bị buộc cùng một chỗ, thấy vệ sĩ vọt lên linh hoạt xoay người bật lên, nhảy đến giữa không trung thì gặp người đánh lên mấy vệ sĩ. Hơn mười vệ sĩ qua một lúc liền bại trận, nằm trên mặt đất dậy không nổi.

Lam Tịch liếc nhìn bốn phía một chút, đi đến góc phòng để quần áo của mình, lấy ra một con dao găm trong bộ quần áo, lưỡi dao vô cùng sắc bén cắt đứt dây trói. Lam Tịch cởi trói xong, nghe thấy có tiếng chân chạy đến, sợ là vệ sĩ lại tới nữa, vội lấy các viên thuốc trong quần áo ra, quay đầu giằng co với vệ sĩ. Nguyên Điền đã khôi phục khí lực đứng lên, nhìn chằm chằm Lam Tịch trong lòng mắng to, nổi giận gầm lên một tiếng liền vọt tới. Lam Tịch cười lạnh một tiếng, trực tiếp nhảy đến trước mặt Nguyên Điền, ngón tay bắn ra một viên viên chui vào cổ họng Nguyên Điền, trực tiếp bị anh ta nuốt xuống.

“Tôi... tôi vừa nuốt cái gì?” Nguyên Điền vừa nói xong vệ sĩ bên cạnh lập tức ngừng tay, Nguyên Điền ôm cổ, như viên thuốc kia đang nghẹn ngay cổ họng anh ta vậy. Một lúc sau liền té lảo đảo trên đất, trên mặt dần dần thâm đen lại. Lam Tịch cười lạnh một tiếng bắt đầu thay quần áo ra.

“Người trúng độc, nếu không muốn chết bảo vệ sĩ của người lui ra ngoài.” Nguyên Điền cảm giác trong cơ thể hỗn loạn phi thường, tựa như có rắn đang bò loạn trong người vậy, khó chịu cực kì.

“Mấy người... mấy người ra ngoài trước đi.”

“Dạ.” Mấy người kia không dám cãi lệnh, lui ra ngoài, cửa phòng vốn bị phá tan tành, mọi người đó đứng ở hành lang nhìn chăm chăm hai người trong phòng. Lam Tịch đi đến góc phòng cầm lấy quần mặc vào, mặc xong thì cởi kimono ra thay nốt quần áo, xong quay lại nhìn phía nằm Nguyên Điền đang lăn lộn trên mặt đất.

“Cậu rót nước cho tôi uống thuốc gì?”

“Độc này tên là “cấp cứu” người trúng độc sẽ cảm giác trong thân thể dường như có chín con rắn bò tán loạn, như thể lục phủ ngũ tạng đều bị cắn đến nát, mùi vị như thế nào?”

“Cậu...cậu thế nhưng hạ độc tôi?”

“Ta vừa rồi nói qua ta sẽ khiến người sống không bằng chết.”

“Cậu... cậu chạy không nổi đâu, mau lấy thuốc giải ra may ra tôi tha cậu một mạng.”

“Đều đến nước mà còn cứng miệng, nhìn thử mấy vệ sĩ bên ngoài xem!” Nguyên Điền lúc này mới quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, chẳng biết lúc nào những vệ sĩ kia toàn bộ té trên mặt đất mà ôm bụng, lăn lộn xung quanh, sắc mặt thống khổ phi thường, một đám nói cũng nói không nên lời.

“Cậu... cậu hạ độc họ?”

“Không sai, bọn họ trúng “hắc huyết tán”, hơn một giờ sau thì toi mạng, chết rồi ngay cả máu đều là màu đen, nhưng thật đáng tiếc, ta hôm nay không mang giải được, bọn họ chết chắc rồi. Còn độc của người, tuy rằng có thể làm cho người đau trong thời gian rất dài nhưng tạm thời sẽ không toi mạng, bởi vì ta sẽ không thể để người chết dễ dàng như vậy”

“Mày... mày trông thế mà quá âm hiểm đi!” Nguyên Điền nói lời này thì thân thể đang khó chịu vô cùng, như có độc xà không ngừng hút máu trong cơ thể vậy.

“Ta từ trước đến nay, ai không chọc ta thì ta không chọc ai, nhưng người nào chọc đến ta thì không bao giờ ta dễ dàng buông tha. Người nghĩ rằng ta không có kiếm trong tay thì đâu không lại người sao? Có lẽ người không biết, kiếm đạo là mặt ta dở nhất” Lam Tịch ngồi xổm bên cạnh Nguyên Điền, âm trầm cười lạnh làm cho người ta lông tóc dựng đứng: “Ta rất thành thạo nhất thật ra là chế độc, hôm nay ta sẽ để người thưởng thức thật tốt... Ha ha!”

Lam Tịch đem Nguyên Điền kéo tới một góc phòng, chốc lát sau đã có rất nhiều vệ sĩ đến, đi đến hành lang liền thấy trên đất nằm đầy đồng bọn, vội vàng chạy tới. Có mấy người, còn móc súng ra, vọt vào trong phòng vừa định bóp cò thì thấy Lam Tịch đang để tay trên cổ Nguyên Điền, mấy người kia đều không dám lộn xộn.

“Không muốn tên này có việc gì, buông tất cả vũ khí.” Mấy người kia nghe lời quát sấm trên mặt đất.

“Toàn bộ quỳ xuống.”

“Này...”

“Ân?” Lam Tịch tay vừa dùng lực, Nguyên Điền khó chịu lườm mấy tên vệ sĩ, mười mấy người đành nghe lời quỳ trên mặt đất, tay để sau đầu. Lam Tịch giờ mới thả lỏng tay, đi đến trước mặt mấy người, có vệ sĩ thấy vậy ánh mắt chợt lóe, vừa định cầm súng đã bị Lam Tịch không chế đứng nguyên tại chỗ, nửa điểm không thể động đậy. Mấy người khác cũng kinh ngạc, điểm huyết của Trung Quốc cổ đại đều có nghe, nhưng tận mắt nhìn vẫn thấy thật khó tin. Lam Tịch lấy ra một bọc giấy màu đỏ từ trong người, bên trong là mấy viên thuốc đỏ như máu to nhỏ cỡ hạt đậu tương. Lam Tịch vạch miệng một người ép nuốt xuống. Mấy người khác cũng bị ép uống những độc dược khác nhau.

Nguyên Điền ánh mắt càng trừng càng lớn, không nghĩ tới người này vậy mà cất giấu quá nhiều độc dược đi, ngay cả thất lạng hai lớp cũng đựng thuốc. Một lúc sau, mấy người kia nổi lên phản ứng, Lam Tịch hừ lạnh một tiếng, liếc sang Nguyên Điền, ánh mắt kia nhất thời khiến Nguyên Điền run mình một cái.

“Nguyên Điền, ta tới giảng giải cho người một chút. Hai người này trúng độc kêu “thôi mệnh” làm người ta nháy mắt tim đập nhanh hơn, máu lưu thông nhanh hơn, cảm giác như có quỷ ở phía sau đang đòi mệnh. Cuối cùng vì trái tim không chịu nổi tốc độ này mà vỡ đến chết, thực đáng tiếc, giải được ta không mang, cho nên bọn hắc chết chắc rồi.” Hai người kia mặt bị dọa đến trắng, trái tim đập nặng y như đeo chì. Lam Tịch đi đến trước mặt hai vệ sĩ không ngừng học máu nói:

“Hai người này trúng độc kêu “thị hồn huyết” người trúng độc miệng không ngừng học máu tươi, nếu như không có giải được họ sẽ học máu đến hết mới thôi, đương nhiên cũng nhất định phải chết, còn giải được sao?” Lam Tịch nhìn hai người đang cầu xin mà lông mày nhíu lại “Khi mấy người đem ta đánh ngất có thể đem giải được làm mất rồi, cho nên thật tiếc, hai người chắc rồi.” Lam Tịch ung dung nói, ánh mắt hai người kia giờ đây nhìn Lam Tịch như muốn bầm thây vạn đoạn.

“Còn ba người này trúng một loại độc tên là “tuyệt dục” may mắn là độc sẽ không chết người.” Ba người kia nghe qua thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng Lam Tịch nói tiếp “Nhưng độc y như tên, ba người phải tuyệt dục, một khi ba người cùng người khác quan hệ, lập tức bạo huyết mà chết, nam nữ như nhau đều không thể quan hệ.”

Ba người kia thiếu chút nữa đem đầu lưỡi cắn rớt, đây chẳng phải là đời cùng không quan hệ sao? Lam Tịch đứng lên đi hai bước lại quay đầu “Nga, đúng rồi, ngay cả tự mình giải quyết cũng không thể đâu! Còn giải được sao, bản thân ta có, nhưng ta không mang trên người.” Những người kia hiện tại đúng là sống không bằng chết, tuy rằng Lam Tịch nói những điều vô cùng khó tin, chính là xem về mặt thống khổ của họ chỉ biết độc được của thiếu niên vô cùng lợi hại, Nguyên Điền tựa như thấy quỷ, hoảng sợ vô cùng nhìn chăm chăm Lam Tịch.

“Mày... mày không thể tin được bề ngoài đẹp như vậy mà tâm độc như rắn rết.” Lam Tịch nghe vậy đi về phía anh ta, hừ lạnh một tiếng.

“Đừng nóng vội, còn chưa nói xong đâu, nhìn bên kia kìa.” Nguyên Điền lúc này mới chú ý một người ở góc phòng, sắc mặt đỏ bừng, quần áo đã bị mình xé rách.

“Người nọ trúng tên là “hoa tâm độc” hiện tại mặc kệ ai thương hắc, hắc cũng sẽ không phản đối, nam nữ ai đến cũng không cự tuyệt, nếu không có người nào cùng hắc giao hợp, hắc liền ghen chết. Ha ha, có phải hay không thực thú vị?”

“Mày còn là người không?”

“Ta đương nhiên là người, nhưng còn muốn cảm ơn người hôm nay đem ta bắt tới, bằng không ta thế nào tìm được nhiều chuột bạch thí nghiệm như vậy? Sao vệ sĩ của người ít vậy? Nhiều hơn thì tốt, ta còn có rất nhiều thuốc chưa thử đâu.”

Lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng súng, chỉ chốc sau thấy lão gia tử dẫn theo vệ sĩ còn có Hàn Vân Hàn Dương cùng nhau chạy tới. Mọi người chạy tới cửa đều ngẩng đầu nhìn, có chừng hơn ba mươi vệ sĩ đều đang quỳ rạp trên mặt đất dậy không nổi, mỗi người đều đang thống khổ vạn phần, có người thậm chí không ngừng dùng đầu đập lung tung, có ôm ngực học máu, lại nhìn trong phòng Lam Tịch ung dung nhàn nhã ngồi ở bàn uống trà, Nguyên Điền sắc mặt đen xanh ngả ở bên cạnh dậy không nổi.

“Gia gia, gia gia đã đến rồi!”

“Cháu ngoan, cháu không sao chứ?”

Lam Tịch đáp lại:

“Không có việc gì cả.”

Lão gia tử trừng mắt đi đến trước mặt Nguyên Điền tát một cái.

“Nguyên Điền, cậu vậy mà dám động vào người của tôi, tôi muốn cậu chết!” Nói xong cũng vung lên gậy chống. Lam Tịch vội vàng ngăn lão gia tử lại.

“Gia gia, giết hắc không có ý nghĩa, lưu hắc lại còn hữu dụng đâu.”

“Hừ, tiện nghi cậu, cháu ngoan cháu muốn thu thập hẳn như thế nào?” Lam Tịch cười xấu xa ngồi xuống, từ trong người lấy ra một bình thuốc nhỏ, mở ra lấy một viên thuốc đưa cho Nguyên Điền.

“Ta hôm nay cho ngươi giải được, ngày mai ta tới thu thập ngươi.” Nguyên Điền vội vàng tiếp nhận giải được nuốt xuống, cảm giác khó chịu kia lập tức biến mất không còn chút gì, quả nhiên giải độc.

“Lam Tịch, em cũng quá tiện nghi hẳn.”

“Đúng vậy, không thể dễ dàng như vậy buông tha hẳn.”

“Buông tha, ha ha, người đắc tội ta mà dễ dàng như vậy bỏ qua sao? Giải được là không giả, nhưng giải được kia cũng là độc được.” Lam Tịch mới vừa nói xong Nguyên Điền cũng cảm giác không thích hợp, bụng một chút quặn đau, càng ngày càng đau, cuối cùng thể nhưng lăn lộn trên đất vì đau đớn, kêu như sói tru quỷ khóc, thanh âm kia người nghe qua mà nổi da gà, Hàn Vân Hàn Dương hai người đồng thời run một chút, độc này so sánh dường như với độc trước còn lợi hại hơn?

“Nguyên Điền, có phải hay không rất đau nha, ha ha, mặc dù được giải độc trước nhưng trúng thêm độc mới tên là “vu lam” người trúng độc mỗi tháng đều phát tác một lần, mỗi lần độc phát đều làm cho người ta đau muốn chết đi sống lại, nếu như không có giải được thì cứ như thế mà đau đến nỗi người ta muốn tự tử chết luôn.”

“A, chikusho. . .(*)” Nguyên Điền đau há miệng mồm to, một lúc sau chảy mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo. Mấy vệ sĩ cạnh đó đều cảm giác cả người rét run, không thể tin tiểu thiếu gia có độc được kinh dị như vậy. Lam Tịch thưởng thức đủ rồi mới lấy ra một viên thuốc đưa vào trong miệng Nguyên Điền, sau đưa bình thuốc cho lão gia tử.

(*) một câu chữ tiếng Nhật, đoạn này ta chém đây, đọc raw lần GG Translate chẳng hiểu gì cả

“Nguyên Điền, giải được này ta đã đưa cho gia gia, sau khi này nếu đau quá chịu đựng không nổi, thì hãy cầu giải được chỗ gia gia ta ấy!” Lão gia tử lập tức hiểu rõ ra, lòng thầm nghĩ, có giải được này trong tay Nguyên Điền sau này sao không ngoan ngoãn nghe lời, Lam Tịch quả nhiên là ngoan độc nha, không hổ là cháu của ta.

“Gia gia, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Nguyên Điền thật sự trộm gà không nổi còn mất nắm thóc. Người dưới tay bị Lam Tịch độc chết cả chục, lão gia tử còn đánh chết không ít, chính mình chẳng những không chiếm được Lam Tịch còn bị nó dùng độc được khổng chế. Xem ra nhìn người không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá.

Lam Tịch cùng lão gia tử trở về nhà, trốn vào phòng tắm rửa sạch sẽ ba bốn lần, thấy mấy dấu vết còn lại vô cùng cảm tức, một đêm lăn lộn trên giường không ngủ nổi.

Buổi sáng Lam Tịch tinh thần mỗi một đi luyện công tại phòng vệ sĩ. Vệ sĩ vừa nhìn hẳn tiến vào liền nhanh nhanh chóng chóng lui sang một bên, việc khiêu chiến lần trước vô cùng rõ ràng lại thêm chuyện tối hôm qua, hiện tại ai dám đối đầu với tiểu thiếu gia chứ? Huống chi lão gia tử cưng chiều tiểu thiếu gia vô cùng, nếu bị thương tiểu gia phỏng chừng lão gia tử được đem bọn họ chôn sống. Lam Tịch tìm nửa ngày không ai dám cùng mình đối chiến đành tự luyện kiếm, luyện đến tối còn không có dừng tay, vệ sĩ đã sớm rời đi hết. Lam Tịch luyện cho tới khi nào xong mới nhìn xung quanh, bốn phía không một bóng người, lau mồ hôi ngồi xếp bằng vận khởi công lực.

Vận công xong vừa định đứng dậy đột nhiên bị người từ phía sau bịt miệng, Lam Tịch mạnh mẽ giãy dụa, một hương vị quen thuộc quanh quẩn trong không khí, Lam Tịch trong lòng vừa động dừng giãy dụa, tùy ý để người kia từ phía sau ôm mình, đem mình đặt trong lòng.

“Lam Tịch, cha rất nhớ con.”

Hàn Vân Long trong suốt một tháng này quả thực muốn điên rồi, liên tục tăng ca đem công tác toàn bộ xử lý, đến tận hôm nay bắt máy bay sang Nhật Bản. Lúc này vừa thấy Lam Tịch phần nhớ nhung kia không thể nào kìm chế nổi đem tiểu niên áp dưới thân, thô lỗ âu yếm, hôn cắn người tiểu niên. Phòng không có

bật đèn, trong bóng đêm chỉ có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển. Hàn Vân Long che miệng thiếu niên, cổ quần áo của cả hai người, đẩy phần thân mình tiến vào cơ thể xiết bao nhưng nhớ.

“Ngô. . .” Lam Tịch run một chút, đau đến nước mắt đều chảy xuống.

“Bảo bối, thực xin lỗi, cha rất nhớ người. . . . A, thật thoải mái. .”

Hàn Vân Long vô cùng thô lỗ, động tác càng lúc càng nhanh, một trận co rút xong thì mãnh liệt phun trào trong cơ thể Lam Tịch, từ từ buông tay đang che miệng thiếu niên. Tay chưa rời khỏi đã bị Lam Tịch cắn lên lần cắn này độc ác vô cùng, Hàn Vân Long đều không hề giãy dựa tùy ý để thiếu niên cắn mình đến chảy máu. Lam Tịch ngừng lại, nhìn thấy ngón tay cha máu chảy đầm đìa, là lưỡi liếm liếm.

26. Chương 26

“Thực xin lỗi, cha, có đau không?”

“Không đau, nếu bảo bối thích thì cứ cắn đi!”

Hàn Vân Long giúp thiếu niên mặc quần áo tử tế, ôm thiếu niên ngồi trên chân mình, nhìn con trai nước mắt đầy mặt, nâng tay muốn lau nước mắt lại nhìn ngón tay vẫn đang chảy máu, Hàn Vân Long cười đem ngón tay đưa đến bên miệng Lam Tịch nói:

“Bảo bối, liếm liếm.” Lam Tịch ngoan ngoãn mở miệng ngậm ngón tay của cha vào. Ngón tay đụng chạm đầu lưỡi ẩm áp và ẩm ướt, Hàn Vân Long cả người run lên, dục hỏa vừa phát tiết lại bùng lên hùng hực, tay không tự giác trượt đến hông của thiếu niên xoa xoa nắn nắn (ôi, edit đoạn này mà ta chết cười, anh Long đã tiến hóa từ trung khuyến công sang sắc lang công). Lam Tịch vội vàng chụp tay của cha, trừng mắt liếc cha một cái.

“Bảo bối, tiếp một lần được không?”

“Hừ, vừa rồi cha rất thô lỗ, đau chết mất!”

“Biết làm sao được, cha rất nhớ con. Bảo bối, con nhớ cha nhiều không?”

“Không nói cho cha biết...”

Hàn Vân Long cười đem tay để sau gáy của thiếu niên, dùng sức hôn một cái. Trong lúc vô ý cúi đầu thấy dấu hôn trước ngực, lửa trong mắt lập tức bùng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi, bây giờ thật sự rất muốn đem tên Nguyên Điền chết tiệt kia thiên đao vạn quả, ngũ mã phanh thây, nhưng đứa nhỏ còn “chặt” như vậy chắc chắn còn chưa bị làm sao, lòng cũng thoải mái hơn không ít.

Lúc ấy theo lời vệ sĩ biết về việc kia thực sự muốn cầm súng bay đến giết chết tên khốn kiếp kia, may là được nghe Lam Tịch trở về không vấn đề gì mới chậm rãi tỉnh táo lại.

“Bảo bối, xin lỗi con, cha không ở bên cạnh bảo hộ con, ngày hôm qua có bị thương không?”

“Cha, cha cũng biết sao?” Lam Tịch vừa nói vừa lấy thuốc trong người ra bôi vết thương cho cha.

“Ừ, vệ sĩ nói cho cha biết, để cha xem có bị thương chỗ nào không nhé?”

“Cha yên tâm, tên đó chưa đủ trình độ tổn thương ta, nhưng mà. . . .” Lam Tịch cúi đầu nhìn mấy dấu hôn chán ghét vô cùng.

“Đừng lo lắng, cha hôn nhẹ là tốt mà.” Hàn Vân Long nói xong cúi đầu dùng sức mút liếm in lên những ấn kí tại cơ thể thiếu niên.

“Mấy ấn kí này là của cha, bảo bối sẽ không chán ghét đâu!” Lam Tịch cười cười, dựa dựa người vào lòng cha đáp lại:

“Vâng.”

Hàn Vân Long chậm rãi vuốt tóc đưa con, nhẹ nhàng thở ra, may mà Lam Tịch của mình không có chuyện gì...

“Lần khiêu chiến trước cha cũng đã nghe qua, thật không ngờ con trai cha giỏi như vậy!”

“Lúc đó con sợ ông đã cao tuổi, sẽ bị thương.”

“Lam Tịch, những bí mật của con khi nào thì nói cho cha biết đây? Độc dược, y thuật, võ công.” Lam Tịch nhìn ch một lúc lâu rồi thở dài mà đáp lại:

“Cha, nếu ta không phải con của cha, cha còn thích ta không?”

“Sao lại có chuyện đó được, xét nghiệm ADN hoàn toàn chứng minh quan hệ huyết thống của cha con mình, mà dù con không là con của cha thì cha vẫn yêu con như trước, mãi mãi không bao giờ thay đổi.”

“Thật không?”

“Thật!” Hàn Vân Long kiên định gật gật đầu.

“Vậy sao? Thật ra ta không phải con của cha, thân thể này thì đúng là con của cha, nhưng linh hồn không phải.” Hàn Vân Long cả kinh hỏi lại:

“Nghĩa là sao?”

“Con của cha khi một tuổi đã chết rồi, ngay lúc đó linh hồn của ta không biết bằng cách nào lại nhập vào thân thể này.”

“Ý con là Tá Thi Hoàn Hồn?”

“Không sai! Hơn nữa linh hồn của ta còn là người đến từ cổ đại, ta là người của năm Vạn lịch Minh triều. Khi đó giang hồ náo động, có rất nhiều môn phái nổi lên, ta là người của tà giáo thánh độc giáo. Ta là Tá hộ pháp của giáo, người giang hồ hay gọi là độc công tử, tên Lam Tịch này cũng là tên ta kiếp trước. Ta kiếp trước giết người như ngóe, người chết trên tay ta không có một ngàn cũng có tám trăm, năm ta hai mươi một tuổi triều đình đổi mới liên tiếp tiêu diệt đông đảo môn phái giang hồ, thánh độc giáo cũng không có may mắn thoát khỏi, toàn bộ giáo bị diệt, ta đã chết ào lúc đó.”

Hàn Vân Long tưởng tượng cao siêu đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể ngờ đến chuyện này, ngay ngốc nửa ngày đều không có phản ứng, sau mới nói tiếp:

“Rồi, sau đó..?”

“Vốn tưởng rằng chết là hết, ai ngờ lúc mở mắt ra mình thể nhưng biến thành trẻ con, độc dược và võ công kia chính là những điều ta học từ kiếp trước, từ khi cha đón ta về, ta bắt đầu luyện võ công, cho tới giờ cũng mới khôi phục tăng thứ bảy công lực kiếp trước mà thôi. Lần trước ta dùng nội công chữa thương cho cha. Nga, đúng rồi, còn có thanh bảo kiếm kia cũng là giáo chủ kiếp trước ra sức tìm kiếm cùng cướp đoạt nên ta mới biết được lai lịch.”

“Không thể tưởng được bảo bối của cha lại trải qua những việc như vậy.” Hàn Vân Long đem thiếu niên ôm vào trong lòng, triền miên hôn. Nghe con nói như vậy thì mọi chuyện đều đã rõ ràng., mọi thắc mắc trước kia đều được giải quyết.

“Cha, cha tin lời ta sao? Cha không nghi gì gì cả à?”

“Mọi lời con nói cha đều tin, khó trách con trai cha lại phi thường như vậy.”

“Ha ha, chỉ cần cha không sợ ta là quỷ là tốt rồi.”

“Đứa ngốc, cha sao có thể sợ con chứ. Vậy, Độc công tử nổi tiếng giang hồ sao lại thích cha a?”

“Kiếp trước ta theo giáo chủ từ khi còn nhỏ, người ấy vô cùng lạnh lùng, sống trong giáo cùng các đệ tử cũng rất lạnh nhạt, đời ta là vòng xoáy của cô độc, kiếp này gặp cha, cha đối tốt với ta rất rất nhiều, tuy rằng linh hồn cùng tuổi với cha, nhưng ta luôn thích là tiểu hài tử sống trong vòng tay của cha, cha cho ta cái gọi là ấm áp mà ta chưa từng trải nghiệm, chẳng rõ từ khi nào cảm xúc của ta đối với cha đã hoàn toàn thay đổi, ta rất thích cha, thích nhiều vô cùng.”

“Bảo bối, cha cũng thích con, cha yêu con.”

Hai người ở phòng luyện tập nói rất nhiều, nhưng không hay biết toàn bộ cuộc đối thoại đều bị một người bên ngoài nghe đầy đủ rõ ràng không sót một câu. Lão gia tử tâm tình trầm trọng về phòng, như thế nào cũng không nghĩ ra nhà mình lại có chuyện này, con trai mình cùng cháu mình lại có mối quan hệ ấy. Nếu là ngày trước mình có thể trực tiếp đuổi đứa cháu này ra khỏi nhà, thậm chí vì danh dự Hàn gia trực tiếp làm nó biến mất cũng được, nhưng bây giờ biết Lam Tịch xuất sắc như vậy, dạy dỗ tốt chắc chắn làm nên nghiệp lớn, sao nỡ đuổi ra khỏi nhà?

?

Lão gia tử tung hoành thương trường hắc đạo nhiều năm như vậy, lần đầu tiên khó xử như vậy, dường như già thêm vài tuổi, trong phòng ngồi rầu rĩ hồi lâu.

“Cha, ngài có ở đây không?”

“Vào đi!” Lão gia tử ngẩng đầu nhìn, Hàn Vân Long cùng Lam Tịch cùng nhau vào, âm thầm thở dài một hơi.

“Lam Tịch, cháu về ngủ trước đi ông và ch nói chuyện chút!”

“Vâng, gia gia, chúc ngủ ngon! Cha, chúc ngủ ngon!”

Hai người nhìn theo Lam Tịch rời đi, Hàn Vân Long đóng cửa lại, im lặng ngồi trước mặt lão gia tử, rót cho cha một chén trà. Lão gia tử nghĩ ngợi một lúc lâu mới mở miệng nói:

“Vân Long, con định bao giờ cùng Lý tiểu thư kết hôn?”

“Cha, con lần này đến chính vì việc này, con đã cự tuyệt Lý tiểu thư.”

“Con trưởng thành rồi, nhất định phải lập gia đình!”

“Cha, con đã có ba con trai, kết hôn hay không kết hôn đều giống nhau, cha đời này cũng không muốn kết hôn.”

“Không được, nếu con không thích Lý tiểu thư, cha giới thiệu người khác cho con, chắc chắn con phải kết hôn, một nhà không thể không có nữ chủ nhân!” Giọng lão gia tử đánh lại.

“Cha, con sẽ không kết hôn.” Lão gia tử nghe vậy chỉ đành thở dài.

“Vân Long, trên thế giới này những tình cảm là không thể cho phép.” Hàn Vân Long lòng cả kinh, lời này của lão gia tử có ý gì, chẳng lẽ quan hệ của mình cùng Lam Tịch đã bị phát hiện?

“Cha, ngài có ý gì?”

“Còn muốn ta nói thẳng ra sao? Lam Tịch là một đứa trẻ xuất sắc, nếu giáo dục cẩn thận chắc chắn trở thành người tài giỏi, con muốn hủy tiền đồ của nó sao? Vì danh dự Hàn gia, cha có thể hi sinh một số người nếu cần.” Hàn Vân Long cực kỳ hoảng sợ, thái độ làm người của cha hẳn không hề lạ, chỉ cần cha muốn, độc ác lên giết chết Lam Tịch cũng chẳng là gì.

“Cha, không cần!”

“Hai con đừng cho con lựa chọn, chặt đứt những cảm tình không nên có rồi kết hôn, không thì ta có hai đứa cháu thôi cũng đủ.” Lão gia tử nói xong đi ra không quay đầu lại một lần. Hàn Vân Long ngây ngốc ngồi tại chỗ suốt một hồi lâu.

Thế lực của Hàn gia thời lão gia tử chỉ quanh khu vực Đông Nam Á, sau này khi du lịch vòng quanh thế giới mới nhìn trúng Nhật Bản, vì vậy dừng lại vài năm tại Nhật Bản xây dựng vững thế lực, có bây giờ tại Nhật Bản lão gia tử đạt đến địa vị nhất hô bá ứng(*), dù Hàn Vân Long muốn mang Lam Tịch trốn khỏi Nhật Bản cũng không có khả năng, chỉ cần lão gia tử ra lệnh thôi thì hai người rời Nhật Bản nửa bước cũng là không tưởng.

(*)nói một lời mà mọi người đều ủng hộ, hưởng ứng

Hàn Vân Long ngồi nguyên tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, lời cha hôm nay đẩy hẳn đến ngã ba đường, nếu hẳn không chặt đứt đoạn tình cảm cấm kỵ với Lam Tịch chắc hẳn lão gia tử sẽ giết Lam Tịch. Sớm biết việc này giấu diếm không được, lại không nghĩ rằng cha có thể tuyệt tình như vậy. Có lẽ, ngay từ đầu không nên nuôi dưỡng thứ tình cảm cấm kỵ này, Lam Tịch còn nhỏ như vậy, mình thật sự là rất ích kỷ, nhưng mình yêu hẳn, tuyệt đối không thể buông hẳn ra, mà mình cũng không thể đẩy đứa nhỏ vào nguy hiểm được... Hàn Vân Long cứ miên man suy nghĩ như vậy suốt mấy giờ, cuối cùng ngay cả mình nghĩ gì cũng không rõ nữa.

Sáng sớm hôm sau Hàn Vân Long mới chậm rãi đứng lên, đẩy cửa ra nhưng thấy cửa đã bị bốn vệ sĩ trông coi.

“Thật xin lỗi, thiếu gia, lão gia đã phân phó không được để ngài ra ngoài.”

“Tránh ra cho tôi.”

“Thật xin lỗi, đắc tội thiếu gia.” Vệ sĩ mặt tỉnh bơ không hề quan tâm đến lời Hàn Vân Long. Giận sôi gan, Hàn Vân Long vừa muốn ra tay đã thấy súng của vệ sĩ chĩa về phía mình.

“Thiếu gia hãy cứ an tĩnh trong phòng, lát nữa lão gia sẽ trở lại.”

Hàn Vân Long tất nhiên biết dù cho tiền mấy người kia cũng không dám bắn mình, nhưng lại nghĩ về Lam Tịch bên kia chắc cũng bị giam lỏng, vì an toàn của Lam Tịch tạm thời không cần chọc tới lão gia tử. Trong phòng Hàn Vân Long hết buồn bực lại ngẩn ngơ đợi suốt cả ngày lão gia tử mới trở về...

Phụ ái tình độc Lam Tịch

Ôi, ngày thứ bảy của ta, theo kế hoạch có thể post 4 chương nhưng chắc lùi lại thôi, dạo này ta rất rất mệt nha! Mà ta bị cách ly PC vào buổi tối nên thường post vào sáng với chiều thôi nên các tênh iu cứ vậy mà đợi nhé

Chương sau có đám cưới, nhưng là lễ cưới đầy máu và đau khổ... Buồn ah!

Nói thế thôi chứ truyện không ngược lắm đâu mà lo! Ta làm truyện ầm ập muh

27. Chương 27

“Nghĩ xong chưa?”

“Cha, cha đừng ép con.”

“Ta đã sai người tiêm thuốc cho Lam Tịch, nó sẽ ngoan ngoãn ngủ vài ngày. Ta biết nó rất giỏi võ công và độc được, nhưng đã ngủ mê mệt rồi thì sao có năng lực tự bảo vệ mình?”

“Cha, sao có thể tuyệt tình như vậy?” Hàn Vân Long đau lòng không thôi, mặt đỏ bừng, mắt đã vằn lên những tơ máu.

“Con trai, nhớ kỹ, Lam Tịch chưa tới mười sáu tuổi, với cảm tình còn chưa rõ ràng, có thể sau này nó sẽ gặp rồi yêu một người khác, và lúc đó nó sẽ hận con.”

“Cha nếu đã nghe chúng ta nói chuyện, vậy cha nhất định biết việc linh hồn của Lam Tịch là người cô đại, sao lại không phân biệt được tình yêu cùng ý lại chứ?”

“Chính vì ta đã nghe nên con càng phải buông nó ra, con không nghĩ rằng nó đến nơi này để xây dựng sự nghiệp lớn sao? Chẳng lẽ con muốn hủy đi tiền đồ của nó?”

“Con. . . Không muốn.”

“Nếu đã là thương nhân cùng một người lãnh đạo thành công thì chắc chắn không thể lụy vì tình, ta thấy Lam Tịch là một đứa trẻ thông minh tài giỏi mà đủ tuyệt tình cùng độc ác, nếu con chặt đứt tình cảm giữa

hai người, nó có thể toàn tâm toàn ý phát triển sự nghiệp, ta cam đoan chờ ta sau trăm tuổi toàn bộ cơ nghiệp bên Nhật Bản đều giao chon nó. Nếu nó và con cùng một chỗ, hương khói Hàn gia chẳng phải là tuyệt trong tay nó sao?”

Hàn Vân Long suy sụp cúi đầu, cha nói tất nhiên có lý, hẳn không thể phản bác.

“Vân Long, ta không muốn khiến đứa nhỏ kia khó xử, nên ta nói chuyện này cùng con chứ không phải nó. Quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay con, ta để đứa nhỏ an tĩnh ngủ vài ngày cho con tĩnh tâm suy nghĩ, sớm trả lời ta!”

Lão gia tử nói xong hết thấy thì rời phòng, Hàn Vân Long suốt hai ngày hai đêm sau không thể nào chợp mắt, sắc mặt vô cùng tiều tụy, hốc mắt trũng sâu, râu mọc xồm xoàm, cứ ngơ ngác như vậy ngồi trong phòng không nhúc nhích. Tối, khi lão gia tử đứng ngoài nhìn hồi lâu, biết rằng làm như vậy cũng quá tàn nhẫn, nhưng làm cha mẹ nhiều khi phải uốn nắn con nhỏ vào con đường đúng đắn, không thể để chúng lún sâu vào sai lầm được.

“Vân Long, nghĩ xong chưa?” Nhìn bộ dáng tiều tụy của con trai lão gia tử cũng rất đau lòng, nhưng luôn bảo mình phải tuyệt tình một chút, giọng nói luôn lãnh đạm như cũ.

“Cha, xin người đừng thương tổn Lam Tịch.”

“Vậy phải xem quyết định của con.”

“Con... con sẽ kết hôn.” Khi tự mình nói hai chữ kết hôn kia, Hàn Vân Long cảm giác trái tim của mình đau đến ngừng đập, nuốt xuống cục nghẹn khó chịu, sống mũi cay cay, không còn nhớ rõ bao nhiêu năm mình không rơi lệ, nam nhi thì sao, cuối cùng cũng không ngăn nổi thứ chất lỏng ấm nóng đang tràn ra trong khóe mắt, nhỏ tí tách trên sàn nhà, vỡ tan như thể trái tim bản thân vậy.

“Như thế là tốt rồi. Ta giới thiệu mấy tiểu thư cho con, con ngày mai đi gặp đi.”

“... Không cần, tùy tiện tìm một người là được.”

“Ai, Lý tiểu thư vẫn thật thích con, nếu con đồng ý cô ấy có thể lập tức kết hôn.”

“... Không sao cả! Cha an bài đi!”

Hiệu suất làm việc của lão gia tử rất cao, hôn lễ tổ chức ba ngày sau. Trong khoảng thời gian này Lam Tịch bị tiêm thuốc ngủ li bì, lão gia tử “khai ân” để Hàn Vân Long bên Lam Tịch vài ngày cuối cùng. Hàn Vân Long cứ lẳng lặng ngồi bên cạnh Lam Tịch, cứ như vậy vuốt ve khuôn mặt đang ngủ an bình.

“Thực xin lỗi, Lam Tịch, cha không thể giữ vững hứa hẹn của chúng ta, cha thật sự là đồ bỏ đi, không thể nào bảo vệ con cả, cha không xứng với con. Lam Tịch, tại sao con lại là con trai cha, nếu con nhập hồn vào bất kì ai khác cha đã có thể bên con mãi mãi rồi? . . . Ta thật sự rất ngốc, nếu con không phải con cha, có lẽ cả đời cha đã không thể gặp con rồi. . . . Lam Tịch, cha thực sự rất yêu con, rất rất yêu con, yêu đến tê tâm liệt phế, yêu đến tan nát cõi lòng. . . .”

Hàn Vân Long liên tục nhiều ngày không ngủ, cứ như vậy trắng đêm không nghỉ bên cạnh Lam Tịch, không ngừng nói chuyện, tận đến khi quá mệt mỏi đến ngất đi vẫn còn nắm chặt tay Lam Tịch, vệ sĩ mất rất nhiều công sức đều không tách nổi hai người ra.

Lam Tịch tỉnh lại là vào buổi sáng, vốn dĩ thuốc tác dụng đến tối mới hết, nhưng từ nhỏ Lam Tịch đã dùng rất nhiều được nên có chút kháng thể, tỉnh lại trước mấy giờ. Khi mở mắt ra đầu còn có chút choáng váng, nhắm lại nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại nghe đến chuyện vô cùng kinh khủng. Hai vệ sĩ phụ trách trông coi ở cửa nhân nhả thành thoi buồn chuyện.

“Ai, hôn lễ này của đại thiếu gia cũng quá gấp gáp, mới ba ngày đã chuẩn bị xong.”

“Cũng không biết lão gia tử nghĩ gì, đột nhiên bảo đại thiếu gia kết hôn?”

“Tôi nghe nói quan hệ đến tiểu thiếu gia, cả nhà đều tham gia trừ tiểu thiếu gia thôi.”

“Thế nào, sợ tiểu thiếu gia không thích có mẹ kế?”

“Ha ha, có thể là vậy!”

Lam Tịch ngạc nhiên chờ ra không phản ứng, cha kết hôn? Đột nhiên nhảy dựng lên đập cửa ra ngoài khiến hai vệ sĩ kia hoảng sợ vô cùng.

“Tiểu thiếu gia? Cậu đã tỉnh?”

“Cha ta kết hôn?”

“Ồ...”

“Nói.” Lam Tịch tức giận giật áo vệ sĩ, quát hỏi.

“Vâng, đại thiếu gia hôm nay kết hôn.”

“Ở đâu?”

“Lão gia không cho nói.” Lam Tịch giận dữ, nháy mắt bóp chặt cổ vệ sĩ, thiếu chút nữa bẻ gãy cổ tên vệ sĩ. Người vệ sĩ kia thấy vậy vội vàng xin tha

“Tiểu thiếu gia tôi nói...tôi nói, đại thiếu gia hôm nay cử hành hôn lễ ở nhà thờ Thánh Lan.” Lam Tịch ép hỏi xong quăng tên vệ sĩ ra xa, mặt mày người vệ sĩ đã tím xanh lại, nửa ngày cũng thở không thông. Lam Tịch cuống quýt hướng ra chạy đi, vệ sĩ thấy ngăn không được vội vàng gọi điện thoại cho lão gia tử. Lão gia tử cũng cả kinh, nếu lúc này đứa cháu đến đây thì mọi việc vỡ lở, âm thầm hạ lệnh cho toàn bộ thủ hạ ra ngoài, nghĩ mọi cách ngăn Lam Tịch lại, mang về.

Trong nhà thờ hôm nay đều là khách quý, cộng lại chỉ ít có vài trăm người, vệ sĩ Hàn gia tự nhiên toàn bộ đều ra tay, được mệnh lệnh đều cẩn thận lui ra khỏi giáo đường, từ bên ngoài đem giáo đường bảo vệ cực kì nghiêm ngặt, Lam Tịch trong lúc bối rối cướp một chiếc xe dọc đường nhảy lên phi ngay đến nhà thờ, vắn cổ lái xe buộc người đó đem xe chạy đến nhà thờ Thánh Lan.

Lam Tịch tức giận dùng dùng nhảy xuống xe, vệ sĩ vừa nhìn thì liên tục xông tới, Lam Tịch lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí, hai mắt đỏ bừng, gặp người ngăn trở không do dự ra tay độc ác

“Đều con mẹ nó cút ngay cho ta.”

“Lão gia phân phó cậu không thể vào.”

“Các người muốn chết phải không?”

Hơn trăm vệ sĩ toàn bộ xúm lại, đem Lam Tịch bao vây vào giữa, Lam Tịch một chưởng đánh ra đều dùng mười phần khí lực, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên khiến người ta lông tóc dựng ngược, vệ sĩ trúng chưởng miệng phun máu tươi, không đứng dậy được. Lam Tịch đã ngủ mê nhiều ngày thể lực có hạn, bằng không một chưởng này ra chắc chắn đem người chụp chết, Lam Tịch giống điên rồi giống nhau la to, trên mặt và quần áo dính đầy máu tươi người khác, bộ dáng thoát nhìn tựa như Địa Ngục La Sát, một tầng một tầng người xông tới đều bị Lam Tịch đánh tiếp, mặt sau còn có càng nhiều người không sợ chết xông lên.

“Keng. . .” Tiếng chuông nhà thờ vang lên, đánh thức Lam Tịch, thiếu niên nhìn chăm chăm vào cách cửa nhà thờ đang dần hé mở, Hàn Văn Long mặc bộ âu phục màu trắng bước ra cùng Lý tiểu thư xinh đẹp trong bộ váy cưới lộng lẫy. Lam Tịch chỉ nhìn Hàn Văn Long, nhìn đến quên trời đất.

Mọi người mở cửa ra đều cả kinh, mặt đất đầy những vệ sĩ miệng phun máu tươi đứng không vững, Hàn Văn Long chỉ một mực cúi đầu không phản ứng, khi ngẩng đầu lên thì ngây ngốc nhìn, Lam Tịch một thân áo trắng dính đầy máu tươi, trên mặt cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, trên chân ngay cả giày cũng không đi, chỉ đứng nguyên nơi đó nhìn mình. Một khắc này tim Hàn Văn Long lại lần nữa tan nát thành từng mảnh nhỏ, đau lòng!

“Tiểu thiếu gia, hôn lễ đã xong mời cậu trở về đi?” Vệ sĩ cạnh Lam Tịch phá đi bầu không khí yên tĩnh, một câu này lọt vào tai Lam Tịch như từng nhát dao xuyên suốt tâm can, Lam Tịch ngơ ngẩn lui về phía sau hai bước.

“Phốc. . .” Miệng thiếu niên phun ra máu tươi, máu trào về phía trước như chứng minh sự đau khổ của thân thể cùn tâm hồn, Lam Tịch chỉ thấy trước mặt tối sẫm, trời đất quay cuồng chìm vào hôn mê.

“Lam Tịch. .” Hàn Văn Long hét lớn một tiếng, chỉ muốn tiến lên đem người yêu mền gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng chẳng thể di động mảy may, lão gia tử phía sau gắt gao đè lại bả vai khiến bản thân không thể động đậy chút nào. Hàn Văn Long chỉ có thể mắt thấy vệ sĩ đem Lam Tịch hôn mê bất tỉnh mang vào xe, lòng đau đớn không thôi, nghĩ sao được quyết định này của mình lại dẫn đến sự đau khổ đến sống không bằng chết như vậy chứ? Đả kích mình gây ra không ngờ lại ảnh hưởng đến Lam Tịch lớn như vậy. Những việc sau đó Hàn Văn Long một chút cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ mình như thế nào trở về nhà, trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh khi Lam Tịch học máu, cả người gần như chết đi, ngây ngốc một câu cũng không nói.

Hôn lễ đầy khiếp sợ đó về sau được gọi là huyết sắc hôn lễ, xung quanh nhà thờ đều là máu tươi, vệ sĩ có hơn phân nửa bị trọng thương, hơn nữa màn cuối Lam Tịch đầy đau khổ kia ai cũng đoán mò vì sao nhưng không ai rõ lý do. Tiểu thiếu gia đại náo hôn lễ của lão cha, cứ như giết người hàng loạt vậy

28. Chương 28

Lão gia tử nghĩ Lam Tịch tỉnh lại chắc chắn sẽ phản ứng gì đó, lại không nghĩ rằng đứa cháu lại dữ dội như vậy, lúc đứa trẻ kia học máu ngay cả lão nhân đã quen với máu tanh cũng không tránh khỏi đau lòng. Tới bệnh viện nhìn Lam Tịch trên giường, sắc mặt tái nhợt không còn sức sống, trên môi còn vương lại tia máu đã khô, đôi chân trần đầy những vết thương, băng gạc khắp người đều đang rỉ máu. Lão nhân thở dài thật lâu, không ngờ đứa cháu này lại nặng tình như vậy, chỉ mong nó có thể đứng lên sau vụ này. Cuộc đời này có rất nhiều thay đổi, thay đổi nhiều khi đến quá nhanh, không phải việc gì cũng có thể diễn ra theo ý mình được.

Hàn Văn Long kết hôn xong bị lão nhân vội vàng đuổi về nước, ngay cả lần cuối cho cha con gặp nhau cũng không thể, đã chặt thì chặt cho xong, kéo đoạn tình này chỉ có thể gây nên sóng gió. Trước khi lên máy bay, Hàn Văn Hàn Dương đến tiễn cha, Hàn Văn do dự nói:

“Cha, hay là con lên nói việc này cho Lam Tịch, dù sao cha cũng bắt đắc dĩ...” Hàn Văn Long mặt không chút thay đổi trầm mặc hồi lâu đáp lại:

“Vĩnh viễn cũng không được nói cho Lam Tịch, cha tình nguyện cả đời bị em hận.” Nói xong một câu này, Hàn Văn Long quay đầu rời đi. Hàn dương nhìn thấy bóng lưng tiều tụy của cha, sống mũi cay cay, dựa vào Hàn văn bên cạnh khóc lên.

“Ca ca, hai người họ thực sự rất yêu nhau.”

“Anh biết chứ, hai người họ rất yêu nhau, Nhưng tình yêu đó... đầy tuyệt vọng.”

Lam Tịch hôn mê như vậy thật lâu, cấp hỏa công tâm, nguyên khí đại thương. Lão gia tử mỗi ngày đều bỏ ra một nửa thời gian đến bệnh viện thăm cháu. Mãi cho đến ngày thứ mười hai, Lam Tịch mới chậm rãi mở to mắt.

“Cháu ngoan, cuối cùng cháu đã tỉnh! Bác sĩ, bác sĩ, đều chết ở đâu rồi?” Lão gia tử ở phòng bệnh quát to, bác sĩ vội vàng chạy đến cả đoàn, nhanh nhanh chóng chóng kiểm tra thân thể cho Lam Tịch.

“Lam Tịch, cháu thế nào? Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?”

Bác sĩ kiểm tra xong nói thân thể Lam Tịch chỉ quá mệt mỏi, cần tĩnh dưỡng dài dài, lão gia tử một mực bên cạnh Lam Tịch cùng nói chuyện, nhưng Lam Tịch chỉ thẫn thờ ra như kẻ mất hồn, nói gì cũng không phản ứng. Từ khi tỉnh dậy chỉ ngồi đó ngẩn ngơ, Lam Tịch không để ý đến bất kì điều gì, thậm chí chưa từng nháy mắt một lần, cơm cũng không nuốt chút nào. Lão gia tử chỉ đành bỏ cuộc, tiếp tục truyền dịch cho đứa cháu.

“Lam Tịch, mọi việc chỉ còn là quá khứ, cháu sau này còn có rất nhiều việc phải làm, rất nhiều nơi phải đi. Chăm sóc bản thân thật tốt, sau này theo ông trở thành chủ nhân của Hàn gia...”

Lam Tịch vẫn chỉ thẫn thờ như vậy, giống y một con búp bê không còn trái tim, vì trái tim đã tan nát mất rồi! Sau này lão gia tử đem Lam Tịch đón về nhà, để Hàn Vân Hàn Dương chăm sóc. Cố gắng để Lam Tịch mở lòng thêm lần nữa, Hàn Vân mỗi ngày ôm Lam Tịch vào trong lòng nói hết lời đến lời khác, chậm rãi Lam Tịch bắt đầu ăn chút ít, thân thể cũng dần dần khá hơn, nhưng một câu cũng không nói.

Thời tiết ấm lên hai anh em sẽ ôm Lam Tịch ra khỏi phòng phơi nắng, Lam Tịch lớn lên vốn rất trắng, sau một đợt bệnh nặng như vậy da càng tái nhợt vài phần. Dưới ánh nắng ấm áp đầy chói lọi kia, làn da Lam Tịch lại thêm phần trong suốt, đến nỗi người ta có thể thấy những mạch máu li ti cách một lớp da, chưa bao giờ Lam Tịch mỏng manh như vậy, giống một con búp bê sứ đầy mỹ lệ mà dễ vỡ, khiến người ta nhìn đến đau lòng

“Lam Tịch, đời này có rất nhiều điều con người phải đấu tranh mới giành giật được. Hạnh phúc cũng chính là đấu tranh, không có cơn mưa sao có thể thấy cầu vồng, còn sống tức là còn hi vọng, nên em phải kiên cường lên! Em trai anh là đáng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, hào kiệt giang hồ, sao có thể dễ dàng chịu thua như vậy? Nếu em cứ tiếp tục như thế này, bỏ cuộc thay vì đấu tranh, chắc chắn em đã bại trận rồi!” Lời này Hàn Vân phát ra từ tận cõi lòng khiến Lam Tịch bị đánh động, đại não mấy tháng không suy nghĩ bắt đầu vận chuyển. Đúng nha, còn sống tức là còn hi vọng.

“Ca ca, ta đói.” Hơn ba tháng tới giờ Lam Tịch rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên, Hàn Vân Hàn Dương cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Mau, mau, báo phòng bếp làm nhiều đồ ăn ngon.”

“Vâng...vâng, tôi đi ngay thưa thiếu gia”

Lam Tịch bắt đầu nói chuyện khiến mọi người trong Hàn trạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, phải biết rằng mấy tháng này lão gia tử tính tình chẳng khi nào tốt cả, trước kia có Lam Tịch cùng ông tâm tình nên tâm trạng tốt lắm, hiện tại Lam Tịch bị bệnh, lão gia tử hay nóng giận hằn lên. Mọi người chiếu cố Lam Tịch tỉ mỉ chu đáo như đang hầu hạ tổ tông vậy. Lam Tịch vẫn rất ít nói chuyện, dù nói cũng chỉ nói cùng hai vị ca ca, người khác không bao giờ mở miệng một câu. Cứ như vậy hết một tháng, Lam Tịch chậm rãi hồi phục thân thể xong. Mỗi sáng sớm đều luyện kiếm, công lực cũng khôi phục không sai biệt lắm. Nhưng ai cũng nhìn ra, vẻ mặt tươi cười của Lam Tịch ngày trước không thể nào tìm lại nữa, Lam Tịch giờ đây lãnh đạm vô cùng, đôi mắt lạnh lẽo có thể đem người chết công, một ánh mắt thôi là có thể đem người dọa đến run cầm cập.

Lão gia tử vẫn mang Lam Tịch đi cùng như trước, để cho Lam Tịch tiếp xúc với rất nhiều người. Có lần khiêu chiến, Lam Tịch không chút do dự móc mắt một người ngay tại chỗ vì đã trêu chọc bản thân. Mấy người ở đó bị màn này dọa sợ, ai cũng không nghĩ thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi lại có thể tâm ngoan thủ lạt như vậy(*), khó trách lão gia tử muốn để thiếu niên này thừa kế mình.

(*) cực kì độc ác

Nhưng thật khó ngờ, mấy tháng sau Lam Tịch lại mất tích, giống như đã tan thành tro bụi, biến mất không còn chút tung tích nào, cùng biến mất còn có độc dược và Cổ Nguyệt kiếm. Lão gia tử huy động toàn bộ thể lực ở Nhật Bản cũng không tìm được tung tích thiếu niên.

“Cha, Con Hàn Vân đây.”

“Ừm, có chuyện gì sao?” Hàn Vân cắn cắn miệng, do dự một chút, Hàn Dương bên cạnh đẩy anh một phen.

“Lam Tịch. . . . Lam Tịch mất tích.”

“Xoảng” Chén trà trong tay rơi nát trên mặt đất.

“Cha, cha không sao chứ?” Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu.

“Chuyện khi nào?” Thanh âm run rẩy khiến Hàn Vân không đành lòng...

“Ba ngày trước, ông nội đã huy động toàn bộ thể lực đi tìm, nhưng một chút tin tức cũng không có.”

“Tại sao có thể như vậy ?”

“Cha, cha đừng vội, Lam Tịch không có việc gì, em tự mình đi, kiếm cùng độc dược cũng mang theo.”

“ . . . Có tin tức lập tức báo cho cha.”

“Vâng, cha đừng lo lắng nhiều quá, mọi chuyện sẽ ổn thôi! Con gác máy trước!”

Hàn Vân Long cầm điện thoại ngơ ngẩn, Lam Tịch mất tích sao? Lam Tịch con rốt cuộc đi đâu? Vì sao phải rời đi, Lam Tịch? Lam Tịch... Hàn Vân Long tự giam mình ở trong phòng rửa tay, dè nén thanh âm của mình kêu tên Lam Tịch, rồi lại vuốt ve vết sẹo trên ngón tay của mình, đây là Lam Tịch để lại cho mình... ?

Haizzz anh tương tự thành cuồng rồi!

Kết hôn đã nửa năm, tin tức Lam Tịch là do hai đứa con kia lén báo cho Hàn Vân Long, khi biết tin Lam Tịch mở mắt ra, hấn kích động đến nỗi đang lái xe suýt nữa tai nạn. Hay lần Hàn Vân Long đang họp biết tin Lam Tịch bắt đầu ăn, toàn bộ nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc lạnh lùng của công ty lệ rơi đầy mặt. Hay khi biết thiếu niên mở miệng nói chuyện, Hàn Vân Long đang thị sát nhà xưởng vì quá vui mừng mà toàn bộ nhân viên xưởng đó nhận được tiền thưởng ngoài ý muốn.

Lý tiểu thư có thể là cô dâu đáng thương nhất thế giới này, đến giờ Hàn Vân Long chưa “chạm” vào cô một lần nào cả. Hàn Vân Long cũng rất ít nói chuyện cùng Lý tiểu thư, hai người như hai kẻ xa lạ sống cùng một căn nhà, Lý tiểu thư gọi điện thoại hỏi ý kiến rất nhiều bạn bè, mọi lời khuyên đều đã thử qua, buổi tối dù cho mình có ăn mặc xinh đẹp thế nào đi chăng nữa thì Hàn Vân Long cũng chỉ nhìn một cái rồi đi ra ngoài. Bất vi sở động.

Một tháng có hơn hai mươi ngày Hàn Vân Long ở lại công ty, khi khác dù cho Hàn Vân Long về nhà hấn cũng chỉ ngủ trong cùng một căn phòng – phòng con trai út của hấn. Mọi thứ bên trong đều chưa bao giờ thay đổi, dù cho ga giường cũng không phải người hầu giặt, người giúp việc quét dọn phòng thì chỉ mang máy hút bụi vào dọn sạch là tốt rồi, không được chạm vào bất kì thứ gì. Nhà kính cũng luôn để nguyên từ khi Lam Tịch rời đi, độ ẩm trong đó cũng không bao giờ thay đổi. Hàn Vân Long ngẫu nhiên sẽ vào trong đó ngẩn ngơ, hoặc cầm quyển sách ngồi thơ thẩn suốt cả ngày trong đó!

Trong văn phòng Hàn Vân Long có một phòng ngủ, Vương bí thư biết không có bất kì ai được vào phòng ngủ kia, hầu hết thời gian của Tổng giám đốc Hàn đều ở trong phòng đó. Nửa năm nay, Tổng giám đốc Hàn làm việc chăm chỉ vô cùng, có đôi khi làm việc thâu đêm suốt sáng, nhưng chưa lần nào thấy Tổng giám đốc Hàn tươi cười, người công ti nửa năm qua đều căng thẳng vô cùng, chỉ sợ một lần không cẩn thận lập tức bị sa thải. Có lần, một công nhân đã làm việc năm năm không cẩn thận làm vỡ một khung ảnh, Tổng giám đốc Hàn không nói hai lời trực tiếp chọn người đó về nhà xào mực (đuổi việc ah~). Đơn giản là người đó làm vỡ ảnh của con trai tổng giám đốc. Vương bí thư từng tận mắt thấy qua, trong ví da của Tổng giám đốc Hàn là ảnh con trai, trong điện thoại Tổng giám đốc Hàn cũng là ảnh con trai, đến cả trong ô tô Tổng giám đốc Hàn cũng ảnh của thiếu gia.

29. Chương 29

Hai năm sau tại Paris, Pháp.

“Cha, gần đây cha có khỏe không?”

“Hàn Vân?”

“Cha, hôm nay con tốt nghiệp đại học, gọi điện thoại báo tin cho cha!”

“Ừm, chúc mừng con.”

“Cha, cha đang ở đâu?”

“Cha ở Pháp, đến nói chuyện làm ăn. Bên Nhật Bản thế nào, có tin tức của Lam Tịch không?”

“Vẫn chưa, dù ông nội không từ bỏ việc tìm kiếm nhưng chẳng có chút tin tức nào. Cha, đã lâu như vậy mà cha không từ bỏ sao?”

“Cha sẽ không từ bỏ.”

“Ai, cha nhớ giữ gìn sức khỏe, có thời gian con sẽ đi thăm cha!”

“Ừ, nhớ chăm sóc em nhé!”

“Vâng, chúc cha ngủ ngon!”

“Chúc ngủ ngon!”

Hàn Vân Long chấm dứt cuộc gọi, trên màn hình điện thoại lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, ngón tay vươn ra xoa vài cái, Lam Tịch rót cuộc con đang ở đâu?

Lam Tịch mất tích hơn hai năm, không chút tin tức, Hàn Vân Long gần như dùng mọi mối quan hệ để tìm kiếm thiếu niên, tìm ở cả nước ngoài, nhưng Lam Tịch vẫn cứ bất vô âm tín. Hai năm qua nhớ nhung của Hàn Vân Long với Lam Tịch không khi nào giảm bớt, nỗi nhớ nhung kia sâu đến nỗi ăn vào xương tủy, tra tấn người ta sống không bằng chết.

Một đêm không ngủ. cả ngày Hàn Vân Long đều bàn bạc công việc cùng các đối tác nước ngoài, tới gần tối hai bên mới kí xong hợp đồng, mấy đối tác mời Hàn Vân Long đi tham gia tiệc rượu tư nhân. Rất nhiều nhân vật nổi tiếng có địa vị trong xã hội đều tham gia buổi tiệc này, cũng gặp rất nhiều người quen, Hàn Vân Long uống không ít rượu. tiếng đàn dương cầm vang lên, Hàn Vân Long trong nháy mắt nhớ tới một năm kia “Lam tịch, thích đàn dương cầm sao? Nếu thích ngày mai mời thầy dạy con?” “Cám ơn phụ thân, đàn dương cầm có thanh âm thật sự rất êm tai, nghe hay hơn nhiều so với đàn tranh!” “Lam Tịch đàn cho phụ thân một khúc được không?” “Vâng, tất nhiên!”.... Bên tai Hàn Vân Long tiếng đàn tranh như vẫn còn ngân nga, tìm lại một đợt quần đau, vội vàng tạm biệt mọi người lái xe về khách sạn.

Tới khách sạn, Hàn Vân Long đuổi toàn bộ vệ sĩ ra ngoài, tự giam mình trong căn phòng tối đen, cầm di động một lần rồi lại một lần xem ảnh Lam Tịch không biết chán. Xem đến thất thần, thậm chí cả tiếng đánh nhau ngoài cửa đều không có nghe thấy, tận đến khi họng sung kê vào cổ mình Hàn Vân Long mới tỉnh lại từ trong hồi ức, không chút sợ hãi đối mặt cùng người cầm súng.

“Đến giết tôi sao?”

“Không sai, có người bỏ tiền mua mạng của anh.”

“Trước khi chết có thể nói cho tôi biết ai muốn giết tôi được không?”

“Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, đối thủ cạnh tranh của anh mà thôi, còn về tên, xin lỗi...”

“Tôi đã biết.” Súng đã kề huyết thái dương, đúng lúc này toàn bộ đèn trong phòng bật sáng. Hai người đều lặng đi một chút, Hàn Vân Long giờ mới nhìn rõ người trước mặt, một thân hắc y, mắt lộ sát khí, phía sau là một thanh niên che mặt cầm trong tay một con dao găm.

“Ê, sao lại bật đèn?” Người kia giờ mới ngẩng đầu, thấy Hàn Vân Long nháy mắt ngậy ngấn cả người, sau lập tức khôi phục bình thường.

“Thói quen mà thôi, Con mỗi hôm nay đây à?”

“Ừ. Nhanh chóng giải quyết rồi rút thôi.”

Hàn Vân Long đang muốn lấy súng dưới mặt bàn ra, nhưng giờ lại xảy ra chuyện không thể nào ngờ nổi, chỉ thấy thanh niên che mặt rút dao đâm vào cổ đồng bọn, ngay cả tiếng xương vỡ vụn cũng nghe đến rõ ràng, Hàn Vân Long nhìn cảnh này khó hiểu vô cùng, sát thủ kia ngay cả chết như thế nào cũng không rõ, mềm oặt ngã trên mặt đất.

Thanh niên che mặt nhìn thoáng qua Hàn Vân Long cúi đầu xoay người rời đi, Hàn Vân Long vội vàng đứng lên.

“Này, cậu kia?” Thanh niên kia thoáng dừng lại một chút không quay đầu lại mà chỉ nói lạnh lùng nói một câu:

“Vệ sĩ của anh là một đám vứt đi, nên đổi đi!”

Nói xong liền đi ra ngoài, Hàn Vân Long sững sốt nửa ngày, người này cũng quá kì quái đi, vốn tưởng rằng phải tốn ít công sức giải quyết, cuối cùng không những giết chết đồng bọn mà còn buông tha mình, còn bảo mình biết đổi một đám vệ sĩ. Vài ngày sau đó lại có rất nhiều sát thủ khác xuất hiện, bởi vì tăng cường đề phòng nên những sát thủ này đều thất bại. Mãi cho đến khi về nước Hàn Vân Long vẫn còn suy nghĩ về tên sát thủ kia, thật sự khó hiểu vô cùng...

Xuống máy bay sớm đã có xem đặc biệt chờ, biết gần đây có người muốn gây bất lợi cho mình nên bên người Hàn Vân Long luôn mang theo bảy tám vệ sĩ. Ba chiếc xe đang bon bon trên đường ra vùng ngoại thành, chỉ nghe phịch một tiếng trầm đục.

“Tổng giám đốc Hàn xe thùng xăm. Mời ngài ra xe sau ngồi đi!”

“Ừ.”

Vệ sĩ mở cửa mời Hàn Vân Long xuống xe, mới đi hai bước đã nghe thấy vài tiếng súng vang lên, vệ sĩ bên người theo tiếng súng ngã xuống, Hàn Vân Long lập tức lấy súng trong người vọt đến bên cạnh xe, hơn mười sát thủ trong khu rừng bên cạnh chạy ra, Hàn Vân Long nổ súng giết chết mấy sát thủ gần mình, hai bên bắt đầu giằng co, chênh lệch số lượng khiến vệ sĩ liên tiếp chết ba bốn người. Đúng vào lúc này truyền đến tiếng động cơ xe máy, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì thấy một thanh niên ngồi motor rút súng ra bắn, sát thủ theo tiếng súng mà ngã xuống, từng viên đạn đều trúng đúng mi tâm(*). Đợi khi xe máy đi qua người Hàn Vân Long, toàn bộ sát thủ đã bị giải quyết triệt để. Thanh niên kia phóng xe rời đi nhanh như chớp, không để lại một lời

(*) giữa hai lông mày

“Tổng giám đốc Hàn, đó là người của ngài sao?”

“Không phải, quên đi, đưa những người bị thương đến bệnh viện trước!”

“Dạ!”

Mọi người không hỏi nhiều, đem mấy vệ sĩ bị thương nâng lên xe, đưa đến bệnh viện. Hàn Vân Long trở lại công ty luôn ngồi trong phòng làm việc tự hỏi, thanh niên hôm nay là ai, sao lại cứu mình, cậu ta đội mũ bảo hiểm nên không rõ mặt. Thời gian này đúng là nhiều chuyện kìa quặc, đã có một đồng sát thủ đến xử mình lại thêm thanh niên cứu mình nữa.

“Cốc, cốc, cốc.”

“Vào đi!”

“Tổng giám đốc Hàn, mới tuyển thêm mấy vệ sĩ, ngài muốn nhìn qua chút không?”

“Để họ vào đi!”

“Dạ!” Vương bí thư xoay người mở cửa, theo thứ tự đi vào bốn vệ sĩ. Hàn Vân Long ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhìn người cuối cùng có chút ngoài ý muốn, người này trông qua thật quá mức phong phanh đi, thấy thế nào cũng không giống vệ sĩ. Vương bí thư thấy Tổng giám đốc Hàn nhăn lông mi vội vàng đi tới nói một câu.

“Tổng giám đốc Hàn, cậu ấy là Tiểu Hàn, đừng nhìn cậu ấy nhỏ gầy, công phu của cậu ấy là tốt nhất.”

“Ừm. Vậy tất cả đều lưu lại đi.”

“Dạ.”

Bởi vì đám vệ sĩ trước đa số đều bị thương, Hàn Vân Long không thể không tuyển thêm vệ sĩ, chuyện này trước đây đều do Vương bí thư phụ trách. Ông luôn được Hàn Vân Long tín nhiệm, ông đã theo Hàn Vân Long hai mươi năm, rất nhiều chuyện người ngoài không biết Vương bí thư lại biết, nhưng ông là người kín miệng, những chuyện nào không nên nói ông chưa bao giờ nói, như chuyện của Hàn Vân Long và con trai út chẳng hạn

Mấy người hướng Hàn Vân Long nghiêng người chào, theo thứ tự lui ra ngoài, Tiểu Hàn đi tới cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Vân Long, mặt không chút thay đổi bước ra. Vương bí thư để Tiểu Hàn làm cận vệ của Hàn Vân Long, dù về nhà, đến công ty hay đi đâu đó Tiểu Hàn đều theo sát Hàn Vân Long không rời. Trước kia vệ sĩ bên người đều cao lớn vạm vỡ, nay đổi thành một thanh niên nhỏ con Hàn Vân Long nhất thời còn có chút không quen, Tiểu Hàn lớn lên thực bình thường, còn có chút ngăm đen, duy chỉ có đôi mắt linh hoạt hữu thần là đáng chú ý, bình thường đi theo bên người Hàn Vân Long đều nói chuyện rất ít.

30. Chương 30

“Tổng giám đốc Hàn, còn chuyện gì không?” Vương bí thư gõ cửa vào, Hàn Vân Long nhìn đồng hồ, đã trễ thế này...”

“Không có việc gì, ông về đi.”

“Vâng, Tổng giám đốc Hàn cũng nghỉ ngơi sớm đi, mà Tiểu Hàn luôn luôn trực bên ngoài việc gì ngài có thể gọi cậu ấy!”

“Ừ.”

Wang bí thư gạt đầu xoay người ra ngoài, Hàn Vân Long quay mặt ra cửa sổ ngắm bầu trời đêm, đã mười một giờ khuya rồi mà nghĩ lại hình như mình chưa ăn tối thì phải, đứng dậy mặc áo khoác ra ngoài. Tiểu Hàn đang ngồi chờ Vương bí thư, thấy hắn đi ra lập tức ra thang máy đón, xong đợi Hàn Vân Long vào thì chọn tầng hầm đi xuống. Hàn Vân Long nghĩ thầm, người này thật sự là không thích nói chuyện, ngày trước mỗi khi mình ra ngoài, vệ sĩ đều hỏi xem đi đâu, còn cậu ấy đến giờ cũng chưa nói một câu.

Trong thang máy, hai người ai đều không nói gì bầu không khí im lặng bao trùm, mãi cho đến khi ngồi vào trong xe.

“Đến nhà ăn Pháp đi.”

“Dạ.”

Lái xe ngồi ghế trước, Tiểu Hàn ngồi cạnh Hàn Vân Long chống tay vào cửa kính nhìn ra bên ngoài, Hàn Vân Long trong lúc vô ý nhìn Tiểu Hàn như vậy có chút ngẩn ngơ, thật quá giống người đó! Đến đây Hàn Vân Long chỉ đành cười nhạt, lắc lắc đầu.

“Tổng giám đốc Hàn ngài khỏe chứ? Mời vào trong.” Lễ tân đưa Hàn Vân Long đến một góc nhà ăn tĩnh lặng và yên bình, đây là vị trí Hàn Vân Long thích nhất, mỗi lần đến hắn đều phải ngồi ở chỗ này. Thực ra chỉ mình Hàn Vân Long biết lý do, nơi này Lam Tịch đã cùng ngồi với hắn, nên hắn mới nhớ nhưng mới lưu luyến đặc biệt chỉ ngồi chỗ này.

Sau khi chọn món xong Hàn Vân Long quay đầu nhìn Tiểu Hàn đang đứng phía sau, dù sao cũng đi cùng, thôi thì ngồi xuống cùng ăn cũng chẳng sao...

“Ngồi xuống đi!”

“Dạ!”

Tiểu Hàn cũng chẳng trái lời hắn, từ đầu đến cuối chỉ một động tác, không hỏi nguyên nhân, im lặng ngồi đối diện Hàn Vân Long.

“Muốn ăn gì thì tự gọi đi!” Tiểu Hàn cầm lấy thực đơn nhìn thoáng qua, đáp:

“Cà phê!”

“Xin chờ một chút!”

“Cậu không đói sao?”

“Không đói!”

Hàn Vân Long cảm thấy cùng người này nói chuyện thật nhàm chán, dù nói gì đi nữa thì mặt Tiểu Hàn lúc nào cũng tỉnh bơ, quý chữ như vàng kiệm lời kinh dị. Một bữa cơm hai người ăn mà im lặng từ đầu đến cuối, chẳng ai nói câu gì. Hàn Vân Long lại nhớ lần trước mang Lam Tịch đến đây ăn cũng như thế này, khi đó Lam Tịch đang giận dữ mình. Chìm vào hồi ức đến thần thờ, giờ giận dữ cha cũng tốt, chỉ cần con bên cạnh cha là quá tốt rồi, ngày ngày chỉ có thể nhớ nhưng con qua từng bức ảnh cha đến điên mất thôi! Hàn Vân Long ngẩn người một lúc lâu, Tiểu Hàn chỉ im lặng ngồi đối diện nhìn tổng giám đốc, bên thái dương đã lấm tấm đầy tóc bạc, mới chỉ hơn 40 tuổi mà bạc tóc rồi sao?

“Đi thôi!”

“Dạ.”

Chỉ cần nhớ tới Lam Tịch lòng Hàn Vân Long lạnh nhạt đi vài phần, mà hai năm qua có khi nào lòng hần thành thoi đâu? Mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây, đến từng khoảnh khắc Hàn Vân Long đều nhớ về Lam Tịch, chưa bao giờ ngừng nhớ nhưng cả... Trở lại công ty, Hàn Vân Long ngồi trước bàn làm việc lấy ra một quyển Album trong ngăn kéo. Qua một lúc thân thể đã có cảm giác, Hàn Vân Long kéo khóa quần, cầm lấy dục vọng sớm cương, vuốt ve lên xuống, miệng còn ngâm nga tên đứa con hần vô cùng yêu dấu:

“Lam Tịch... Lam Tịch... a!” Chỉ cần ngắm ảnh của Lam Tịch, Hàn Vân Long rất nhanh có thể đạt đến đỉnh. Nhưng sau đó, cuối cùng còn lại chỉ là căn phòng trống rỗng đầy cô đơn lạnh lẽo, không còn người đó... Hàn Vân Long chăm chú ngắm ảnh chụp, cúi đầu hôn lên...

Tiểu Hàn đứng ngoài cửa nghe không sót một chữ nào, đặc biệt là hai tiếng Lam Tịch kia, thực ra từ khi bắt đầu ở lại trực đêm, lần nào Tiểu Hàn cũng có thể nghe thấy Tổng giám đốc Hàn bên trong kêu cái tên Lam Tịch này. Khi nửa đêm, Tiểu Hàn lặng lẽ mở cửa phòng vào trong, bây giờ Tổng giám đốc vẫn còn đang ngủ, trong bóng đêm Tiểu Hàn đi đến gần bàn làm việc, mở ngăn kéo, bên trong đều là hồ sơ giấy tờ, tận ngăn cuối cùng mới thấy một quyển album ảnh. Tiểu Hàn nhẹ nhàng mở ra xem, dưới ánh trăng mờ mịt vẫn có thể thấy rõ khóa hồng chỉ nơi ẩn đường của người trong ảnh, từ đầu đến cuối chỉ có ảnh của một người duy nhất đó. Tiểu Hàn cẩn cẩn môi, cuối cùng vẫn cất quyển album vào rồi khép cửa phòng ra ngoài.

Tối ngày hôm sau Hàn Vân Long làm việc xong, ngồi xe về nhà. Tiểu Hàn làm việc nhiều ngày như vậy nhưng lần đầu tiên cùng Tổng giám đốc về nhà. Cận vệ như cậu thì đứng ngoài bảo vệ là tốt rồi, ban đêm Tiểu Hàn ngồi trên ghế đá trước biệt thự, nhìn chăm chăm cửa sổ bên trên, trên tầng ba chỉ có duy nhất một căn phòng sáng đèn. Đứng dậy đi về phía sau, Tiểu Hàn nhảy lên một nóc nhà đối diện với căn phòng đang sáng, nhìn vào trong

“Nhiều ngày anh đã không về nhà, anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Hàn Vân Long thốt ra hai chữ ngẩn ngui rồi đi ra ngoài.

“Vân Long!”

“Chuyện gì?”

“Em có chuyện gì mà anh không hài lòng sao?”

“Không có.”

“Vậy sao anh lại đối xử với em như vậy?” Lý tiểu thư đứng dậy đi đến phía sau Hàn Vân Long, ôm hông hần, đầu tựa vào lưng của hần. Hàn Vân Long thở dài một hơi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra.

“Đi ngủ sớm đi.”

?

Không chút lưu luyến bước ra ngoài, Lý tiểu thư chỉ có thể ngơ ngác tại chỗ nhìn theo bóng lưng kia một lúc lâu. Đèn phòng bên cạnh sáng lên hắt ra cửa sổ, Hàn Vân Long bước vào nằm ngả lên giường, vươn tay ôm một chiếc gối vào lòng, mặt ủ mày chau đau khổ vô cùng. Tiểu Hàn không đành lòng nhìn tiếp, tung người nhảy xuống.

Nửa đêm về sáng có hơi lạnh, Tiểu Hàn đi vào nhà kính sau nhà, độ ẩm bên trong luôn được duy trì, dù giờ đây chủ nhân đã không còn trở lại. Theo ánh đèn mỏng manh, Tiểu Hàn nhìn thấy có một chiếc xích đu trong nhà kính, cạnh đó là một tủ nhỏ trên có một quyển sách. Tiểu Hàn ngồi trên xích đu vươn tay cầm lấy quyển sách xem qua. Sách này nhìn qua đã cũ lắm rồi, trong có rất nhiều chú giải, xem hình như là chữ viết trẻ con. Tiểu Hàn cứ như vậy ngồi trên xích đu đến tận bình minh.

Vài ngày sau đó Tổng giám đốc Hàn cũng không về nhà, một ngày hai mươi tư giờ đều ở lại công ty, Tiểu Hàn cũng chuyển sang trực ca đêm, mấy người khác biết thì sung sướng cực kì, nên biết rằng trực ca đêm không chỉ mệt mà còn nhàm chán vô cùng.

“Tiểu Hàn, tôi về đây, mấy việc còn lại giao cho cậu.”

“Ừ, đã biết.”

Tiểu Hàn đưa mắt nhìn mấy người ra về, tòa nhà này có hệ thống an ninh rất tốt, người ngoài rất khó đột nhập, dù Tiểu Hàn phải trực đêm cũng không quá lo lắng. Hàn Vân Long làm việc đến tận khuya mới đi ra. Tiểu Hàn một câu không hỏi theo hắt ra cửa, lái xe hôm này bạn nên Tiểu hàn làm tài xế tạm thời. Cậu ngồi vào xe khởi động động cơ, chờ Hàn Vân Long lên tiếng.

“Đi quán bar!”

“Dạ!”

Vương bí thư đã sớm nói quán bar mà Tổng giám đốc đi chỉ có một, Tiểu Hàn không cần hỏi trực tiếp lái xe tới. Quán này có rất nhiều người, nhưng cũng không quá ồn ào, Hàn Vân Long ngồi trong góc, gọi hai chai vang đỏ.

“Ngồi xuống đi!”

“Dạ!”

“Cậu uống được rượu không?”

“Rất ít.”

“Uống một ly đi!”

“Vâng!”

Tiểu Hàn cầm lấy hai ly rượu từ bồi bàn, một ly đưa cho Hàn Vân Long, mình cầm một ly nhấp chút chút. Hàn Vân Long uống rất nhanh, Tiểu Hàn lại rót thêm cho tổng giám đốc. Hai người không nói một lời, Hàn Vân Long cứ uống hết ly này đến ly khác tận đến khi hai chai vang đỏ đều cạn sạch trong khi Tiểu Hàn chỉ uống một ly duy nhất. vang đỏ tác dụng chậm, chốc lát Hàn Vân Long đã bắt đầu choáng váng men say.

“Về thôi!”

“Dạ.”

31. Chương 31

Tiểu Hàn dìu Tổng giám đốc vào trong xe, lái về công ty, lúc xuống xe Hàn Vân Long đã say đến chân nam đá chân chiêu(*), tự đi không nổi, Tiểu Hàn đành phải nửa ôm nửa đỡ hắt lên tầng. Vào văn phòng Hàn Vân Long tự đẩy cửa vào nhưng vẫn không khóa lại, Vương bí thư nói phòng ngủ của Tổng giám đốc không ai được đi vào, Tiểu Hàn nghĩ ngợi vẫn vào trong nhìn thoáng qua (ừ, chỉ nhìn thoáng qua muh thôi). Đến khi nhìn rồi, Tiểu Hàn ngơ ngẩn tại chỗ suốt hồi lâu.

(*) thành ngữ tiếng Việt, ý chỉ chân phải đá chân trái, trạng thái đi đứng không vững vàng, mình nổi máu ý muh!

Cả căn phòng này, khắp xung quanh đều là ảnh chụp, trên tường, trên giường,... ít ra cũng phải mấy nghìn bức ảnh, mà chỉ là ảnh của một người duy nhất... Tiểu Hàn sống mũi cay cay, đưa tay lên bịt miệng, xong lại thả xuống nắm chặt bàn tay, phải cố gắng hết sức mới tìm lại yên tĩnh cho mình. Hàn Vân Long vào phòng rồi ngã lên giường, yên bình mà ngủ. Tiểu Hàn đi đến cạnh tổng giám đốc, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Hàn Vân Long, một lúc sau Hàn Vân Long bắt đầu đều đều thở, chìm vào giấc ngủ sâu. Tiểu Hàn nhẹ nhàng giúp hắn cởi áo khoác, giày, đến bên cạnh Hàn Vân Long, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xiết bao nhưng nhớ kia, cúi đầu in khóe môi của mình lên khuôn miệng bao năm xa cách, cảm giác ấm áp như trong ký ức cùng hương rượu vang đỏ đầy kích thích khiến thân thể Tiểu Hàn run lên, từ vàng trán, trượt xuống mi mắt cùng đôi môi, mỗi nơi Tiểu Hàn lại in lên ấn kí của mình. Thực sự... thực sự rất muốn tiếp tục, nhưng cuối cùng, cậu chỉ có thể ép buộc bản thân rời khỏi căn phòng này...

Khi Hàn Vân Long tỉnh lại đã hơn mười giờ sáng hôm sau, sờ sờ môi của mình, đêm qua hóa ra chỉ là một giấc mơ, nhưng sao lại chân thật như vậy, trong không khí như còn thoang thoảng mùi hương của Lam Tịch, mình đã nhớ đứa nhỏ nhiều đến nỗi sinh ra ảo giác sao. Hàn Vân Long cứ như vậy thẫn thờ suốt một giờ mới rời giường, thấy mình mặc đồ ngủ, chắc hôm qua uống nhiều lắm, đến nỗi mình thay quần áo khi nào cũng không nhớ rõ. Ngày trước mỗi lần uống rượu xong thì hôm sau đều rất đau đầu, vậy mà hôm nay chẳng cảm thấy gì, ngược lại thấy tinh thần tốt vô cùng.

Hàn Vân Long khát khao cảm giác này, dù cho là mơ hay ảo giác đi chăng nữa, hắn cũng không ngừng khát khao gặp lại cảm giác ấy một lần nữa. Mấy ngày nay Hàn Vân Long tối đến đều phải đi uống rượu, để khi về lại có những giấc mơ, biết rõ uống rượu ảnh hưởng đến sức khỏe nhưng bản thân Hàn Vân Long luôn uống đến say mềm, có đôi khi Hàn Vân Long lẩn lộn giữa hiện thực cùng mộng cảnh. Bởi vì cảnh trong mơ quá mức chân thực, hương vị quen thuộc của Lam Tịch mà Hàn Vân Long nhưng nhớ nhiều khi ngập tràn cả căn phòng, thậm chí miếng cũng còn lưu lại mùi hương thoang thoảng của Lam Tịch.

“Tổng giám đốc Hàn ngài đã uống rất nhiều.” Tiểu Hàn lần đầu tiên chủ động nói chuyện.

“Không sao, say rồi sẽ mơ!” Hàn Vân Long đã ngập trong men say, đôi mắt lơ đãng phủ hơi rượu đáp lại

“Mơ thấy gì?”

“Mơ thấy người yêu của tôi.”

“Ngài... rất yêu người đó sao?”

“Yêu...yêu vô cùng, yêu đến khắc cốt ghi tâm, tê tâm liệt phế. Cậu đã yêu bao giờ chưa?”

“Rồi, tôi đã yêu một người không nên yêu.” Hàn Vân Long nhú mày, hắn cảm thấy Tiểu Hàn hôm nay rất quái lạ, nói nhiều hơn, nhưng có người nói chuyện phiếm cùng mình cũng tốt.

“Tôi với cậu giống nhau, đều yêu một người không nên yêu.”

“Vậy giờ ngài còn yêu người đó không?”

“Yêu! Đã yêu, nay vẫn yêu, sau này cũng vậy. Không bao giờ dừng yêu người đó cả.” Tiểu Hàn nắm chặt tay nhấp tiếp một ngụm rượu.

“Nếu đã yêu sao lại không ở bên nhau?”

“Bởi vì tôi là kẻ vứt đi, tôi không thể bảo hộ người đó, tôi cũng không có quyền yêu người đó và được người đó yêu. Người đã ra đi, không còn trở lại nữa...” Hàn Vân Long nói mấy lời cuối đã bắt đầu nghẹn ngào, lòng đau như cắt, khóe mắt mờ mịt đã bắt đầu ươn ướt. Tiểu Hàn tim cũng quặn lên từng đợt, không nhịn nổi vươn tay lau đi lệ vương nơi khóe mắt kia. Cảm xúc mềm mại khiến Hàn Vân Long sững sốt, rượu tỉnh hơn phân nửa, rồi lại để mình chìm vào cơn say lần nữa, nốc sạch phần rượu còn lại không sót một giọt nào.

“Tổng giám đốc, uống rượu xong tôi đưa ngài về trở về!”

“Ừ...”

Tiểu Hàn nhìn xuống ngón tay còn mang chút ẩm ướt vì dính lệ của người kia, điều chỉnh sắc mặt một chút rồi đứng lên, dìu Hàn Vân Long ra khỏi quán bar. Mỗi lần Tiểu Hàn đưa Hàn Vân Long về hắn đều uống đến say mềm, nhưng hôm nay Hàn Vân Long vẫn còn lưu lại phần nào tỉnh táo, khi đến gần cơ thể Tiểu

Hàn một tia khác thường lóe lên, hương vị quen thuộc đó khiến tim Hàn Vân Long đập nhanh mãnh liệt. Lén nhìn Tiểu Hàn vài lần, không chút nào, dù chỉ vài phần ít ỏi, tương tự với Lam Tịch, Hàn Vân Long chỉ có thể tự cười nhạo bản thân mình, làm sao có thể? Trở lại công ty, Hàn Vân Long nằm một mình trong phòng ngủ, nhìn ảnh chụp suốt bốn bức tường, Hàn Vân Long trần trọc suốt vẫn không thể nào ngủ nổi.

Tiểu Hàn làm việc được một tháng, hôm nay là tết Trung thu, dù Hàn Vân Long không thích về nhà cũng vẫn phải quay về một chuyến. Quản gia và người giúp việc chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn, Hàn Vân Long cũng đến cùng ăn tối. Trên bàn cơm, Hàn Vân Long cứ nhìn chăm chăm vào con trai ba tuổi của em trai mình. Tuy mới chỉ ba tuổi nhưng nhìn đứa nhỏ giống y Lam Tịch khi bốn tuổi, mũm mĩm phúng phính đáng yêu vô cùng!

“Đại ca, nếu anh thích trẻ con vậy sao không tự sinh một đứa?”

“Ai nói vậy?”

“Em nhớ ngày trước anh cưng chiều Lam Tịch vô cùng, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa ấy! Nếu thích trẻ con như vậy thì chúng ta có thể tự sinh một đứa mà!” Lý tiểu thư ngắc đầu đáp lại Hàn Vân Long.

“Có ba con trai là đủ rồi, tôi không cần có nhiều con hơn!” Lời này của Hàn Vân Long đẩy tâm trạng câu Lý tiểu thư chìm tận đáy hồ. Mặc dù cô là tiểu thư danh giá, nhưng mà cô cũng rất sợ Hàn Vân Long, vì cô yêu anh ta chẳng? Hàn Vân Long tuy là chồng cô nhưng luôn đối đại lạnh nhạt với cô, từ khi kết hôn cũng chẳng mấy khi về nhà, trước sau hai người chỉ như đôi vợ chồng hờ, hay đúng hơn là hai kẻ chung nhà trên danh nghĩa. Cô luôn cố gắng hết sức để Hàn Vân Long yêu mình, hay chỉ đơn giản là chạm vào mình thôi cũng không được, nhiều khi cô cũng phải nghi ngờ Hàn Vân Long có vấn đề trong phương diện kia. Nhưng lại nghe về đội ngũ tình nhân hùng hậu ngày trước của anh ta, phương diện kia sao có thể vấn đề chứ?

Tiểu Hàn đứng ngoài nhám chán ngắm bầu trời đêm trung thu, thấy Lưu quản gia ra nói:

“Cậu có thể sang giúp tôi một chút được không?”

“Ừm, được!”

Tiểu Hàn đi theo Lưu quản gia vào phòng sách, thấy Lưu quản gia mở ngăn tủ, trong tủ quần áo ba tầng cao thấp đều là thuốc men.

“Cậu giúp tôi mang đồng thuốc này đi vớt!”

“Sao lại vớt?”

“Chủ nhân đã dặn qua phải đổi những thuốc này một năm một lần, dù có dùng hay không cũng phải đổi.” Tiểu Hàn giúp Lưu quản gia lấy mấy loại thuốc khỏi tủ, cầm một loại lên nhìn thử.

“Sao lại nhiều loại thuốc như vậy, dùng để làm gì?” Lưu quản gia một bên sắp xếp lại tủ thuốc, một bên đáp lời:.

“Nó đã thành quy củ Hàn gia hơn cả chục năm rồi! Từ ngày tam thiếu gia còn bốn tuổi thích nghịch độc được, chủ nhân sợ tam thiếu gia gặp nguy hiểm nên đem toàn bộ thuốc giải độc mua về đề phòng, một năm đổi một lần đổi. Dù cho chưa lần nào dùng thuốc này, nhưng lâu dần thành quen, như giờ tam thiếu gia không ở nhà quy củ này vẫn giữ nguyên như vậy. Tô lại nhớ ngày trước chủ nhân mua cho hai bác sĩ tư của gia đình hai cái điện thoại di động, sẵn sàng 24/24, ngay cả bệnh viện Hàn gia cũng có một căn phòng cấp cứu luôn để trống, tất cả là chuẩn bị cho tam thiếu gia.”

Tiểu Hàn nắm chặt bình thuốc, như thể muốn bẻ vụn bình thuốc vậy, cậu hung hăng cắn môi nỗ lực không chế tâm trạng bản thân.

“Nghe nói Tổng giám đốc rất thương yêu tam thiếu gia phải không?”

“Đâu chỉ có yêu thương? Tôi chưa bao giờ thấy có người cha nào có thể cưng chiều con trai mình như vậy. Ngày trước, chỉ duy nhất một lần mua quần áo cho tam thiếu gia, sau đó tất cả quần áo của tam thiếu gia đều được chủ nhân thiết kế riêng, kiểu dáng chất liệu phải được chủ nhân đồng ý mới có thể làm, làm xong

rồi phải đưa cho chủ nhân kiểm tra, nếu ngài hài lòng thì mới đưa cho thiếu gia dùng. Tận sua này khi tam thiếu gia đi Nhật Bản mới dừng lại.”

Tiểu Hàn càng nghe càng khó chịu, nào có thể ngờ một người lại có thể trả giá nhiều như vậy vì một người khác, lòng ngoài chua xót thì chỉ còn cay đắng, cúi đầu cố nén nước mắt trào ra. Lưu quản gia dọn dẹp thuốc men xong thì đưa hộp thuốc cũ cho cậu.

Hàn Vân Long cảm thấy gần đây Tiểu Hàn đã bắt đầu thay đổi, không còn quá lãnh đạm như trước nữa, thi thoảng cũng sẽ chủ động nói chuyện một hai câu, Hàn Vân Long rất thích nói chuyện phiếm với cậu thanh niên này. Khi ra ngoài ăn tối hay uống rượu phần lớn là đi cùng Tiểu Hàn, có khi hai người chỉ đơn giản là ngồi im lặng không nói một lời mà lại mang một vẻ bình yên khó hiểu. Những khi tỉnh táo Hàn Vân Long từng xác nhận qua, “hương vị” của Tiểu Hàn thực sự rất giống Lam Tịch, thỉnh thoảng Hàn Vân Long đứng cạnh Tiểu Hàn mà lại thấy như mình đang bên Lam Tịch, rồi hốt hoảng nhận ra là đã lầm người. Nhìn thế nào đi chăng nữa hai người họ đều không có chút tương đồng nào cả: từ giọng nói, khuôn mặt, đến chiều cao, tính cách...

32. Chương 32

Một ngày, Hàn Vân Long đi tham gia lễ cắt băng khánh thành, ban đầu mọi thứ cũng rất thuận lợi, nhưng đến khi về lại phát hiện ra xe chạy càng lúc càng nhanh mà phanh lại không hoạt động.

“Tổng giám đốc, phanh bị hỏng!” Tiểu Hàn nói mà lòng căng thẳng, chẳng lẽ vừa rồi bị động tay động chân. Xe này chỉ có cậu, lái xe cùng Hàn Vân Long, các vệ sĩ khác đều ở xe còn lại. Tiểu Hàn lấy di động ra gọi điện cho một xe phía trước.

“Xe Tổng giám đốc có vấn đề, mấy người chạy xe đến cạnh, gần một chút.”

“Được.”

Hàn Vân Long không biết cậu muốn làm gì, nhưng cũng không cản trở, lái xe quá căng thẳng, mồ hôi chảy ướt đầm lòng bàn tay. Một chiếc xe khác đã chạy đến gần, Tiểu Hàn mở cửa trần xe, khẽ vươn tay về phía Hàn Vân Long.

“Tổng giám đốc Hàn, nắm tay tôi, tôi đưa ngài qua!”

Hàn Vân Long không chút do dự cầm tay cậu, bây giờ vận tốc xe đã vượt quá 150km/h, may là đoạn đường này vắng nên không có nhiều xe qua lại, Tiểu Hàn kéo Hàn Vân Long lên trần xe rồi quay ra nói với lái xe.

“Cố trì hảo phương hướng, đừng lo! Tôi sẽ cứu anh sau!”

“Biết, đã biết!”

“Tổng giám đốc Hàn, ôm tôi, tuyệt đối không được buông tay buông tay.”

“Được.”

Tốc độ xe quá cao, hai chiếc xe không thể đi song song một cách ổn định, Tiểu Hàn cố gắng hết sức đứng vững trên trần xe, ôm eo Hàn Vân Long nhảy sang trần xe bên cạnh. Từ cửa trần, Tiểu Hàn thả Hàn Vân Long xuống, âm thầm thở dài một hơi, may thật...

“Tổng giám đốc, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì!”

“Nhớ bảo vệ tổng giám đốc cẩn thận, tôi đi cứu lái xe!”

“Tiểu Hàn! Quá nguy hiểm!” Hàn Vân Long lòng căng thẳng, đôi lông mày chau lại.

“Không sao!”

Tiểu Hàn quay đầu con đường phía trước, sắp đi vào nội thành, nếu không cứu lái xe thì xong rồi. Bây giờ xe kia đã chạy quá 200 km/h, bỏ xa những chiếc xe còn lại. Tiểu Hàn gõ gõ trần xe, ý bảo lái xe đi đến gần đó. Người đó hiểu ý, đi lại gần, Tiểu Hàn âm thầm nghiêng chặt răng, mạnh mẽ nhảy về trần xe kia, mấy người còn lại kinh ngạc vô cùng, cách tới năm sáu mét mà cậu ấy có thể nhảy qua được!

Tiểu Hàn đứng trên trần xe xoay người vào trong. Võ vai tài xế, thấy người này đã mồ hôi lạnh đầy người.

“Đừng lo lắng, tôi cứu anh đây!”

“Không... không giảm được tốc độ, làm sao bây giờ?” Tiểu Hàn lấy di động gọi điện thoại cho mấy người xe đằng sau:

“Xe mấy người không cần đi theo, cách xa một tí, nhớ bảo vệ Tổng giám đốc cẩn thận.”

“Rồi, không phải nhắc!”

Tiểu Hàn gác điện thoại, nhìn phía sau, đến khi xác định mặt xe sau đã rời đi, mới quay lại nhìn lái xe, dặn dò:

“Giờ anh leo lên trần xe đi!”

“A, ờ... ờ, vâng vâng!”

Lái xe nói lỏng tay lái cẩn thận bò lên trần xe, Tiểu Hàn tháo cà vạt mình ra, cố định vô lăng vào tay cầm bên cửa ô tô, xong nhanh chóng leo lên trần xe, nói với tài xế:

“Ôm chặt!”

“A, Dạ.” Lái xe bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, chỉ có thể ôm thật chặt Tiểu Hàn, còn không có kịp phản ứng đã cảm thấy trời đất quay cuồng, mãi sau khi dám mở mắt ra đã thấy mình đứng trên thân cây. Nhìn xuống, cách mặt đất hơn 10 mét, lại bị dọa đến nhũn cả ra. Lát sau, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, xem ra là chiếc xe kia nổ tung.

“Tiểu... Tiểu Hàn, làm cách nào chúng ta đi lên đây?” Tiểu Hàn nheo nheo mắt lại đầy uy hiếp:

“Chuyện ngày hôm nay không được nói cho bất kì ai, biết không?”

“Vậy... vậy Tổng giám đốc Hàn?”

“Tổng giám đốc hỏi anh cứ nói chúng ta nhảy khỏi xe!”

“A.”

“Không bây giờ tôi thả anh ra nhé!” Nói xong giả vờ nhẹ buông tay, tài xế kia suýt nữa rơi xuống.

“Không... không, tôi thề không nói với ai hết!”

“Biết là tốt rồi.”

Tiểu Hàn ôm lái xe thả người nhảy xuống từ trên cây, vũng vàng rơi trên mặt đất. Tiểu Hàn đem âu phục của hai người cởi ra chà chà lăn lăn trên mặt đất xong lại mặc vào.

“Đi thôi.”

“Ồ, vâng!”

“Nhớ rõ những gì đã nói đấy! Ai đó mà biết việc hôm nay, tôi bóp chết anh luôn!”

“Không dám, không dám, tôi thề mà! Nhưng Tiểu Hàn vừa rồi cậu làm như thế nào vậy?”

“Bay thôi. Giờ thì về, nhanh nhanh chút đi.”

Hai người đang đi bộ trên đường thì Tiểu Hàn nhận được điện thoại của mấy vệ sĩ kia:

“Đang ở đâu?”

“Không có việc gì, mấy người cứ đưa Tổng giám đốc Hàn về công ty trước đi.”

“Rồi, đã biết.”

Hàn Vân Long trở lại công ty đứng ngồi không yên, t5aanj đến khi Tiểu Hàn cùng lái xe trở về mới thở dài nhẹ nhõm, hai người bấy giờ quần áo lấm lem, toàn đất là đất, trông nhếch nhác đến thảm hại.

“hai người không sao chứ?”

“Cảm ơn Tổng giám đốc quan tâm, chúng tôi không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Dạ.” Lái xe vẫn còn ngẩn người tại chỗ, bị Tiểu Hàn kéo ra ngoài.

Buổi tối Hàn Vân Long làm việc xong, mang Tiểu Hàn đi đến khách sạn, trong một gian phòng trang nhã chỉ có hần và Tiểu Hàn, dù sao hôm nay mình được hần cứu mạng Hàn Vân Long mời một bữa cơm cảm ơn cũng là lẽ bình thường

“Tiểu Hàn hôm nay không bị thương chứ?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi, bản lĩnh của cậu không tệ.”

“Cám ơn khách lệ.”

“Hôm nay cậu cứu tôi, bữa cơm này xem như tạ ơn.”

“Tổng giám đốc quá khách sáo, đây là nhiệm vụ của vệ sĩ như tôi, Tổng giám đốc Hàn không cần quá để ý!” Hàn Vân Long cầm chai rượu tây rót hai ly đưa tới trước mặt Tiểu Hàn.

“Tôi mời cậu một ly.” Tiểu Hàn cụng ly cùng hần, ngửa đầu uống cạn.

“Tổng giám đốc biết người nào ra tay chưa?” Nguồn :

“Tạm thời còn không biết, người muốn giết tôi nhiều lắm.”

“Tổng giám đốc ngài không lo lắng sao? Ra ngoài chỉ mang một vệ sĩ như tôi.” Hàn Vân Long đã bắt đầu ăn, lại uống rượu không ngừng, một ly tiếp một ly. Tiểu Hàn nhú mày.

“Sống chết có số, đôi khi chết cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là còn sống.”

“Tổng giám đốc có gia có nghiệp, sống cũng rất thoải mái, sao lại có những ý nghĩ bi quan như vậy?”

“Ngày trước có lẽ vậy, tự do tự tại, thoải mái tự nhiên. Nhưng giờ, mỗi ngày trôi qua đều quá mệt mỏi... Không nói nữa, không nói nữa, uống với tôi đi.”

“Được!”

Hai người đều không nói nữa, Tiểu Hàn ăn qua loa vài món rồi ngồi yên nhìn tổng giám đốc uống rượu liên tục. Vào thời khắc nguy hiểm lúc ban ngày, Tổng giám đốc Hàn trông có vẻ rất trấn tĩnh, xem ra thật là không sợ chết, chẳng lẽ sống thật sự thống khổ như vậy sao? Uống liên tiếp suốt hai giờ, Hàn Vân Long lại đem mình say đến bất tỉnh nhân sự, Tiểu Hàn thở dài một hơi, dìu Hàn Vân Long về văn phòng. Hàn Vân Long ngồi thẫn thờ trên salon một lúc, xong lão đảo trở về phòng ngủ, ngã nhào lên giường. Tiểu Hàn đi vào giúp tổng giám đốc cởi giày, bỏ cà-vạt, bất thành linh bị Hàn Vân Long kéo ngã xuống giường, gất gao ôm vào trong lòng.

“Tổng giám đốc Hàn, làm ơn buông tay!” Hàn Vân Long nhắm mắt lại, dụi dụi đầu vào cổ của Tiểu Hàn

“Lam Tịch, Lam Tịch.” Tiểu Hàn trong lòng hơi sững sốt, cắn cắn môi.

“Tổng giám đốc Hàn, ngài nhận nhầm người. Tôi không phải Lam Tịch, tôi là Tiểu Hàn.”

“Tôi biết.” Tiểu Hàn trong lòng đã bắt đầu tức giận, biết không phải Lam Tịch sao còn ôm, mạnh mẽ giãy dụa rời khỏi.

“Buông ra!”

“Đừng nhúc nhích, để tôi ôm chút thôi, mùi trên người cậu và Lam Tịch rất giống nhau, tôi chỉ ôm một chút là tốt mà!”

Tiểu Hàn nghe hắn nói vậy dần dần thả lỏng, không phản kháng, để nguyên người phía sau ôm vào lòng. Lòng ngực này vẫn cứ ấm áp... vẫn khiến người ta an tâm... như trước.

33. Chương 33

Hàn Vân Long khép mắt hít vào thật sâu mùi hương thoang thoảng trên người Tiểu Hàn, thực sự rất giống... Dù đã hơn hai năm chưa từng gặp lại, nhưng Hàn Vân Long vẫn còn nhớ như in, trên người Lam Tịch luôn có một mùi thảo dược vô cùng dịu nhẹ, nhớ ngày ấy Lam Tịch nói rằng uống rất nhiều thuốc đông y từ nhỏ, rồi đưa trẻ hay nghịch được thảo nên trên người luôn mang một mùi hương đặc trưng, rõ ràng cùng là một mùi hương nhưng người trong lòng lại không còn như cũ nữa...

“Lam Tịch, cha rất nhớ con, cha nhớ con đến phát điên lên mất, con rốt cuộc ở đâu? Lam Tịch... Lam Tịch!”

Hàn Vân Long thì thảo tự nói sau lưng, Tiểu Hàn càng nghe lòng lại càng nhũn ra, trên gáy thấy ẩm ướt mà ấm áp, chẳng lẽ Tổng giám đốc khóc sao?

“Tổng giám đốc, Lam Tịch là con của ngài phải không?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Hai cha con sao có thể có loại tình cảm này, ngài nên quên cậu ấy mới đúng chứ?”

“Biết chứ! Tôi đã rõ điều đó từ mấy năm trước rồi, nhưng nói đơn giản đâu có nghĩa là làm được dễ dàng? Tôi không thể khống chế nổi bản thân ngừng yêu Lam Tịch, tôi rất yêu nó, yêu đứa nhỏ nhiều vô cùng, loại tình yêu cấm kỵ mà tôi không thể nào dứt bỏ...”

“Vậy sao ngài còn kết hôn?”

“Tôi không muốn nó gặp nguy hiểm, tôi rất yếu đuối, tôi không có biện pháp bảo hộ nó. Tôi đúng là kẻ vứt đi, chết quách đi cho rồi! Chắc chắn Lam Tịch rất hận tôi đi, tốt nhất là như vậy, nó hận tôi suốt đời là tốt nhất! Ha ha! Hận là tốt...”

Tiểu Hàn lòng mờ mịt đầy khó hiểu, không muốn Lam Tịch gặp nguy hiểm là có ý gì?

Hàn Vân Long ôm Tiểu Hàn, hơi thở ngày một nặng nề, đã say rượu rồi nơi nơi đều là hương vị của Lam Tịch, thân thể dần dần nổi lên phản ứng, dục vọng đã bắt đầu cương. Hàn Vân Long trong nháy mắt tỉnh táo lại, rượu bay hơn phân nửa, mạnh mẽ ngồi dậy.

“Cậu ra ngoài được rồi!” Tiểu Hàn ngồi lên nhìn tổng giám đốc, đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Vân Long hung hăng nghiêng chặt răng, thầm hỏi, mình bị làm sao vậy, thân thể sao lại nổi lên phản ứng với tiểu hàn, mấy năm qua cả thể xác lẫn tinh thần đều chưa từng phản bội Lam Tịch, sao giờ lại thế này? Vì sao lại như vậy, chỉ đơn giản vì trên người cậu ấy có hương vị của Lam Tịch sao? Hàn Vân Long hung hăng đánh tinh thần một hồi cảnh tỉnh.

Tiểu Hàn ra khỏi văn phòng vội vàng lao vào toilet, vội vàng giải quyết dục vọng bản thân, thở dài nhẹ nhõm, cảm giác quen thuộc đầy nhớ nhung kia thật quá mức mãnh liệt chẳng được bao lâu bản thân đã kìm không nổi mà “cương”.

Hàn Vân nhìn di động, không hiện số gọi đến, không biết ai gọi nhỉ?

“Alô! Xin chào!”

“Hàn Vân!”

“Ai vậy?”

“Đang ở đâu? Xung quanh có ai không?”

“Tôi đang lái xe, sao lại hỏi vậy, ai đang gọi thế?”

“Em là Lam Tịch!”

“A, Lam Tịch, thật là Lam Tịch sao, em đang ở đâu?”

“Anh cả, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Nói đi!”

“Cha sao lại kết hôn?”

“Ồ...”

“Mấy năm trước đã xảy ra chuyện gì, nói thật cho em biết đi!” Hàn Vân dừng xe ven đường, cầm điện thoại do dự...

“Lam Tịch, cha không cho anh nói.”

“Anh! Anh nói cho em biết đi, hay anh muốn em lặn mất vài năm?”

“Ai, thật ra anh đã sớm muốn nói cho em biết, lúc ấy cha kết hôn cũng là bất đắc dĩ, việc của em cùng cha bị ông nội phát hiện, ông nội sợ chuyện của hai người truyền ra hỏng hết mặt mũi hàn gia, nên ông giam lỏng em và cha, xong lại tiêm thuốc mê liều cao cho em. Nếu cha không đồng ý kết hôn ông nội sẽ giết em, cha vì an toàn của em mà đồng ý kết hôn... Lam Tịch, mấy năm nay cha chưa bao giờ ngừng nhớ đến em, em tha thứ cho cha đi! Anh đã gặp cha vài lần, trông cha thực sự rất tiêu tụy, cha chẳng khi nào quên được em cả....”

“Em biết rồi, đừng nói chuyện hôm nay cho bất kì ai!”

“Lam Tịch, em không có ý định trở về sao?”

“Không rõ, sau này liên lạc với anh sau! “

“Lam Tịch, không thể nói cho cha à?”

“Giờ chưa phải lúc, em có thể tự xử lý chuyện này.”

“Được rồi, anh thay em giữ bí mật!”

“Cảm ơn anh!”

“Nhớ gọi điện thoại cho anh!”

“Ừ, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Tiểu Hàn, cũng chính là Lam Tịch, gác điện thoại rồi vẫn đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ hồi lâu.

Lam Tịch thay đổi thân phận, trở thành Tiểu Hàn để về bên cạnh Hàn Vân Long, lần gặp nhau ở Pháp thực chỉ là ngẫu nhiên. Hơn hai năm trước, khi Lam Tịch tỉnh lại, cậu không thể tha thứ cho Hàn Vân Long, cha phản bội cậu kết hôn cùng người khác, mà một câu giải thích đều không có, Lam Tịch tâm trạng xấu đến cực điểm. Sau này, Lam Tịch cầm tiền của Hàn Vân, lén trốn khỏi Nhật Bản chạy sang Pháp. Hàn Vân và Hàn Dương luôn cảm thấy có lỗi với Lam Tịch, nên cùng giúp cậu lừa gạt ông nội. Sau khi tới Pháp, Lam Tịch cắt đứt liên lạc với người thân, toàn tâm toàn ý luyện công, rồi tham gia một tổ chức sát thủ, bắt đầu công việc giết người kiếm tiền.

Lam Tịch luôn đẩy mình vào công việc, đốt cháy thời gian cho cái cảm giác gọi là bận rộn. Bởi vì chỉ dừng lại chút thôi, Lam Tịch sẽ không thể ngăn mình nhớ về cha, nhớ cha phản bội mình như thế nào, hận cha rồi oán cha nhưng cuối cùng vẫn không thể quên cha, cái cảm giác này so với trúng độc còn khó chịu hơn! Cậu luôn cố gắng tránh bản thân đọc tin tức liên quan đến Trung Quốc, vì sợ lại tình cờ thấy cha trên mặt

báo... Trong suốt hai năm qua, Lam Tịch dần dần đã quen với cuộc sống như thế, nếu không phải lần gặp gỡ đầy ngẫu nhiên đó, cậu sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt Hàn Văn Long.

Phải chăng đây là duyên trời định? Nhiệm vụ hôm đó vốn không phải là của cậu, vốn giao cho người khác chẳng qua cậu đi thay, cậu không hề hỏi con mồi là ai, chỉ đơn giản đến khách sạn cùng đồng bọn, cậu đối phó với vệ sĩ bên ngoài, người kia vào trong phòng xử lý. Đến khi hòng súng kia kề vào người bấy lâu cậu nhớ mãi không quên, bao nhiêu tưởng niệm, ủy khuất,... trào lên không cách nào kiểm soát. Nháy mắt, cậu đâm gậy cổ tên đồng bọn, cố gắng hết sức ngăn mình lao vào vòng tay xiết bao nhưng nhớ kia, rời khỏi căn phòng.

Khoảnh khắc đó Lam Tịch hoàn toàn hiểu rõ, cậu không có khả năng quên Hàn Văn Long, càng không có khả năng chặt đứt thứ tình cảm kìm kị kia, Hàn Văn Long như một viên độc được dung hòa vào trong máu huyết, ăn sâu vào xương tủy, mà độc này không có giải được, trúng rồi thì cả đời như một. Tình độc một đời. Đêm đó, Lam Tịch trốn trong phòng mình. Cậu khóc.

Lam Tịch chưa hoàn thành nhiệm vụ, trong tổ chức còn chuẩn bị phải những người khác ám sát. Lam Tịch âm thầm ngăn trở, cố ý bại lộ hành tung của bọn họ khiến vệ sĩ phát hiện, có khi ngăn trở không được cậu liền trực tiếp giải quyết. Không nghĩ tới chủ mưu lần này bất chấp mọi giá đẩy Hàn Văn Long vào chỗ chết, Lam Tịch đành phải độc chết toàn bộ tổ chức. Sau lại dùng tiền mua tin tức, biết người kia còn chuẩn bị ám sát khi Hàn Văn Long về nước, Lam Tịch vội vàng mua vé máy bay cùng chuyến với Hàn Văn Long về trung Quốc, để có thể bảo vệ người kia khỏi những khi nguy hiểm.

Lam Tịch sợ chủ mưu xuống tay với Hàn Văn Long, tìm quan hệ thay đổi thân phận thành vệ sĩ của Hàn Văn Long.. Chỉ cần mình ở cạnh cha thì dù thế nào cũng không thể để cha gặp nguy hiểm, Hàn Văn Long là của Hàn Lam Tịch, dù có chết cũng phải chết trên tay mình, những người kia tuyệt đối không được động vào.

Lam Tịch luôn tự viện lý do cho bản thân mình, chỉ cần Hàn Văn Long không còn yêu mình, thì cậu sẽ vĩnh viễn không quay lại. Nhưng sau này, cậu phát hiện ra rằng cha chưa bao giờ quên cậu, mà tình yêu của cha lại còn mãnh liệt hơn nữa, còn mình cũng không thể dứt cha ra lần nữa. Bên cạnh Hàn Văn Long, cậu luôn luôn chìm vào những mâu thuẫn của chính bản thân mình, nhớ cha hàng đêm lên hôn cha khi cha đã say, mà cũng hận vô cùng hận đến nỗi muốn độc chết cha... Nhưng tóm lại, chỉ cần bên cha là cậu cảm thấy vô cùng bình yên, hận cũng tốt mà yêu cũng vậy, cậu chẳng thể rời xa cha được nữa rồi.

Giờ đây biết rõ lý do, lòng Lam Tịch thoải mái hơn rất nhiều, nhưng cũng có chút tức giận, sao cha lại ngốc như vậy chứ? Mình không tin ông nội nữ xuống tay giết mình, cha ngốc thế mà không “trụ” được, lần này con sẽ để cha chịu chút trừng phạt mới được. Lam Tịch khé miệng cong cong thành một nụ cười tà, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng. Cùng lúc đó xa xa trong phòng làm việc, Hàn Văn Long đột nhiên rùng mình một cái.

Buổi tối Hàn Văn Long mặc thêm áo khoác rời văn phòng, Lam Tịch ngồi trong hành lang xem báo, thấy hần đi ra không hề động chỉ gương mặt liếc một chút.

“Tổng giám đốc muốn đi đâu?”

“Ra quán bar.”

“Tổng giám đốc nếu chỉ muốn uống rượu thì không nên đi.” Lam Tịch lấy ra một chai Remy Martin: “Uống rượu này được không?” Hàn Văn Long nhìn chai rượu, say ở đâu đều giống nhau cả thôi!

“Được, không ra ngoài thì không ra ngoài!”

Nói xong xoay người trở về, Lam Tịch cười thầm, cầm chai rượu theo Hàn Văn Long vào văn phòng, từ tủ bên cạnh lấy ra hai chiếc ly, ngồi trên ghế salon

“Sao cậu mua rượu?” Hàn Văn Long uống một ngụm, nhìn Tiểu Hàn ngồi đối diện.

“Gần đây ra ngoài không được an toàn, quá nguy hiểm, trong nhà vẫn tốt hơn!” Hàn Văn Long gật gật đầu, nâng cốc nốc sạch. Lam Tịch vội vàng rót đầy cho hắn. Cuối cùng, chưa đầy mười phút sau Hàn Văn Long cảm thấy càng ngày càng nóng, tháo lỏng cà-vạt, cởi nút áo, nhưng vẫn cứ nóng đến cả áo khoác ngoài cũng cởi ra nốt

“Tổng giám đốc Hàn làm sao vậy?”

“Hơi nóng.”

“Tôi đi mở điều hòa nhé!”

“Ừ!”

Lam Tịch cười thầm đứng dậy mở điều hòa, khi quay đầu lại thấy Hàn Vân Long ngửa đầu tựa vào sôpha, ba bốn nút áo đều mở ra, làn da còn mịn màng hồng nhuận, nhìn qua gợi cảm vô cùng, Lam Tịch nửa mình dưới đã bắt đầu cương, cắn cắn môi, mắt tỉnh bơ quay về chỗ ngồi.

34. Chương 34

Rót đầy rượu cho Hàn Vân Long, Lam Tịch tựa trên salon nhìn người đối diện, lúc này thuốc đã bắt đầu phát huy hiệu quả. Hàn Vân Long một bên uống rượu một bên quạt vạt áo của mình, nhưng thân thể dường như càng ngày càng nóng, mặt nóng như lửa đốt vậy, từng tia ẩm áp cứ thẳng hướng đến hạ thân, dục vọng cương lên hại hắn đứng ngồi không yên.

“Tổng giám đốc Hàn làm sao vậy?”

“Không có việc gì!”

Rượu một ly hết lại một ly, nhưng sao càng uống lại càng nóng, hơi thở Hàn Vân Long bắt đầu dồn dập. Lam Tịch thường thức một lúc đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống ngay bên cạnh. Một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi càng kích thích dục vọng của Hàn Vân Long. Hắn rất sợ loại cảm giác này, nhưng hình như càng buồn bực thì phía dưới lại càng ngày càng sưng, trướng đến đau, cuối cùng đành nắm chặt tay, sợ mình không chế không nổi đem người bên cạnh đè xuống dưới. Đầu càng ngày càng choáng váng, Hàn Vân Long bắt đầu nhìn không rõ, mờ mờ mịt mịt.

“Tổng giám đốc, trông ngài rất không thoải mái?”

“Không có việc gì, cậu ra ngoài đi.” Lam Tịch không có rời đi, đưa tay chạm vào trán của hắn, kinh ngạc hỏi lại:

“Tổng giám đốc, trán ngài nóng quá! Hay là sốt rồi?”

“Không có việc gì.”

“Ngài nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi!”

Hàn Vân Long thân thể yếu đuối mệt mỏi, Lam Tịch dễ dàng đem hắn đặt trên sa lon. Đi vào toilet giặt sạch một cái khăn mặt, cậu ngồi bên cạnh sofa giúp hắn lau mặt. Hàn Vân Long nóng đến môi khô cả lại, toàn thân mềm nhũn chỉ trừ một chỗ “cứng”.

Lam Tịch cố gắng nhịn cười lau cho cha từ mặt, môi rồi đến trước ngực, ngón tay còn như có như không xẹt qua da của hắn.

Hàn Vân Long chịu không nổi bắt tay cậu, thở hổn hển nói:.

“Cậu đi ra ngoài!”

“Vâng, Tổng giám đốc sớm nghỉ ngơi.”

Đưa mắt nhìn Tiểu Hàn ra phòng, Hàn Vân Long vội vàng cởi quần, an ủi dục vọng của bản thân mình, động tác vuốt ve rất nhanh nhưng phải một lúc sau mới có thể giải quyết xong, Hàn Vân Long thở thật dài một hơi. Nhưng còn không quá mười phút phía dưới thể nhưng lại cứng lên. Hàn Vân Long không hiểu được mình bị làm sao, men theo tường về phòng ngủ, ngã nhào lên giường lấy ảnh chụp của Lam Tịch ra

tiếp tục tự giải quyết. Suốt cả đêm này dục vọng của Hàn Vân Long vậ mà cương lên đến năm sáu lần, khiến Hàn Vân Long mệt đến “sức cùng lực kiệt”.

Tối hôm sau Hàn Vân Long không dám uống rượu, cơm tối xong về công ty, xử lý một ít hồ sơ, tìm thuốc lá trên bàn nhưng không có, đứng dậy mở cửa muốn nhờ Tiểu Hàn mua giúp gói thuốc. Ngoài ý muốn là Tiểu Hàn cũng không có trong hành lang, Hàn Vân Long nghĩ ngại đi đến toilet cuối hành lang, mở cửa vào quả nhiên đèn sáng, bên trong truyền ra âm thanh yếu ớt, Hàn Vân Long nghe mà mặt đỏ lên, nhất thời xấu hổ, đứng nguyên tại chỗ nửa ngày ngẩn ngơ.

“Ân... A. . .”

Lam Tịch đi ra nhìn thấy Hàn Vân Long ngẩn người một chút, cười thầm trong lòng, cậu đã biết cha đến đây từ lúc ở trong.

“Tổng giám đốc có chuyên gì sao?” Tiểu Hàn ung dung đến cạnh bồn nước, rửa tay.

“Mua giúp tôi gói thuốc!”

“Vâng, đã biết!”

Nhìn bóng lưng kích động rời đi, Lam Tịch lại cười thầm. . . Cầm gói thuốc lá vào văn phòng, Hàn Văn Long đang xử lý hồ sơ, nhưng trông vô cùng mất tự nhiên, nhìn cha đang cúi đầu làm việc. Lam Tịch ung dung nhàn nhã đến phía sau cha, đưa thuốc lá trước mắt cha, miêng ghé vào bên tai cha nói.

“Tổng giám đốc, đã muộn, ngài không nghỉ ngơi sao?” Một trận nhiệt khí thổi vào trong tai, cả người Hàn Vân Long tê rần, cảm giác khác thường lại xông lên, hắn chỉ đành giả bộ trấn tĩnh.

“Cậu đi ra ngoài đi.” Lam Tịch mở gói thuốc rút một điếu, đưa tới trước mặt Hàn Vân Long, giúp hắn châm lửa.

“Tổng giám đốc, chúc ngủ ngon!” Nghe giọng nói xong Lam Tích xoay người ra cửa.

Hàn Vân Long rầu rĩ hút đến hai điếu thuốc, sao lại thấy Tiểu hàn gần đây rất quái lạ, cứ như là cậu ấy cố ý, hay là mình lại nghĩ nhiều rồi? Sao mấy ngày nay thân thể phản ứng đều mãnh liệt như vậy, cậu ta rõ ràng không phải Lam Tịch, lớn lên cũng không hơn người, sao mình lại có cảm giác chứ? Không muốn suy nghĩ sâu xa vấn đề này, Hàn Vân Long vươn tay xuống dưới, chỗ kia đã sưng từ lâu, rất nhanh tự an ủi xong, cuối cùng chẳng bao lâu lại cứng lên. Hàn Vân Long thật sự không biết hai ngày nay mình làm sao vậy, một đêm mà lên đến năm sáu lần...

Đem đầu tiên có thể vì say rượu đi, nhưng nhiều ngày không uống rượu mà cảm giác ấy vẫn vô cùng mãnh liệt, cứ khi trời tối đều lên bốn năm lần, dù là ai cũng chịu không nổi. Hàn Vân Long suốt mấy ngày ngủ không ngon, hai mắt thâm quầng trông như gấu trúc, tinh thần mệt mỏi, tiêu tụy vô cùng.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

“Vào đi!”

“Tổng giám đốc, phu nhân nói muốn gặp ngài.”

“Để cô ấy vào!”

“Da.” Vương bí thư lui ra ngoài, Hàn Vân Long nhú mày, Lý tiểu thư rất ít khi đến công ty, không biết hôm nay cô tới có chuyện gì. Một lát sau Vương bí thư mở cửa đưa Lý tiểu thư vào.

“Vân Long!”

“Ừ, tìm tôi có việc sao?” Lý tiểu thư ngồi vào ghế đối diện, thở dài đáp lại:

“Vân long, anh một tháng rồi không về nhà, công ty thất sự bận rộn như vậy sao?”

“Cô tới chỉ hỏi việc này?”

“Chúng ta cần nói chuyện, anh không hài lòng về em mắt nào?”

Hai người đang nói chuyện phiếm trong phòng, vừa lúc này Lam Tích đến giao ban.

“Vương bí thư, Tổng giám đốc có bên trong không?”

“À, Hàn phu nhân tới, đang nói chuyện bên trong.” Lam Tịch trong lòng căng thẳng, nghiêng chặt răng.

“Giờ là lúc tan tầm của ông à? Vương bí thư?” Vương bí thư nhìn đồng hồ tay một chút.

“Ừ, vậy còn lại để cậu xử lý. Tôi về đây.”

“Được, ngày mai gặp!”

Lam Tịch thấy mọi người đều đã rời đi, đi đến cửa phòng làm việc, nghe cả nửa ngày đều không thấy gì. Lòng càng ngày càng căng thẳng, nhin không nổi đẩy cửa vào, cảnh tượng trước mắt nhất thời khiến cậu giận sôi gan, Lý tiểu thư đang ôm Hàn Vân Long, ghé vào lòng hấn khóc lóc, Hàn Vân Long cũng ôm bả vai của cô, một nhẹ vỗ về lưng cô. Thấy có người tiến vào hai người kia sững sốt, Lam Tịch đứng ở cửa cũng không nói gì, trừng mắt liếc nhìn hai người, xoay ra dùng sức đóng sầm cửa, phịch một tiếng khiến Hàn Vân Long khó hiểu không thôi.

“Ai đấy?”

Chỉ là vệ sĩ của tôi mà thôi.”

“Sao lại bất lịch sự như vậy?”

“Quên đi, cô cứ về nhà trước, tôi xong việc rồi sẽ về.”

“Vây em ở nhà chờ anh!”

“Ừ.”

Hàn Vân Long đưa Lý tiểu thư vào thang máy, nhìn thoáng qua bốn phía không thấy bóng dáng Tiểu Hàn, vừa rồi cậu ta làm sao vậy, trong ánh mắt kia là sát khí sao, hình ảnh ấy trong quen thuộc vô cùng, nhớ lần trước Lam Tịch cũng từng có ánh mắt như vậy. Hàn Vân Long lòng buồn bực đầy khó hiểu, đi tới cửa toilet nghe thấy âm thanh loảng xoảng, vội vàng mở cửa, thấy nắm đấm của Tiểu Hàn còn ở trên gương, đấm vỡ gương thành từng mảnh nhỏ, máu tươi cứ vậy mà trào ra.

“Tiểu Hàn, Cậu làm gì vậy?” Lam Tịch nhìn người phía sau trong gương, im lặng không nói gì, thu nắm tay về, đặt trước mắt nhìn nhìn, cười lạnh một tiếng. Mở vòi nước rửa qua, sau lấy một chiếc khăn tay ra lau qua, nghiêng người tránh Hàn Vân Long đi ra ngoài

“Sao cậu nổi điên?” Lam Tịch dừng bước, quay đầu lại.

“Xấu hổ quá, tâm trạng không tốt mà thôi.”

Nói xong xoay người đi ra. Hàn Vân Long thật sự không hiểu nổi người này, nếu là vệ sĩ cũ hấn đã sớm đuổi việc rồi, nhưng hấn không thể nào giận người này được, kì lạ đến hấn còn không hiểu. Trở lại văn phòng buồn bực một hồi lâu, xử lý công việc rất nhanh liền xong, hôm nay đồng ý về nhà với vợ, mặc dù không cảm tình gì với cô ta, nhưng dù sao cũng là vợ trên giấy tờ, đáp ứng một chút vậy. Làm việc xong vội vàng khoác áo ra cửa, Lam Tịch đã khôi phục bình tĩnh, mặt lạnh theo vào trong thang máy xuống tầng hầm, mãi cho đến khi ngồi vào xe cũng chưa nói một câu.

“Về nhà đi!” Lam Tịch hung hăng nghiêng chặt răng, thiếu chút bóp nát vô lăng. Đột ngột chuyển hướng xe đi ra quốc lộ. Lòng buồn bực vô cùng, thỉnh thoảng liếc nhìn Hàn Vân Long qua kính chiếu hậu. Cha thật sự phải về với cô ta? Hừ. Cứ như vậy một đường lái xe ra bờ biển, Hàn Vân Long dần dần cảm thấy đường đi không thích hợp.

“Tiểu Hàn, cậu đang lái xe đi đâu?”

“Câm miệng!” Lam Tịch hét lớn một tiếng khiến Hàn Vân Long bất ngờ, vệ sĩ vậy mà lại to tiếng với ông chủ, thật kì quái.

“Cậu đang nói chuyện với tôi sao?”

“Tôi bảo ngài câm miệng!”

Lam Tịch rống còn to hơn, phanh gấp xe dừng ben một bờ cát, mở cửa xuống xe, mở xong mạnh mẽ lôi Hàn Vân Long ra, giật cổ áo hung hăng nhìn hấn.

“Ngài định về nhà với vợ ngài sao?”

“Tiểu Hàn, cậu điên à? Tôi là ông chủ của cậu. Tôi muốn đi đâu còn không cần cậu đồng ý” Hàn Vân Long cũng tức giận, lần đầu thấy một vệ sĩ to gan như vậy.

“Ngài yêu con của mình mà, tại sao còn ngủ chung với người khác?”

“Tiểu Hàn cậu không muốn bị đuổi việc chứ? Nhanh buông tay ra!” Lam Tịch ghen khuấy, mặt đỏ bừng lên, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

“Tôi sẽ không để ngài ở cùng một chỗ với người khác!”

Lam Tịch nói xong mạnh mẽ hôn môi Hàn Vân Long. Hàn Vân Long kinh ngạc không thôi, vừa định đẩy ra thì hương vị quen thuộc lại xông đến mê muội thần trí hấn, giống như thuốc phiện dụ dỗ kẻ nghiện vậy. Sao lại quen thuộc như vậy? Hàn Vân Long nắm chặt tay, nỗ lực khống chế bản thân, cuối cùng nhịn không nổi dùng sức ôm siết thân thể người kia, lưỡi cùng lưỡi điên cuồng quấn quanh cùng một chỗ, nụ hôn này cũng quá mức điên cuồng, từ hôn dần dần thành cắn xé, mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng, không biết là ai cắn ai bị thương.

Một lúc sau Lam Tịch mới chậm rãi buông hấn ra. Hàn Vân Long mở to mắt thấy Tiểu Hàn trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, ánh mắt vậy nhưng dẫn theo tia ỷ khuất, cả môi đều bị máu nhuộm đỏ, nhưng nhìn qua lại thấy tươi đẹp đầy đặc trưng, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực, loại cảm giác này chỉ có trên người Lam Tịch, nó vô cùng khác biệt, dù cho người ta có cố gắng phẫu thuật chỉnh hình cũng không thể giả được. Tại sao lại có thể giống đến như vậy?

35. Chương 35

Lam Tịch chậm rãi rời khỏi thân người hấn, đứng ngoài xe ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, sờ soạng trở vào xe, về trước vô lăng.

“Tổng giám đốc phải về nhà phải không?”

“Lam Tịch?”

“Tôi không phải Lam Tịch.” Hàn Vân Long một tay dè trán, vì sao lại như vậy, cậu ấy rõ ràng không phải Lam Tịch, dù bộ dạng Lam Tịch thay đổi nhưng thanh âm thì không thể nha

“Sao làm vậy?”

“Thực xin lỗi.” Lam Tịch nhấn chân ga lái trở về quốc lộ, dọc theo đường đi hai người đều không nói gì.

Hàn Vân Long Về đến nhà Lý tiểu thư cao hứng vô cùng, bàn ăn thịnh soạn hết lòng quan tâm đến hấn. Lam Tịch chỉ ngồi trong xe, đến khi thấy đèn sáng trên tầng ba, mới đi xuống xe, đứng dưới nhà nhìn chăm chăm cửa sổ sáng đèn mắt lộ ra sát khí. Nhảy lên cao lên nhìn vào trong, Hàn Vân Long đang mặc đồ ngủ ngồi bên giường, Lý tiểu thư từ phía sau ôm hấn, thấy lần này Hàn Vân Long không có đẩy ra, Lam Tịch tức giận lại lần nữa bùng phát, xoay người nhảy xuống.

Mười phút sau Lưu quản gia vội vàng đến gõ cửa, nhà kính sân sau bị cháy, Hàn Vân Long lập tức xông ra ngoài, ra sân sau chỉ thấy ánh lửa tận trời, rất nhiều vệ sĩ đang cứu hỏa, tuy nhiên khống chế không nổi thể lửa, nếu không phải quản gia lôi kéo Hàn Vân Long khỏi đó, cuối cùng chắc hấn chỉ còn là hài cốt. Hàn Vân Long ngồi xuống mà khó chịu vô cùng, vẫn cứ耿耿 như vậy

Hàn Vân Long chẳng còn tâm trạng nào mà quan tâm đến vợ, thay quần áo ra ngoài, vào xe thấy Tiểu Hàn vẫn ngồi như vậy, ngay cả động cơ cũng tắt, chẳng lẽ cậu ta biết mình sẽ ra ngoài?

“Tổng giám đốc muốn đi đâu?”

“Khách sạn!”

“Hào.” Chẳng biết tại sao Hàn Vân Long cảm thấy giọng điệu cậu ta có vẻ tâm tai nhạc họa(*)

(*)Cười trên nỗi đau khổ của người khác

Tới khách sạn Hàn Vân Long thuê một gian phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi thả mình lên salon, Lam Tịch rót hai ly rượu, một đưa cho hắn, cậu uống một ly.

“Tổng giám đốc, không phải chỉ là một cái nhà kính bị cháy thôi sao lại khó chịu như vậy?”

“Tiểu Hàn, cậu đốt hả?”

“Ha ha, không chuyện gì qua mắt tổng giám đốc được! Không sai, tôi đã đốt.”

Hàn Vân Long tức giận đứng lên giật cổ áo Lam Tịch, trợn tròn hai mắt.

“Sao cậu làm như vậy?”

“Anh nếu không còn yêu con ngài nữa thì giữ lại mấy thứ kia làm gì? Tôi chỉ thay ngài đốt thôi.”

“Tôi chưa bao giờ phản bội Lam Tịch!”

“Không phản bội? Vậy sao ngài còn ngủ cùng người khác? Chẳng lẽ không phản bội trên tinh thần thôi sao?”

“Dù là trên tinh thần hay trên thân thể tôi chưa lần nào phản bội Lam Tịch.”

Lam Tịch nhẹ nhàng cười, gỡ tay Hàn Vân Long đang giật cổ áo mình.

“Tiểu Hàn, Cậu là ai?”

“Tôi chỉ là một vệ sĩ bình thường thôi.”

“Nếu là một vệ sĩ thì cậu quản hơi nhiều rồi đó, tôi không cần một vệ sĩ như vậy, ngày mai cậu không phải đến!”

Hàn Vân Long ngửa đầu nốc sạch rượu còn trong ly. Nằm trong phòng ngủ tối đen Hàn Vân Long trần trọc không thôi, hắn sợ Tiểu Hàn, hắn sợ loại cảm giác mà Tiểu Hàn gây cho hắn. Dù là thân thể hay tinh thần Hàn Vân Long cũng không muốn phản bội Lam Tịch, nhưng khi Tiểu Hàn ở bên cạnh lại khiến hắn mất đi khống chế, mùi vị của Tiểu Hàn quá giống Lam Tịch. Hàn Vân Long luôn tự nhủ họ không phải cùng một người, nhưng lại không thể ngăn cản bản thân nổi lên phản ứng với Tiểu Hàn, hắn cũng chẳng rõ là vì thân thể Tiểu Hàn, hay là vì sự tương đồng của mùi trên người Tiểu Hàn cùng Lam Tịch.

Việc ngày hôm nay nếu đổi lại là người khác, có lẽ Hàn Vân Long đã bắn chết kẻ đó rồi, nhưng hắn lại không thể nào ra tay với Tiểu Hàn được. Thực ra khi hắn về nhà, Hàn Vân Long không hề có ý định ngủ chung giường với vợ, chỉ là không muốn đối xử quá lạnh nhạt với cô ta mà thôi. Chỉ ở bên cạnh cô ta một chút mà nhà kính đã bị đốt, Tiểu Hàn cứ như thay Lam Tịch trừng phạt mình vậy, có đôi khi Hàn Vân Long lại nghĩ, hay là Lam Tịch lại di hồn vào Tiểu Hàn, những ý nghĩ đầy mâu thuẫn khiến Hàn Vân Long bị hành hạ không thôi.

Tiểu Hàn bỏ đi thật, mà đi ung dung tự tại vô cùng, Hàn Vân Long cho cậu một phong bì, bên trong là một xấp dày tiền. Tiểu Hàn nhận lấy, không nhìn qua mà nhét vào người lưu lại một câu đầy khó hiểu “Tổng giám đốc, ngày khác gặp lại!”

Từ đó trở đi cuộc sống của Hàn Vân Long lại bình thản như ngày trước. Nỗi nhớ nhung Lam Tịch càng ngày càng mãnh liệt. Hàn Vân Long phát hiện ra rằng, khi Tiểu Hàn còn bên cạnh thì hắn không nhớ nhung đến mãnh liệt như vậy.

—————oOo—————

Nửa tháng sau, khi Hàn Vân Long đi công tác về nửa đường bị người tập kích, đạn khói bị ném vào trong xe, chưa kịp phản ứng gì thì tất cả đã hôn mê bất tỉnh! Đến khi tỉnh lại Hàn Vân Long phát hiện mình bị

trời trong một căn phòng cũ nát! Trước mắt là bốn năm sát thủ, một người trong đó thấy hắn tỉnh lại vội vàng lấy điện thoại đi ra ngoài!

“Tổng giám đốc Hàn, anh đã tỉnh?”

“Máy người là ai?”

“Đừng nóng vội, lát nữa anh sẽ biết!”

Nửa giờ sau hai chiếc xe hơi dừng trước cửa, bảy tám người bước xuống.

“Ông chủ, con mời đây!”

“Làm tốt lắm!”

“Theo giao dịch đã thỏa thuận, trả thù lao chúng tôi đi!” người cầm đầu nháy mắt ra dấu với mấy kẻ đứng sau.

Vài tiếng súng vang lên, bảy tám người kia bước vào phòng, Hàn Vân Long ngẩng đầu nhìn lòng đã minh bạch, quả nhiên là tên kia, tổng giám đốc Hứa tập đoàn Vân Hải đang cùng cạnh tranh, chỉ là một cái mỏ than mà lại làm lớn như vậy!

“Hóa ra là ông?”

“Sao? Thật bất ngờ sao?”

“Ông không phải muốn giết tôi sao, giờ lại thành bắt cóc vậy?”

“Tôi không có cách nào khác, mỏ than kia đã vào tay cậu, cậu mà không kí tên thì cũng không chuyển nhượng sang công ty tôi được, đừng lãng phí thời gian, mau kí tên vào giấy tờ chuyển nhượng, chỉ cần mỏ than là của chúng tôi, cậu cũng chẳng có uy hiếp gì đến tôi cả, tôi cũng không cần nhọc công giết cậu!”

“Dù ký tên tôi cũng không sống nổi!” Tổng giám đốc Hứa liếc tên bên cạnh, người đó kẻ súng vào huyết thái dương Hàn Vân Long!

“Tổng giám đốc hàn không muốn vì mỏ than kia mà mất mạng đi!”

Hàn Vân Long nhắm mắt lại thở dài một hơi, bên tai đột nhiên truyền đến vài tiếng súng nổ, mở to mắt nhìn, mấy người kia đều ngã trên mặt đất, quay đầu nhìn người bên cạnh, người bỏ mũ cùng kính mắt ra, cười với Hàn Vân Long!

Bạn đang ?

“Tiểu Hàn?”

“Đã lâu không gặp! Tổng giám đốc Hàn!”

Lam Tịch cởi trói cha hắn, cẩn thận đỡ dậy, Hàn Vân Long vì trúng thuốc mê nên cơ thể còn có chút choáng váng, Lam Tịch nửa ôm nửa đỡ hắn vào xe!

“Tiểu Hàn, sao cậu ở đây?” Tiểu Hàn lái xe quay ra liếc hắn một cái!

“Tổng giám đốc Hàn, tôi đã nói ngày khác gặp lại mà!”

“Sao cậu lại thành vệ sĩ của tên đó?”

“Tôi điều tra một chút, những cuộc ám sát trước đều là do người này giở trò, ông ta muốn cạnh tranh với ngài giành lấy cái mỏ than cho công ty, nhưng về sau ngài vẫn đoạt được. Ông ta giết ngài, nhưng tôi nghĩ ông ta không phải loại dễ xúc động như vậy, cũng không biết khi nào ông ta ra tay tôi nghĩ biện pháp vào công ty của ông ta làm vệ sĩ. Y như rằng, ông ta bắt cóc ngài!”

“Chẳng lẽ cậu cố ý bị tôi đuổi việc?”

“Xem như vậy đi!”

“Sao cậu lại làm nhiều chuyện cho tôi vậy??”

Lam Tịch không trả lời câu hỏi đó, chỉ đơn giản tăng tốc về công ty, đưa Hàn Vân Long vào văn phòng!

“Tổng giám đốc Hàn, ngài nghỉ ngơi đi, tôi phải đi!”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Tôi không con là nhân viên của ngài!” Nói xong làm bộ muốn đi ra ngoài, Hàn Vân Long trong lòng căng thẳng.

“Đừng đi!”

“Tổng giám đốc Hàn còn có việc gì sao?”

“Cậu có thể... tôi mời cậu ở lại làm việc được không?”

“Tiền lương của tôi rất cao đó!”

“Không sao, bao nhiêu tiền cũng vậy.” Lam Tịch cười thầm trong lòng.

“Tôi sẽ suy nghĩ về đề nghị đó, Tổng giám đốc Hàn chúc ngủ ngon.”

Lam Tịch không đợi hắn nói gì, rất nhanh xoay rời đi. Chạng vạng ngày hôm sau, Lam Tịch đứng giờ đến đến công ty, Hàn Vân Long thấy cậu thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

36. Chương 36

Buổi tối làm việc xong, Hàn Vân Long khoác áo rời văn phòng.

“Cậu đi uống rượu cùng tôi không?”

“Được.”

Lam Tịch lái xe đến quán rượu, hai người tìm chỗ ngồi, gọi mấy chai rượu ngoại.

“Cảm ơn cậu lần trước đã cứu tôi!”

“Tổng giám đốc Hàn không cần phải khách sáo!”

“Cậu muốn tôi cảm ơn cái gì?”

“Không cần, tôi tự nguyện mà!”

Hàn Vân Long không nói gì thêm, hai người chỉ trầm mặc nâng cốc uống rượu. Lam Tịch nâng Hàn Vân Long đã say khướt vào xe. Hôm nay Hàn Vân Long thực sự uống rất say, mắt cũng không mở ra nổi, ngã lên ghế sau rồi mê sảng.

“Lam Tịch... Lam Tịch, cha rất nhớ con, rất nhớ con, giờ con ở đâu?”

Lam Tịch trong lòng lại quặn đau, lái xe đến bờ biển. Sau khi mở cửa xe bỏ nhào vào lòng Hàn Vân Long. Hàn Vân Long mơ mơ màng màng mở to mắt, xoa xoa mặt của cậu.

“Lam Tịch, là con sao?”

Lam Tịch không nói gì, cúi đầu hôn hắn, mùi rượu ngoại xông lên mũi, xúc cảm nóng bỏng khiến người ta mê muội, Lam Tịch nhin không nổi bắt đầu xé áo của Hàn Vân Long. Gió biển lồng lộng khiến Hàn Vân Long tìm lại vài phân thanh tỉnh, nhẹ nhàng đẩy người phía trên ra.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ yêu Lam Tịch, nên tôi không thể cùng với cậu được.” Lam Tịch trong lòng cảm động, tận lúc này mà cha cũng không phản bội con sao? Ánh mắt đã bắt đầu ẩm ướt...

“Cha...!”

Hàn Vân Long chốc lát trừng to mắt, hoàn toàn tỉnh rượu, ngẩn ra nhìn cậu thanh niên trước mặt, mãi cũng không phản ứng.

“Cậu...cậu nói cái gì?”

“Cha, con là Lam Tịch.” Đúng là giọng nói của Lam Tịch, Hàn Vân Long nước mắt tuôn không ngừng, kéo người xiết bao nhưng nhô vào trong lòng, siết chặt vòng tay đến nỗi xương cốt Lam Tịch suýt gãy vụn

“Lam Tịch, thật là con sao? Đừng gạt cha!”

“Cha, là con mà!”

Lam Tịch nhẹ nhàng đẩy Hàn Vân Long ra, từ bên tai kéo xuống một tấm màn mỏng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lam Tịch hiện ra, tim Hàn Vân Long đập thành thịch trong lồng ngực

“Lam Tịch, Lam Tịch, thật là con, bảo bối của cha. Cha rất nhớ con.” Hai người ôm nhau, hôn nhau, cắn xé đối phương, không rời.

“Cha, con cũng rất nhớ cha.”

“Lam Tịch, Lam Tịch của cha, sao con lại bất vô âm tín lâu vậy, hai năm qua con đã đi những đâu?”

“Con chỉ ở Pháp thôi.”

“Sát thủ cứu cha lần trước là con à?”

“Vâng.”

“Bảo bối của cha, con đã trở về thật rồi.”

Lam Tịch đưa tay lau nước mắt trên mặt hắn, mỉm cười nhìn thấy cha. Hàn Vân Long cứ như vậy ôm cậu, một lần lại một lần sờ khuôn mặt hai năm không gặp kia, như thể vĩnh viễn cũng không đủ vậy, mà hắn cũng lên cầu vó chính mình nhiều lần, hắn thực sự rất sợ đây chỉ là một giấc mơ... Thứ hạnh phúc khi gặp lại người nhưng nhớ kia đang tràn ngập trên từng tế bào của hắn.

“Cha, cho con...” (cho cái gì eh? Ồ..ó, ta giả nai!)

“Ừ.”

~~tắt đèn

~~ Hai người điên cuồng ôm lấy nhau, cắn xé đối phương, giống như dã thú đói khát lâu ngày, chỉ hận không thể nuốt trọn người kia vào. Những cơn gió biển trong trẻo, mang theo vị mặn xa xăm thổi bùng lên lửa tình, lửa dục vọng giữa hai người họ, cả hai làm suốt mấy giờ, dù cho thân thể đã mệt đến rã rời nhưng vẫn không quên siết chặt vòng tay ôm người kia vào lòng.

“Lam Tịch, sao khi con trở về lại không nói với cha?”

“Đây là phạt, ai bảo cha kết hôn với người khác”

“Thật xin lỗi, Lam Tịch, tha thứ cho cha được không?”

“Nếu không tha thứ cho cha, cả đời cha cũng đừng mong gặp lại con! Hứ!”

“Bảo bối con chịu tha thứ cha?”

“Ừm, nhìn cha cũng chẳng sung sướng gì, con không nợ phạt cha nữa.” Hàn Vân Long sung sướng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Cám ơn con, Lam Tịch. . . . Đúng rồi Lam Tịch, vừa rồi con mang cái gì?”

“Mặt nạ da người.”

“Da người?”

“Ha hả, cha không phải lo, mặt nạ da người là cách gọi trước kia, đây chỉ là đồ nhân tạo thôi.” Lam Tịch đem mặt nạ ra quơ quơ trước mặt hắn, Hàn Vân Long cầm trong tay nhìn nhìn, thật tinh tế, khó trách mang trên mặt không nhìn ra chút sơ hở nào.

“Lam Tịch, vậy giọng của con sao lại thay đổi?”

“Cha, cha không nhớ sao, con từng là người giang hồ, ngày ấy dịch dung đổi âm là chuyện rất bình thường.”

“Chỉ có Lam Tịch của cha là lợi hại thôi, cha thế nhưng một chút cũng không nhìn ra.”

Không những vậy còn đem cha đùa giỡn xoay xoay, hại cha khó chịu bao lâu, mấy tháng ròng hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần. Nhưng đứa nhỏ, à, giờ đã là cậu thanh niên, trở về là tốt rồi, trở về bên cha là tốt lắm rồi. Hơn hai năm buồn rầu nháy mắt chỉ còn là mây khói, Hàn Vân Long thấy mình như được tái sinh, hai người ôm nhau cùng một chỗ không ngừng nói chuyện, hôn môi, mãi đến khi hừng đông hai người mới nhớ về công ty. Nằm trong phòng ngủ đầy ảnh Lam Tịch, Hàn Vân Long vẫn không chịu buông tay, dính lấy Lam Tịch một tác không rời. Nguồn :

“Cha, một đêm rồi không ngủ, cha nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không cần, cha chỉ muốn ngắm con!”

“Ngủ một chút thôi con cũng không biến mất đâu.”

“Không, nhờ may khi tỉnh dậy cha phát hiện mọi việc chỉ là một giấc mơ thì làm sao, cha không ngủ, cha chỉ cần ngắm con là đủ!”

“Suốt hai năm qua cha đều khó ngủ như vậy sao? Ngoan nào, con sẽ ngủ cùng với cha mà, con sẽ không rời cha đi đâu!”

“Ừ, được, nhưng không cho con rời đi, để cha ôm con.” Lam Tịch che miệng cố nhịn cười

“Rốt cuộc chúng ta ai là cha vậy, sao giờ cha giống y trẻ nhỏ vậy?”

“A. Bởi vì cha rất nhớ con, mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ, nhớ đến phát điên.”

“Con biết, con cũng giống cha mà.”

Vương bí thư khi đi làm phát hiện xe tổng giám đốc ở công ty, quần áo ở văn phòng, chắc là đang ngủ bên trong, nhưng chờ đến chiều vẫn không thấy tổng giám đốc ra ngoài, ông cứ đi quanh quanh trong hành lang. Đến khi Lam Tịch mang mặt nạ sửa sang quần áo đi ra khỏi phòng, Vương bí thư mới an tâm hơn, giờ ông mới có thể khẳng định tổng giám đốc trong kia không có việc gì, chỉ ngủ lâu một chút mà thôi. Lam Tịch bảo bọn họ không được vào quấy rầy, tổng giám đốc thân thể không thoải mái cần nghỉ ngơi nhiều một chút, rồi đi xuống lầu.

Nửa giờ sau Hàn Vân Long quần áo lôi thôi lao khỏi văn phòng, mặt mày hoảng hốt dọa cả nhân viên

“Tiểu Hàn đâu?”

“Tiểu Hàn ra ngoài rồi!”

“Đi đâu?”

“Tổng giám đốc Hàn ngài đừng vội, Tiểu Hàn nói cậu ấy có chuyện phải làm, buổi tối sẽ trở lại, Tổng giám đốc Hàn không phải lo, chờ cậu ấy một lúc.”

“À, đã biết!”

Hàn Vân Long bình tĩnh lại trở về phòng, khiến mấy người kia khó hiểu vô cùng. Hàn Vân Long về văn phòng tâm trạng phập phồng như đứng đồng lửa như ngồi đồng than suốt nửa giờ Lam Tịch mới về, vừa phòng đã bị cha gắt gao ôm lấy.

“Lam Tịch, con đi đâu? Con đã nói không đi mà!”

“Cha, con chỉ ra ngoài gọi điện thoại mà thôi, sao cha lại cuống lên như vậy?”

“Tĩnh lại không nhìn thấy con cha rất bất an.” Lam Tịch sờ sờ mặt của hắn, lui vào trong ngực của hắn, đã hơn 40 tuổi rồi sao lại chẳng có chút bình tĩnh nào? Có lẽ vì cha rất để ý mình đi, như thế nào cũng tốt, được cha quan tâm như vậy là vui nhất!

37. Chương 37

Vương bí thư gần đây thấy rất kỳ quái, trước kia Tổng giám đốc Hàn rất ít khi để cho người khác vào phòng làm việc của ngài, sao gần đây Tổng giám đốc Hàn mỗi ngày đều kéo Tiểu Hàn vào trong phòng, tận lúc trời tối muộn cũng không để cậu ấy tan tầm, mang Tiểu Hàn đi theo 24/24, dù là cận vệ nhưng cũng không cần phải kề kề bên cạnh như vậy chứ? Cầm văn kiện trong tay, ông gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc Hàn!”

“Vào đi!” Vương bí thư mở cửa, ánh mắt quét chung quanh một chút. Kỳ quái! Vừa rồi Tiểu Hàn mới đi vào, sao giờ lại không thấy đâu?

“Tổng giám đốc Hàn, ngài xem qua mấy văn kiện này một chút!”

“Ừ..!”

Hàn Vân Long cầm văn kiện nhìn nhìn, mày hơi chau lại, sắc mặt càng ngày càng hồng, nhìn qua có vẻ rất khó chịu.

“Ừm...”

“Tổng giám đốc Hàn, ngài không thoải mái?”

“Không... không có.” Hàn Vân Long nói còn chút run, tay dùng sức quá mức mà làm nhàu cả văn kiện đang cầm trên tay. Vương bí thư nhíu mày, Tổng giám đốc Hàn bị bệnh hay sao? Mặt sao lại hồng như vậy?

Vội vàng xem văn kiện từ đầu đến cuối, Hàn Vân Long vung bút kí tên rồi đưa cho Vương bí thư. Đi tới cửa Vương bí thư quay đầu lại nhìn tổng giám đốc, vẫn có chút lo lắng.

“Tổng giám đốc Hàn, ngài thật sự không có chuyện gì sao? Có cần tôi gọi bác sĩ đến không?”

Giọng của Hàn Vân Long hơi nghẹn.”Không cần, ông đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Vương bí thư nghe lệnh lui ra ngoài, cẩn thận đóng chặt cửa phòng. Hàn Vân Long vội vàng đem ghế dựa lui một chút.

“Tiểu tổ tông, con đã đùa đủ chưa?”

Dưới bàn Lam Tịch cười xấu xa cúi xuống, một ngụm ngậm trọn... (bản raw nó không ghi giề cả, nhưng có ai không đoán được ngậm cái giề không? hờ hờ)

“A... Lam Tịch, cha chịu không nổi, mau, nhanh một chút....A...”

Đẩy gáy Lam Tịch vào sâu chỗ hạ thân, toàn bộ dục vọng trọn vẹn tiến đến gần cổ họng. Toàn thân một trận co rút, Hàn Vân Long mềm nhũn dựa trên ghế dựa, miệng thở phì phò, thậm chí nói, tiểu tổ tông quả thực muốn đem cha “ép khô” mà.

“Cha, khi nào thì cha ly hôn?”

“Nếu có thể cha hiện tại đã muốn ly hôn, chính là ông nội bên kia mà biết chắc sẽ giận điên lên, mà việc của con bên Nhật bản cũng không ai biết đúng không?”

“Từ khi con rời Nhật bản chỉ gọi điện cho Hàn Vân hai lần, những người khác không biết con ở đây, cha, con không muốn phải lén lút cùng một chỗ với cha.”

“Cha cũng không muốn, thế nhưng phải qua cửa lão gia tử trước đã.”

“Việc ly hôn giao cho cha, lão gia tử con sẽ nghĩ biện pháp thu phục, con nhất định phải khiến ông nội đồng ý quan hệ của chúng ta.”

“Không, Lam Tịch cha sẽ không để con đối mặt với chuyện này một mình, giờ cha sẽ không nhu nhược nữa, chúng ta cùng đối mặt.”

“ . . . Vâng.”

Nửa năm sau Tokyo Nhật Bản.

Gần đây giới hắc đạo ai cũng biết, mới có một bang hội thành lập tên là Cổ Long đường, ngắn ngủn mấy tháng mà phạm vi thế lực nhanh chóng mở rộng, bang này hoạt động quỹ bí, tổ chức chặt chẽ, phân bố trải rộng các địa điểm đen của Tokyo, kinh doanh chính là giải trí, tổ chức nhập cư trái phép, buôn lậu, ám sát, cho vay nặng lãi cùng đánh bạc. Cùng lúc đó bang này cũng đem một vài tiểu bang hội nhỏ yếu thu nạp và tổ chức biên chế lại dưới trướng của mình. Cách làm như thế đối với các bang hội khác tạo thành uy hiếp nghiêm trọng, hơn nữa người của Cổ Long đường rất ngạo mạn, từ khi vào giới đến nay chưa từng chào hỏi các lão Đại trong giới lần nào, đây hoàn toàn không đem người khác để vào mắt.

Người của Cổ Long đường từng công khai tuyên bố, nam nữ phục vụ giải trí (có nên nói thẳng là aka trai bao gái gọi không nhỉ?) của bang này là tốt nhất Nhật Bản, muốn trộm đồ đến nhận chức gì đi quốc gia nào Cổ Long đường đều có thể làm được, chỉ cần là người mà Cổ Long đường muốn ám sát thì dù cho được cả quân đội “bảo kê” cũng trốn không thoát chết. . . . Thái độ kiêu ngạo nghênh ngang không coi ai ra gì nhất thời chọc giận các thế lực hắc đạo khác, lấy lão gia tử làm chủ trương thường họp mặt nói chuyện giữa cao tầng hắc đạo, ý đồ lấy lực lượng mọi người tiêu diệt Cổ Long đường.

“Đã biết Đường chủ Cổ Long đường là ai?”

“Đường chủ kia cho tới bây giờ cũng chưa lộ mặt qua, vẫn chưa biết là ai.”

“Đã vậy còn quá thần bí, xem ra không phải một nhân vật đơn giản.”

“Lão gia tử có cao kiến gì không?”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Mọi người đang ở thương nghị đối sách, một vệ sĩ gõ cửa vào thông báo:

“Cổ Long đường đưa thiệp mời tới, mời các vị đêm nay đến chơi.” Lão gia tử nhíu mày.

“Aa..? Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến nha.”

“Chẳng lẽ đây chính là Hồng Môn Yến(1) theo cách nói của Trung Quốc?”

“Không sai, đích thật là Hồng Môn Yến.”

“Chúng ta có đi hay là không?”

“Tự nhiên là đi, Cổ Long Đường ngu ngốc không coi ai ra gì, nếu không đi khác nào coi như nhận thua, đi cũng cũng tốt, tôi muốn gặp kẻ đứng sau là người như thế nào.”

Lão gia tử lên tiếng như vậy, mọi người sôi nổi tiếp nhận thiệp mời, khi trời tối mọi người tập trung tại nhà lão gia tử, dưới sự hộ tống của vệ sĩ đến chỗ gặp mặt với người của Cổ Long Đường.

“Hoàng Cung” là chốn ăn chơi đệ nhất của Cổ Long Đường, bây giờ trước cửa nơi này đã vô cùng náo nhiệt, ngựa xe như nước. Nhìn thấy mấy chiếc xe hơi sang trọng dừng ở trước cửa, trong xe có ít nhất hai vệ sĩ bước xuống, người đi đường vừa nhìn chỉ biết những người này đến đây chắc chắn không tầm thường, phô trương như vậy, rất nhiều trùm xã hội đen xuống xe theo sau lão gia tử. Lão gia tử ưỡn thẳng sống lưng đi nhanh vào trong.

Cửa Hoàng Cung hai vệ sĩ ăn mặc như lễ tân vô cùng lịch sự, cung kính đón khách ở cửa. Một đường vào trong, mọi người đều kinh ngạc không thôi, nơi này từ kiến trúc đến thiết kế cùng trang trí đều theo chuẩn

mực hoàng cung Trung Quốc thời phong kiến, gỗ lim Lâu lan(2), bình sứ Thanh hoa(3), mọi nơi đều mang sắc thái cổ kính. Nhân viên phục vụ đều mặc trang phục thái giám cùng cung nữ, nhìn thấy có khách đến thì nam quỳ một gối, nữ cúi người hành lễ, làm cho người ta nhất thời hốt hoảng nghĩ mình xuyên qua thời không. Một vị quản lý viên nhìn thấy mấy người đến vội vàng quỳ một gối vãn an.

“Thỉnh an chủ tử.”

Sau đứng dậy khom người dẫn mấy người đến trước một cánh cửa gỗ lim chạm khắc cầu kì, ở bên cạnh ẩn xuống một cái, không ngờ là thang máy, trong thang máy này trang hoàng nhưng cũng mang theo màu sắc cổ kính, hoàn toàn nhìn không ra một chút hơi thở của hiện đại. Thang máy đi đến tầng tám, sau khi mở ra mọi người lại càng kinh ngạc, nơi này không có nhiều tạp âm như những tầng trước, thanh tịnh u nhã, bên trong có rất nhiều non bộ trúc xanh, như là bước chân vào ngự hoa viên của hoàng đế vậy. Lão gia tử mặt ngoài không nói gì nhưng trong lòng lại cảm thán không thôi, nhất thời tưởng niệm lại quê hương.

Đi qua những non bộ trúc xanh là đến một nơi, trên cánh cửa gỗ lim là ba chữ to màu vàng “Triều Chính điện”, cửa mở tiểu thái giám quỳ một gối một bên, đợi đến khi mọi người vào trong điện, đây rõ ràng là nơi hoàng đế vào triều, hai bên là hai dãy cổ ỷ(*) cùng cổ bàn. Phía trước là một kim sắc long ỷ, nhìn qua rất giống long ỷ trong cung điện. Sau khi mọi người ngồi xuống một loạt tiểu thái giám đi tới quỳ một gối trước mặt khách vãn an

(*) ỷ: ghế tựa

“Thỉnh an chủ tử, xin hỏi chủ tử muốn uống trà gì?”

Vì hôm nay đến vì công việc nên không thể uống rượu trước, mọi người trước sau chọn trà uống, một lát sau nước trà được dâng lên, lão gia tử nhắc chén trà lên, quả nhiên là trà ngon, nhưng ông cẩn thận, không uống chút gì, lại nhìn sang tiểu thái giám bên cạnh hỏi một câu.

“Chủ nhân nơi này đâu?”

“Xin chờ một lát, chủ nhân lập tức đến.”

“Ừm...”

Vừa dứt lời chỉ thấy một nam tử đi đến, dáng người nam tử này hơi gầy, thoạt nhìn thực có khí chất, gạt đầu với mọi người một cái rồi ngồi ở một bên ghế trên.

“Đa tạ mọi người đã đến rất hân hạnh được đón tiếp các vị. Tại hạ họ Tiêu danh Lâm, là Đường chủ Cổ Long đường.”

“Kẻ đàng hoàng không nói vòng vo, hôm nay mời chúng tôi đến có việc gì?”

“Hôm nay mời các vị đến chỉ là muốn thương nghị một việc, long ỷ này ai ngồi.” Tiêu Lâm nhìn về phía kim sắc long ỷ, mọi người nhất thời minh bạch ý tứ của hắn, hóa ra muốn tranh chức thủ lĩnh, dĩ tâm không nhỏ nha. Lão gia tử không nói gì, bình tĩnh đánh giá nam tử đối diện, nam tử kia cùng người khác nói chuyện nhất cử nhất động đều thập phần nho nhã, cảm giác không tệ, chính là. . . Lão gia tử cười thâm trong lòng. Nam tử kia cùng mấy người khác lễ phép nói mấy câu xong nhìn về phía lão gia tử.

“Xin hỏi vị này chính là Hàn gia lão gia?”

“Không sai.”

“Đại danh Hàn lão gia tử tại hạ sớm đã nghe, hôm nay vừa thấy quả nhiên phi phàm.” Lão gia tử hừ lạnh một tiếng.

“Đường chủ Cổ Long đường quả thật cao giá nha, trường hợp quan trọng như vậy cũng không chịu hiện thân, tìm một thế thân đi ra chẳng lẽ là xem thường chúng ta sao?” Lão gia tử vừa nói xong tất cả mọi người đều ngạc nhiên vô cùng, nam tử kia lại càng kinh ngạc, cứ nghĩ mình đã diễn đạt lắm, không ngờ vẫn không qua mắt nổi lão gia tử, đường chủ nói không sai, ánh mắt của lão gia này độc thật.

“Hàn lão gia tử quả nhiên hảo nhân lực.” Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy sau tấm bình phong đi tới một nam tử nhỏ gầy, diện mạo thập phần bình thường, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra thông minh lanh lợi.

“Xin lỗi các vị, cùng mọi người chơi đùa nho nhỏ mà thôi.”

Tiêu Lâm đứng dậy nhường chỗ cho đường chủ, nhẹ nhàng lùi ra ngoài.

“Gặp qua các vị đại ca, tại hạ họ Tiêu danh Hàn, Đường chủ Cổ Long đường.” Người này lớn lên trông quá mức nhỏ gầy, mọi người tình nguyện tin người vừa rồi là Đường chủ, nhưng lão gia tử tin tưởng người này là thật, vì trên người hắn có một loại khí thể riêng biệt.

“Không thể tin rằng đường chủ tuổi nhỏ mà đã lợi hại như vậy, thật khiến người ta ngoài ý muốn.”

“Lão gia tử quá khen, văn bối quá bận rộn không thể tự thân đến thăm hỏi, mong lão gia tử không lấy làm phiền lòng.”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Lão gia tử thật sự là đủ thông khoái, tôi đây cứ việc nói thẳng, các vị đương gia tranh đoạt long ý, ai có thể ngồi trên cái ghế này toàn bộ vào bản lĩnh cá nhân, bất luận là đồ thuật(*), hay kiếm đạo đều có thể, còn người xuất chiến, các vị tự mình xuất chiến cũng được mà để thủ hạ của các vị xuất chiến cũng được, người thắng là người có thể ngồi trên long ý, sau này được những kẻ khác phục tùng. Thế nào?”

(*)đồ thuật: thuật cờ bạc

Mọi người thăm nghĩ một hồi, ngồi ở vị trí kia sau này có thể khống chế toàn bộ hắc đạo, đây mới thực sự là trù địch thực, bất luận tuổi hay thể lực, nghe qua cũng khá công bằng. Lão gia tử nghĩ nghĩ cười thầm trong lòng, xem ra người này đích thị là nắm chắc phần thắng trong tay, chính mình ngồi lên vị trí lão đại này cũng là nhờ thể lực, mọi người ngoài miệng không nói gì nhưng cũng có vài kẻ không phục, một hồi tử thi này cũng không tồi.

“Nghe cũng không tệ, nói tiếp đi.”

38. Chương 38

“Các vị đều kinh doanh sông bạc, phỏng chừng đồ thuật hẳn là khỏi phải nói, chúng ta trước hết đồ vài ván, về nơi thi đấu có thể là ở bất cứ nơi nào của sông bạc, hoặc rút thăm quyết định, còn kiếm thuật tôi nghe nói Hàn lão gia tử có một viện khiêu chiến không tệ, không bằng là ở chỗ đó chiến đi? Các vị không cần trả lời ngay, có thể về nhà suy nghĩ kĩ, ngày mai tôi sẽ hạ chiến thư, nhà nào cũng có thể tham dự, không muốn tham dự có thể trực tiếp đem chiến thư trả về, coi như người đó tự động bỏ quyền. mà hôm nay các vị không cần về luôn, có thể ở lại thể nghiệm cảm giác làm hoàng đế cũng tốt lắm, chi phí coi như tôi mời. À, đúng rồi, người ngồi lên long ý đây có thể nhận được 20% doanh thu của mỗi bang dưới trướng, phần doanh thu này là không hề nhỏ đâu.”

Tiêu Hàn lễ phép hành lễ với mấy người xong xoay lại lui ra ngoài, một câu cuối cùng này mới là hấp dẫn trí mạng, hai mươi phần trăm doanh thu mỗi bang hội, được bao nhiêu tiền? Đây chính là cớ phẩm cho hoàng đế. Sau đó, Tiêu Lâm sắp xếp các loại tiết mục hưởng thụ cho các vị trù, để họ hưởng thụ cái cảm giác làm hoàng đế. Hàn lão gia tử luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt cũng âm thầm cảm thán Tiêu Hàn này quả nhiên là nhân vật lợi hại.

Tiêu Hàn luôn nhìn theo cho đến khi mọi người rời hoàng cung, mới trở lại lầu tám, đi vào phòng làm việc của mình.

“Bảo bối, bọn họ đi rồi chưa?”

“Àn, vừa đi, xem ra họ đối với nơi này rất hài lòng.”

“Lam Tịch của cha lợi hại mà, mưu ma chước quỷ thật nhiều, lại nghĩ được việc thiết kế khu giải trí thành hoàng cung, thiên hạ này ai lại không muốn thể nghiệm một chút cảm giác làm hoàng đế.”

“Vậy cũng nhờ có tài lực siêu cường của cha ủng hộ mới được mà, hắc hắc, cha, bỏ ra nhiều tiền như vậy, cha không đau lòng nha?” Hàn Vân Long kéo cậu vào trong lòng, dùng sức hôn một cái.

“Đứa ngốc, của cha chính là của con, con có đốt sạch tiền cha cũng không có ý kiến.”

“Cha, ông nội thật sự rất lợi hại, Tiêu Lâm lão luyện như vậy mà còn không tránh được ánh mắt của ông.”

“Ừ, lão gia tử đích xác rất lợi hại, chuyện gì cũng không qua mắt được ông, may mắn con đã chuẩn bị đầy đủ bằng không rất có thể bị ông nhận ra.”

“Mặt nạ này con phải làm trong suốt ba tháng, trừ khi ánh mắt ông là tia X, bằng không nhất định nhìn không ra. Cha, công phu ông nội thế nào?”

“Cha nhớ ngày trước có một lần ông mang cha ra ngoài, trên đường bị kẻ thù đuổi giết, lúc ấy toàn bộ vệ sĩ đã chết, chỉ còn cha với ông hai người, ông một tay ôm cha một tay vung kiếm, cuối cùng lại đem toàn bộ mười mấy sát thủ làm thịt, mà ông chỉ bị chút vết thương ngoài da thôi!”

“Oa, lợi hại như vậy, không biết hiện tại lớn tuổi rồi thì thế nào?”

“Dù thế nào cũng không được khinh địch, ông không biết thân phận của con nên sẽ không nường tay, mà con lại lo cho thân thể của ông nên sẽ không ra tay toàn lực.”

“Vâng, con sẽ cẩn thận. Còn vụ đồ thuật thì trông vào cha vậy!”

“Vì con, cha nhất định sẽ thắng.”

Hai người nói xong nói xong liền ôm nhau lên giường.

Chiều ngày hôm sau, quả nhiên có sáu bang hội lớn nhất nhận chiến thư, vì công bằng thủ lĩnh Đông gia bàn bạc kỹ lưỡng: sòng bạc thi đấu là do bốc thăm. Nội dung cụ thể chia làm hai phần: đổ xúc xắc và chơi bài poker, nơi đấu kiếm là cổ trạch của Hàn lão gia tử. Đồ cục sẽ diễn ra ba ngày sau đó, các nhà tham gia vì vậy mà bận rộn cả lên, những thế lực khác ngoài Tokyo cũng nhận được tin tức, sôi nổi chạy đến Tokyo để quan sát

Ba ngày sau sòng bạc ngầm Tokyo hết chỗ, cả sòng bạc cơ hồ tụ tập toàn bộ thế lực hắc đạo Nhật, đại biểu bảy bang hội theo thứ tự đi vào hội trường. Bảy bên tham gia được phát giấy cam kết – sinh tử cam kết, mỗi người mang ít nhất năm triệu dollar, nếu thua hết thì phải chịu, trong quá trình chơi bị phát hiện là gian lận có thể bị giết ngay tại chỗ, cho dù là ai cũng không ngoại lệ. Trọng tài là tám vị tiền bối đức cao vọng trọng trong giới được mời đến.

Đại biểu Cổ Long Đường là Hàn Vân Long, lúc này Lam Tịch dịch dung hẩn thành người khác, che dấu một thân khí khái anh hùng, dùng tên giả Tiêu long. Lão gia tử tự nhiên là không có nhận ra hẩn. Mọi người kí sinh tử cam kết xong thì lục tục bắt đầu đi đến nơi thi đấu. Lam Tịch ngồi ở thính phòng nhìn chằm chằm thân ảnh của cha, Lam Tịch không biết chút gì về cờ bạc, cho nên chỉ có thể để cha xuất tràng.

Người chủ trì tuyên bố ván bài bắt đầu. Hàn Vân Long đánh giá mấy người chung quanh, trừ bỏ lão gia tử ra, mấy người còn lại đều được các bang hội mời đến, Đài Loan, Mĩ Quốc Đổ Vương, Nhật Bản Đổ Vương(*), Hàn Vân Long trong lòng cười lạnh một tiếng, vì tranh đoạt Long ý những người này cũng đầu tư nhiều ghê nha. Nhìn thoáng qua lão gia tử, lão gia tử khi hai mươi hai tuổi cũng được xưng Đổ Vương, nhưng mấy năm nay vẫn chưa thấy ông ra tay lần nào, không biết giờ tay nghề còn nhạy bén như xưa không, thân bản lĩnh cờ bạc của Hàn Vân Long cũng do lão gia tử dạy, hôm nay liền xem xem đồ đệ ta đây có thể hay không đánh bại sư phụ đi!

(*) đổ vương: vua cờ bạc

Stud, tên tiếng Anh là ShowHand, hay còn gọi là Five Card Stud, chơi bài năm quân, là một loại bài poker thông dụng. Chia mỗi người năm quân, tổ hợp cuối quyết định thắng thua. Mới bắt đầu trò chơi, mỗi người được chia một cây bài tẩy (quân này đến cuối ván bài mới được lật) sau đó chia những quân còn lại, người chơi có thể quyết định “tố”(*), “theo”, “bỏ”, hay “nâng”. Sau khi lật bài, so sánh tổ hợp để tìm người thắng cuộc.

(*)Tổ: thực ra thì mình không hiểu nghĩa chính xác là gì, nhưng hình như là một hình thức cược cho bản thân thắng(không phải , theo Vân ,”Tổ” có nghĩa là xả láng hết tiền mình đang có trên bàn)

Ván thứ nhất mới chia hai quân bài tẩy của Hàn Vân Long chỉ là 5 , còn quân bài mở lại là ba nhỏ(*), bài của lão gia tử là A , đến lượt lão gia tử, ông nói luôn:

(*)nó ghi là tiểu tam, mình xem raw cũng chẳng hiểu gì (theo Vân là 3 bích)

“Tổ.”

Tất cả mọi người đều cả kinh, lão gia tử nhanh thật, sáu người kia đều quyết định “bỏ”. Hàn Vân Long âm thầm cắn chặt răng, lão gia tử quả nhiên chơi kiểu này, ra oai phủ đầu.

Ván thứ hai, Hàn Vân Long có bài tẩy là A , bài giữa là A , theo như quan sát bài giữa thì hần lớn nhất.

“Nửa triệu!”

Mấy người khác sôi nổi cùng “theo”. Quân thứ ba là 4 , thứ tư là A , quân cuối là 9 , Hàn Vân Long nhìn nhìn mấy người khác, trên mặt bàn bài mình lớn nhất, lão gia tử là đồng hoa(*), nhưng ông nhú mày, phỏng chừng bài tẩy không vừa lòng, xem ra lần này hần thắng

(*) “thùng” ấy mà: Năm lá bài cùng màu (nhưng không cùng một chuỗi số)(theo Vân “thùng” là cùng 1 loại nghĩa là 5 con điều là cơ , hoặc là rô hoặc chuồn , hoặc bích)

“Hai triệu!”

Hàn Vân Long nói xong có bốn nhà “bỏ”, lão gia tử cũng “theo”. Một người khác cũng “theo” hai triệu, giờ trên bàn đã có bốn triệu “theo”. Hàn Vân Long đem con bài chưa lật sáng đi ra, tổng cộng có ba quân A. Lão gia tử không chút hoang mang lật bài: bộ đồng hoa chất cơ (). Chính là bộ lớn nhất bàn, lần này thắng hơn mười triệu. Hàn Vân Long trầm nghĩ, gừng càng già càng cay nha, lại quay đầu nhìn nhìn Lam Tịch, cậu tròng hai mắt với hần, cười một chút!

Ván thứ ba, Hàn Vân Long có bài tẩy là K , bài giữa có 10 , nhìn trên bài bài hần lớn nhất, “tổ” 100 ngàn, quân thứ ba cùng thứ tư đều là K, lão gia tử chỉ có một đôi nên “bỏ”, cuối cùng chỉ còn Đài Loan Đỗ Vương có ba quân J “theo” hần, quân thứ năm may mắn rút được K, Hàn Vân Long thắng một triệu. Mấy ván tiếp theo vận khí Hàn Vân Long lên, liên tiếp thắng đến 12.5 triệu, lão gia tử vận khí cũng không tệ, thắng hơn năm triệu, giờ đã có ba nhà phải bỏ cuộc, không được tiếp tục tham gia.

Khi nghỉ ngơi giữa trận Hàn Vân Long nhìn chằm chằm (aka nhìn đăm đăm con cá chuối) Lam Tịch, trầm nghĩ, đúng là bảo bối của cha lợi hại, liếc một cái là mang vận may đến cho mình, hai người cú vậy liếc mắt đưa tình một hồi lâu.

Ván đấu sau đó vận khí của Nhật Bản Đỗ Vương “lên”, giành được thắng lợi, lão gia tử không chút phản ứng, ngồi đó bình thản vững như bàn thạch. Hàn Vân Long đột nhiên biến sắc rút một quân bài phi đến tay Nhật Bản Đỗ Vương.

“A. . Làm gì vậy?” Toàn trường kích động vô cùng, bây giờ nhìn lại mới thấy trên tay Nhật Bản Đỗ Vương là một cây A , mà khi người chia bài kiểm tra bộ bài lại thấy một cây A khác, hóa ra vị Nhật Bản Đỗ Vương này gian lận. Hàn lão gia tử vừa lòng gật đầu, Hàn Vân Long sững sốt, hóa ra ông đã sớm liên phát hiện. Bạn đang ?

Nhật Bản Đỗ Vương bị ném ra ngoài bắn chết tại chỗ, giờ trên bàn chỉ còn ba nhà, ba ván tiếp theo lão gia tử thắng hết tiền con trai, Hàn Vân Long bắt đắc dĩ rời bàn. Bốn ván tiếp theo lão gia tử thắng Đài Loan Đỗ Vương, giành được thắng lợi đầu tiên trong đợt giành Long ý. Khó có thể ngờ nhiều năm không chơi mà tay nghề lão gia tử không lùi chút nào, chiến thuật tâm lý chơi đùa thật cao minh.

Trận đấu đầu tiên chấm dứt, Hàn Vân Long về phòng, Lam Tịch lập tức đánh móc một cú sau gáy:

“Cha, cha hôm nay thật giỏi nha! Con không ngờ cha có thể lấy bài poker làm vũ khí đâu!” Hàn Vân Long dùng sức hôn một chút.

“Từ nhỏ đã luyện tập nhiều mà!”

“Đổ thuật của cha giỏi như vậy, sao ngày trước không thấy cha đổ bao giờ?”

“cha không thích đánh bạc, cũng rất ít khi chơi bài cùng người khác. Lam Tịch, sao con lại muốn cha cố ý thua trận đầu?”

“Dù sao cũng là ông nội, hãy cứ để lại chút mặt mũi cho ông, hai lần thi đấu đổ thuật chỉ cần thắng một là đủ, cha nhất định phải thắng trận ngày mai nha!”

“Ha ha, Lam Tịch của cha mưu ma chước quỷ thật nhiều! Ngày mai cha nhất định thắng, nha, cho cha hôn nhẹ nào!”

Lão gia tử thắng trận này trong lòng vui mừng vô cùng, nhưng vị thanh niên Tiêu Long cũng không đơn giản, Nhật Bản Đổ Vương gian lận cực kì bí ẩn vậy mà vẫn bị nhìn ra, mặt khác thấy cậu ta chơi bài poker cũng khá “nghề”, sao mình chưa lần nào nghe qua người như vậy, xem ra Cổ Long đường này đúng là ngọa hổ tàng long....

Ván bài hôm sau chỉ còn sáu nhà tham gia, vận khí Hàn Vân Long tốt lắm, thắng liên tiếp năm ván. Cuối cùng chiếu bạc chỉ còn đúng hai cha con, trọng tài tuyên bố đổi thành dùng xúc xắc định thắng thua giữa hai người này, ai đổ được nhỏ hơn thì người đó thắng

Hàn Vân Long đổ xúc xắc, chỉ đơn giản là lắc nhẹ vài lần. Hàn lão gia tử từ đầu đến cuối chỉ nhắm mắt lắng nghe, cười thầm trong lòng, cách đổ xúc xắc hoàn toàn khác biệt, lắc mạnh đến vài lần. Đến khi hai người đổ xong, chủ trì mở xúc xắc ra xem. Hàn Vân Long chồng xúc xắc thành một hàng, mặt xúc xắc trên cùng là một điểm, phen này lão gia tử cùng lắm cũng chỉ có thể thắng ngang tay hấn, lão gia tử cười lạnh một tiếng, mở xúc xắc ra xem, mọi người ngạc nhiên vô cùng, cũng là năm con xúc xắc chồng lên nhau nhưng con xúc xắc trên đầu đã vỡ làm hai – không điểm.

“Người trẻ tuổi, thế nào, nhận thua sao?” Hàn Vân Long cười thầm, quả nhiên trúng kế, nhìn người chủ trì bên cạnh.

“Thực xin lỗi, Hàn lão tiên sinh, ngài thua.”

“Cái gì?” Người chủ trì lấy luật chơi ra:

“Luật chơi đã nói rõ, không được phá hỏng dụng cụ đánh bạc. Vì vậy khi lão tiên sinh làm vỡ xúc xắc thì lần này Tiêu tiên sinh thắng!”

Hàn lão gia tử cầm cam kết, nhìn qua luật chơi quả thật có quy định này sao lại quên chứ? Lão gia tử âm thầm nghĩ chật rằng tiểu tử kia chắc chắn nhớ rõ điều này nên muốn trêu chọc mình, cuối cùng cũng chỉ có thể trách mình khinh địch, đành nói:

“Người đã già trí nhớ kém, hai.... quên đi, ta thua.” Trận thứ hai trận đấu Cổ Long đường thắng được.

39. Chương 39

Kiểm đạo chia làm ba vòng chiến, rút thăm quyết định đối thủ, mỗi nhà tham gia cử ra một đại diện, sinh tử do mạng. Nếu người đại diện thua thì phải xuống đài, bang hội có người đó đại diện coi như mất đi tư cách, thêm với đổ thuật có tất cả năm cuộc chiến phải thắng ít nhất ba vòng để giành long ý, những bang hội khác chỉ có thể cố hết sức giành chiến thắng tại kiểm đạo, chuẩn bị hết thủy cho một hồi sinh tử quyết đấu.

Ba ngày sau cổ trạch của Hàn lão gia tử tấp nập người đến, xe hơi sang trọng đỗ đầy bên đường, nhìn qua cực kì đồ sộ, chỉ có các vị “trùm” mới có thể vào trong nhà, còn thủ hạ chỉ có thể ở ngoài cửa lớn. Nhiều nhân vật trong giới tụ tập như vậy dĩ nhiên khiến cho cảnh sát chú ý, đối diện bên đường có thấy mấy chiếc xe đỗ nơi góc khuất, nếu ai tinh ý chắc chắn nhận ra đây là xe của cảnh sát, nhưng mấy người hôm nay chỉ luận võ nên cảnh sát không có quyền can thiệp.

Suốt mấy vòng sân đều toàn người là người, trung tâm là một võ đài. Vì công bằng, lần luận võ này cũng quyết định đối thủ qua rút thăm, đối thủ của Lam Tịch là người của Hắc Đằng gia tộc – Hắc Đằng Nhất Lang, vóc dáng người này không quá khôi ngô, nhưng dung mạo lại khiến người ta có cảm giác âm trầm. Bởi vì sợ lão gia tử nhận ra, Lam Tịch căn bản không thể dùng Cổ Nguyệt kiếm, càng không thể dùng Thương Long kiếm pháp, cầm trong tay là một thanh kiếm mới, nhìn qua khá tương tự với Cổ Nguyệt kiếm.

Ngay khi bắt đầu luận võ, ánh mắt Hắc Đằng Nhất Lang nháy mắt lóe lên như hóa thành mãnh thú, hai tay cầm võ sĩ đao, hô to nhào tới. Lam Tịch vội vàng vung ngang kiếm trước ngực tiếp được một đao này, lực đạo mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh khiến Lam Tịch lùi lại hai bước, miễn cưỡng ngăn trở, khoảng cách hai người còn tương đối. Lam Tịch nhìn kỹ cánh tay của đối thủ, tuy rằng không đủ tráng kiện nhưng cơ bắp có thể dễ dàng nhìn ra, rõ ràng là kết quả của luyện tập thường xuyên, khó trách lại mạnh như vậy. Người xung quanh được một phen vã mồ hôi, cậu thanh niên nhỏ con kia xem chừng chống không nổi. Hàn Vân Long cũng hồi hộp mồ hôi ướt đầm hai bàn tay, cho dù công phu Lam Tịch cao cường, nhưng dù sao đáng người cũng quá nhỏ, nếu so về lực đạo quả thực bất lợi.

Hắc Đằng nhìn ra nhược điểm của Lam Tịch, liên tục chém, đao sau mạnh hơn đao trước khiến Lam Tịch ăn khổ không ít, đây chính là Tôn Ngộ Không lợi hại cũng không lật nổi Ngũ Hành Sơn. Mấy chục chiêu qua đi cũng chọc giận Lam Tịch, chẳng lẽ lần này mình thua chỉ vì hao hết thể lực? Xem ra chỉ có thể dùng chiêu đó. Lam Tịch sắc mặt không đổi, có cơ hội nháy mắt điểm ma huyết của Hắc Đằng, Hắc Đằng vẫn vung đao chém tới mà không ngờ lực đạo giờ giảm rất nhiều, bị Lam Tịch dùng lực đẩy trở về, phải lui lại vài bước. Lam Tịch nhân cơ hội công tới, Hắc Đằng chỉ cảm thấy mắt hoa hoa, cổ đã cảm nhận được cái lạnh của kim loại, kiếm Lam Tịch đã kề sát. Bản thân Hắc Đằng cũng không hiểu sao kiếm kia của Lam Tịch lại có thể phản kích, rồi sau đó nhanh như chớp đã thua, toàn trường cũng trầm trở không ngớt, căn bản Lam Tịch ra tay quá nhanh, không ai có thể nhìn rõ.

Cuộc tranh tài này Lam Tịch thắng, Hàn Vân Long âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đợi khi Lam Tịch về ngồi cạnh hắn, vội vàng cầm tay cậu, từ lòng bàn tay đã ướt đầm kia cậu biết cha lo lắng cho mình nhiều thế nào. Lam Tịch cười trấn an với cha, võ võ vai cha an ủi. Trận tiếp theo là Hàn lão gia tử đấu với Nguyên Điền lão tiên sinh, hai người tuổi đều xấp xỉ nhau, lên đài khí phách mười phần.

“Hàn lão! Khó có thể ngờ cuối cùng chúng ta lại gặp nhau trên này!”

“Chỉ là cuộc chiến này đã chậm đến ba năm!”

“Trận này, tôi muốn cược thêm!”

“Mời nói!”

“Nếu tôi thắng, hãy đưa giải được cho tôi!”

“Có thể, nhưng nếu ông thua, tôi muốn 20% cổ phần công ty Nguyên Điền.” Nguyên Điền lão tiên sinh trầm nghĩ một chút, con mình bị độc dược kia hành hạ suốt ba năm, hôm nay bằng mọi cách phải có được giải được, không thể bị lão già kia khống chế tiếp.

“Được, tôi đồng ý.”

“Một lời đã định.”

Hai người nói xong lập tức đổi sắc mặt, Hàn lão gia tử cầm một thanh kiếm hai lưỡi trung Quốc, mặc áo choàng tơ tằm ngắn, thoát nhìn khí độ bất phàm, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía. Nguyên Điền lão tiên sinh cầm thái đao Nhật Bản, hai tay cầm chuôi đao sử dụng lực đạo toàn thân chém tới, hai người đồng thời ra tay, khoảnh khắc toàn trường đều yên tĩnh dõi xem. Kiếm thuật của hai người được nhiều người biết đến, đánh bại vô số cao thủ kiếm đạo trong giới, giờ xem một trận chiến này mới biết thế nào là đáng sợ.

Lam Tịch ở một bên cẩn thận xem, trong lòng thất kinh, không nghĩ qua kiếm thuật của lão gia tử lại lợi hại như vậy, nhìn ông đã hơn 60 chữ đầu còn trẻ trung gì, vậy mà giống Trương Tam Phong càng già càng dẻo dai. Mình tuy rằng hai đời luyện võ, nhưng cũng không nắm chắc có thể đánh bại lão gia tử, huống chi mình vẫn không thể dùng toàn lực đánh với ông. Hàn lão gia tử cùng Nguyên Điền lão tiên sinh một trận chiến này chính là nửa giờ chẳng phân biệt được thắng thua, mà hai người thật giống như vừa khởi động, càng đánh càng mạnh, quả nhiên đều là cao thủ, một khắc đồng hồ sau Nguyên Điền lão tiên sinh đột nhiên

thần sắc biến đổi, che ngực, nhất thời không có tiếp được công kích của đối phương, lùi lại hai ba bước, quỳ một chân xuống đất, miễn cưỡng dùng đao chống đỡ thân thể. Hàn lão gia tử không có lợi dụng mượn gió bẻ măng, dùng công kích.

“Tôi thua.” Hàn lão gia tử nhìn màn này, nhướng mày, thở dài rồi lấy ra trong người một viên ngọc hoàng hoàn đưa cho Nguyên Điền lão tiên sinh.

“Uống đi, thuốc này có thể cứu mạng.” Nguyên Điền nghi hoặc nhìn ông, vẫn nhận viên thuốc nuốt xuống, một tia âm áp theo bụng đi lên, toàn thân nhất thời khoan khoái. Ngẩng đầu cảm kích nhìn lão gia tử một cái.

“Đa tạ, tôi thua trận này, theo cá cược tôi sẽ chuyển cổ phần cho ông!”

“Cả đời này gặp được một đối thủ không dễ dàng, hôm nay nếu không phải thân thể ông không tốt, chúng ta đánh tiếp cũng chưa chắc định được thắng thua, lần này coi như xong, thuốc giải độc này ông cứ cầm đi, mang về cho đứa con kia ăn mười viên là giải hết độc.”

Nguyên Điền lão tiên sinh sửng sốt “Vì sao?”

“Thái độ làm người của Nguyên Điền lão tiên sinh tôi đã sớm nghe qua, chẳng qua dạy con không tốt mà thôi, mong ông về nhà bảo cậu nhà một chút. Tôi chưa bao giờ lợi dụng người ta gặp khó khăn mà dẫu đồ bìm leo, khi khác có cơ hội chúng ta tiếp tục phân cao thấp!”

“Hàn lão tiên sinh lấy ơn báo oán, Nguyên Điền bội phục, ngày khác xin tự mình tiến đến cảm ơn.”

Ai cũng thật không ngờ Hàn lão gia tử còn quá rộng lượng, không hổ là người đức cao vọng trọng, thật sự làm cho người ta bội phục. Nguyên Điền lão tiên sinh không giống con của hắn, tuy rằng cũng là người địa vị trong giới nhưng cũng rất chính trực, ấn tượng của lão gia tử với hắn không tệ, nên không hôm nay cũng không cho thuốc giúp chữa thương

Mấy trận tiếp theo cũng không có gì đặc biệt, mọi người đều tâm khảm khẩu phục công phu lão gia tử, kết quả cuối cùng chính là Lam Tịch chiến lão gia tử.

Lam Tịch đứng đối diện lão gia tử cẩn thận đánh, vài năm không gặp tóc ông đã bạc hơn phân nửa. Dù sao cũng là ông của mình, Lam Tịch đối với ông vẫn thực tôn kính, hơn nữa này ngày trước ông cũng rất yêu thương mình, nhưng vì tình cảm kị của bản thân, hôm nay nhất định phải cố gắng.

Điều chỉnh tốt thần sắc, Lam Tịch bước về trước nửa bước, rạp người xuống để thanh kiếm ngang trước mặt, ngay khi bắt đầu luận võ đã đâm kiếm về phía trước, kiếm này dùng năm phần khí lực lại không khiến lão gia tử di động mấy may, ông chỉ đứng nguyên tại chỗ vững vàng đỡ kiếm này. Lam Tịch cả kinh, xoay người nhảy ra lần thứ hai chém tới, bổ thêm hai phần khí lực nhưng cũng không khiến lão gia tử di chuyển chút nào. Lão gia tử không chút hoang mang tiếp kiếm này của cậu, xông lên hô to “Xem kiếm” nháy mắt như hóa thành một con rồng, thân ảnh linh hoạt thay đổi nhìn thế nào cũng không giống lão nhân 60 tuổi... Lam Tịch tiếp thế công này mà trùng trùng nguy hiểm.

Không thể tổn thương ông, không thể dùng toàn lực, càng không thể đùa giỡn mà đánh, lại nhất định phải giành chiến thắng, một trận chiến này thật sự khó khăn. Lam Tịch chỉ có thể búng vào trán người nhỏ con để chiếm tiện nghi lão gia tử. Mà lão gia tử luôn luôn dùng toàn lực công kích, Lam Tịch dần dần rơi xuống hạ phong, không ngờ giờ này có trận gió thổi qua vô đài, lão gia tử nhíu lại mắt, Lam Tịch kiếm chém ra lập tức rút về, đợi lão gia tử mở mắt mới tiếp tục công kích. Lão gia tử có chút ngạc nhiên, không nghĩ cậu thanh niên này không phải hạng nước đục thả câu, hai kiếm giao phong kề cận, Lam Tịch quyết định tốc chiến tốc thắng, đẩy toàn lực về phía trước, lão gia tử liền lùi lại hai bước, đứng không vững hơi ngã về phía sau, Lam Tịch cả kinh, nháy mắt vọt tới giữ chặt tay lão gia tử. Lão gia tử đứng vững xong, liếc nhìn Lam Tịch đầy thâm ý

“Tôi thua.”

“Nhưng mà.”

“Không nhưng nhị gì cả, tài nghệ không bằng người, cam nguyện nhận thua.”

Lam Tịch còn muốn nói điều gì, lão gia tử thở dài một hơi xoay người trở về. Lam Tịch không nghĩ tới lão gia tử cứ như vậy nhận thua, có chút ngoài ý muốn, quay đầu lại nhìn nhìn Hàn Vân Long, hai người đối diện cười.

Kết quả đã muốn rất rõ ràng, Lam Tịch là người thắng lợi cuối cùng, thủ lãnh mấy nhà tâm phúc khẩu phục, hướng cậu làm “lão đại”. Bây giờ Cổ Long đường đã trở thành thế lực lớn nhất hắc đạo Tokyo.

Ba ngày sau Lam Tịch cùng Hàn Vân Long tiến đến bái kiến lão gia tử. Hai người được đưa đến phòng khách, lát sau lão gia tử ung dung tiến đến. sau khi ngồi xuống, hai người hành lễ với lão gia tử

“Tiêu tiên sinh hôm nay tiến đến có chuyện gì quan trọng nha?”

“Hôm nay tiến đến vì thỉnh lão gia tử đáp ứng chúng ta một việc.”

“Không dám! Hiện giờ hắc đạo Tokyo đã là thiên hạ của hai người. Tôi là thần tử đâu dám nói gì.” Hai người đều cảm thấy được lời này như thế nào thấy có điểm chưa?

“Ông nội, thực xin lỗi.” Lam Tịch trịnh trọng quỳ trước mặt lão gia tử dập đầu một cái, lão gia tử mặt lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì giọng nói kia chính là giọng của đứa cháu mình, Hàn Vân Long cũng quỳ xuống lạy lão gia tử một lạy.

“Cha, thực xin lỗi.” Hai người từ từ bóc mặt nạ ra, lộ ra tướng mạo sẵn có. Lão gia tử âm thầm cảm thán, không hổ là cháu của ta, ánh mắt ta mặc dù không tệ, chỉ biết cháu không phải nhân vật bình thường, chắc chắn làm nên chuyện nhưng mặt mày không chút nào đổi sắc

“Lam Tịch, không ngờ là cháu?”

“Ông nội, thực xin lỗi, lừa ông lâu như vậy, ông đã từng dạy cháu, thế giới này muốn có cái gì đều phải tự giành lấy bằng thực lực bản thân, cháu chỉ muốn chứng minh khả năng của mình với ông mà thôi. Cháu không thể từ bỏ tình cảm của cháu và cha, cháu làm nhiều như vậy chỉ muốn ông chấp nhận mối quan hệ này!”

“Cha, năm đó con không có năng lực bảo hộ Lam Tịch, trái lương tâm cùng người khác kết hôn, nhưng nhiều năm rồi con cũng không bỏ được đoạn tình cảm này, chỉ xin cha chấp nhận mối quan hệ này, dù thế nào đi nữa thì con cũng sẽ không từ bỏ Lam Tịch thêm một lần nào.” Bạn đang ?

“Hừ, lẽ nào lại như vậy.” Lão gia tử giận dữ đập tay lên mặt bàn.

40. Chương 40

“Lam Tịch, ông nội năm đó cho cháu cả thế lực dưới tay, vậy mà cháu tự tiện chạy thoát đi ra ngoài, không nghĩ tới cháu lại về cạnh Vân Long?”

“Thực xin lỗi, ông nội, dù thế nào cháu cũng không bỏ cha được.”

Lão gia tử thở dài một hơi, Lam Tịch đích thật là dựa vào năng lực của mình giành được quyền lợi, hiện tại thế lực của đứa cháu lớn hơn mình nhiều lắm, mình không còn gì để uy hiếp bọn họ. Xem ra muốn chặt đứt tình cảm của hai người thật sự là quá khó khăn. Nhưng mà...

“Mặc kệ hai người nói gì chẳng nữa ta cũng không đồng ý tình yêu đó, nếu còn coi ta là ông, là cha của hai người thì hãy mau chặt đứt đoạn tình cảm này, không thì chúng ta sẽ không còn quan hệ gì cả!”

“Cha, cha vĩnh viễn là cha của con! Từ nhỏ con vẫn luôn kính trọng cha, nghe lời cha, chỉ riêng chuyện này là không thể, đời này kiếp này con sẽ không rời đi Lam Tịch.”

“Con...này nghịch tử. ”

“Ông nội, cháu và cha không muốn lén lút cả đời, chúng ta chỉ muốn ông chấp nhận cho đoạn tình cảm này, đừng ép chúng ta vào đường cùng!”

Lam Tịch lấy ra một bình thuốc trong người, đặt trước mặt lão gia tử.

“Độc này là “xuyên tràng độc dược”, uống vào chốc lát có thể cướp mạng người. Nếu ông không thể chấp nhận tình cảm của cháu cùng cha, hai người chúng ta nguyện đồng sinh cộng tử.”

Lão gia tử nhìn chằm chằm độc dược trước mặt, rồi lại nhìn khuôn mặt kiên định của hai người, họ thà vậy chứ không tách ra hay sao? Lão gia tử xoa xoa thái dương, ông chỉ có thể than thở, một người là đứa con mình hết mực cưng chiều còn một người là đứa cháu mình vô cùng hài lòng, chẳng lẽ có thể trở mặt nhìn hai người tự sát, nhưng chuyện bại hoại gia môn như vậy sao có thể đồng ý? Lão gia tử cứ như vậy khổ não phân vân nghĩ ngợi, hai người kia chỉ im lặng ngồi đối diện.

“Ai, ta không thể để con mình tự sát trước mặt, mà cũng không thể để hai người làm chuyện vi phạm luân thường như vậy được, thôi, để cho gia pháp định đoạt tất cả... Người đâu?”

“Vâng, lão gia có gì phân phó?”

“Lấy gia pháp!”

“Dạ!”

Vệ sĩ nghe vậy ra ngoài, lát sau mang theo một quyển gia pháp trở về.

“Độc!”

“Vâng! Con cháu Hàn gia làm việc đại nghịch bất đạo, trái luân thường đạo lý, phạt ba trăm roi.”

“Lam Tịch giờ cháu là lão đại hắc đạo, ông không quản được cháu, nhưng ông quản được con của mình! Vân Long, chỉ cần con chịu được hình phạt của gia pháp, từ nay về sau cha không can hệ đến quan hệ của hai đứa nữa!” Hàn Vân Long nghe vậy mà kích động vô cùng.

“Vâng! Con đồng ý nhận hình phạt gia pháp.” Lam Tịch vội vàng ngăn cản.

“Cha không cần, ba trăm roi đánh xong khác nào lấy cả mạng người?”

Hàn Vân Long nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu “Lam Tịch, đừng lo lắng, cha sẽ cố gắng, chỉ cần chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ.”

“Không thể, ông nội, van ông, nếu ông muốn đánh thì cứ đánh cháu đi!”

“Không! Lam Tịch, nghe lời, đây là chuyện của cha với ông, cứ để cha giải quyết, tin tưởng cha được không?” Hàn Vân Long ôm Lam Tịch vào trong lòng, cười an ủi...

“Vân Long, con nghĩ kĩ chưa?”

“Cha con đồng ý nhận phạt mà...” Lão gia tử thở dài một hơi...

“Người đâu đem roi lấy ra.”

Vệ sĩ vốn chuẩn bị sẵn roi đứng chờ bên ngoài, lão gia tử vừa dứt lời có hai vệ sĩ cầm roi đi vào.

“Dụng hình!”

“Dạ!”

Hàn Vân Long hôn hôn trán Lam Tịch, xoay người cung kính quỳ gối trước bài vị tổ tông, cởi áo lộ ra thân hình cường tráng, quỳ gối thẳng lưng, mặt không đổi sắc nhìn về phía trước. Hai vệ sĩ nhìn mặt lão gia tử một chút, hiểu ý, vung roi quất xuống.

“Chát. Chát. Chát. Chát...”

Vì không muốn Lam Tịch lo lắng, Hàn Vân Long luôn cắn răng không rên la một tiếng nào mà mỗi vệt roi kia quất xuống lại hằn lên những vết đỏ, Lam Tịch nhìn thấy còn cảm thấy đau hơn cả khi bản thân bị đánh, mỗi roi vung xuống là tim Lam Tịch lại nhói lên một lần.

“Quất thật mạnh cho ta!” Lão gia tử vừa lên tiếng, roi lại vung mạnh hơn rất nhiều.

“Chát.”

“A...” Lần này vung roi quất đủ nặng tay, mà lại quất đúng vào vết thương cũ, nháy mắt đau đớn đến bồng rất khiến Hàn Vân Long không nhịn nổi mà rên lên.

“Cha. .” Lam Tịch không kìm nổi nước mắt, lớn tiếng hô.

“Bảo bối! Đừng... đừng lo lắng... cha... không không có việc gì.”

“Chát. Chát. Chát...”

Hàn Vân Long cắn môi dưới, đem toàn bộ đau đớn đều nuốt xuống, lòng tự nhủ, dù thế nào cũng không thể rên lên, không thể để Lam Tịch lo lắng. Được năm sáu mươi roi xong, sau lưng Hàn Vân Long không còn chỗ da nào lành lặn, máu chảy ra từ vết thương đỏ tươi đến chói mắt, Lam Tịch nhìn vậy mà khóc nước nỏ, lệ rơi đầy mặt quỳ xuống trước mặt ông nội mà cầu xin

“Ông nội, cháu xin ông, đừng đánh nữa, cha sẽ chết mất! Có đánh hãy cứ đánh cháu đi, chính cháu mê hoặc cha trước” Lão gia tử căn bản không làm gì ngoài xoa xoa trán, đơn giản là...

“Tiếp tục đi!”

“Chát. Chát. Chát...”

Lam Tịch cầu xin mãi, ông nội vẫn không tha cho cha, khi quay đầu lại nhìn lưng cha đã là một mảnh thịt da lằn lộn, mặt đầm đìa mồ hôi lạnh, môi dưới bị cắn đến bật máu nhưng từ đầu đến cuối đều nhắm mắt không rên một tiếng nào. Tim Lam Tịch thấy cảnh này như tan nát, mạnh mẽ ôm lấy lưng của cha

“A...” Sau lưng Lam Tịch chốc lát chịu những roi quất xuống như róc da róc thịt, Hàn Vân Long kinh hãi giãy dụa mãnh liệt, Lam Tịch vẫn ôm cứng lưng hắn không buông

“Lam Tịch, con mau buông tay!”

“A. .” Lại một roi nữa quất xuống, Lam Tịch rên to, mồ hôi lạnh chảy ra, vệ sĩ vẫn không dừng tay, Hàn Vân Long không gỡ vòng tay đang ôm chặt mình ra được, duỗi tay về phía sau mạnh mẽ ôm Lam Tịch vào trong lòng, không rời.

“Cha, mau buông tay, cứ để họ đánh con đi!”

“Không, Lam Tịch, cha không muốn con bị thương!”

Lam Tịch dùng sức giãy dụa, không giãy ra khỏi vòng tay của cha, Hàn Vân Long cố hết sức ôm cậu vào trong lòng, bảo vệ cậu, lại nhìn đứa con đang rơi lệ, nén đau đớn cười an ủi

“Lam Tịch! Cha... cố gắng... cố gắng được mà... Đừng lo lắng.” Lam Tịch dần dần không giãy dụa nữa, nhìn cha với ánh mắt thâm tình, giờ đây dù cha không ngừng toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn tươi cười trấn an mình, cha như một tòa núi lớn vững vàng bảo hộ mình trong đó, không để mình chịu chút nào thương tổn

“Cha, con yêu cha..!” Hàn Vân Long nghe câu này mà kinh ngạc, chốc lát không cảm thấy đau đớn từ phía sau, không một chút nào!

“Lam Tịch, cha cũng yêu con.” ?

Mình chỉ chịu có hai roi đã đau đớn vô cùng, cha thế nhưng có thể chịu được đến mấy chục roi mà không rên một tiếng, giờ cha đang dùng hành động để chứng minh vị trí của mình trong lòng hắn, người như vậy sao mình có thể không yêu chứ, đời này có mình cha là đủ... Lam Tịch im lặng nằm trong lòng cha, nghe tiếng roi quất đằng sau, một tay đặt trên lồng ngực của hắn, đưa vào nội lực. Hàn Vân Long cảm thấy một tia ấm áp từ tay Lam Tịch lan ra khắp cơ thể, đau xót lập tức giảm bớt rất nhiều.

“Lam Tịch, không cần lãng phí công lực, thân thể con chịu không nổi.”

“Cha, chúng ta sẽ cùng chịu hình phạt này!”

Lão gia tử chỉ đứng bên cạnh nhìn hai người, sống mũi bắt đầu cay cay, lòng khó chịu đứng lên...

“Ngừng!”

“Dạ.” chưa đến hai trăm roi mà lưng Hàn Vân Long đã huyết nhục mơ hồ máu chảy từ trên lưng xuống, tí tách trên sàn nhà, nhuộm đỏ tươi một mảng, lão gia tử không đành lòng nhìn tiếp, được vệ sĩ nâng ra ngoài. Hai người kia thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hàn Vân Long cố gắng đứng vững không ngã xuống. Lão gia tử đứng cạnh hai người, chỉ thở dài mà nói:

“Con cháu đều có phúc của con cháu, con đường của mình thì tự mình phải đi thôi ai...”

Lão gia tử nói xong từ từ đi ra ngoài, hai người kia sững sốt hơn nửa ngày, những lời này nghĩa là lão gia tử đã chấp nhận mối qua hệ của họ?

Nhiều năm sau có một vệ sĩ lén nói cho hai người, thực ra khi Lam Tịch nắm tay lão gia tử lúc quyết chiến, ông đã nhận ra Lam Tịch rồi, về nhà nghĩ ngợi cũng hiểu rõ mục đích của hai người, về nhà chuẩn bị sẵn gia pháp cùng roi, chỉ vì muốn thử hai người một lần mà thôi! Giờ hai người mới biết lão gia tử lợi hại đến mức nào, chỉ nắm tay một lần mà nhận ra, mà trận thua kia cũng là cố ý đi. Lam Tịch thâm nghĩ, mình sống hai kiếp cũng không vượt qua ông nội được, lão gia tử cũng quá giỏi đi...

41. Chương 41

Hai người trải qua một phen cố gắng được lão gia tử đồng ý, về khu giải trí “Hoàng cung” Lam Tịch bồi thuốc chăm sóc vết thương cẩn thận cho cha. Hàn Vân Long liên tục tĩnh dưỡng nửa tháng mới hoàn toàn khỏe lại, Lam Tịch một tác cũng không rời ở cạnh cha chăm sóc

“Lam Tịch, cha muốn uống nước.”

“Đến đây đến đây.” Lam Tịch nhanh chạy hai bước đem nước cho cha.

“Con “uy”(*) cha đi!”

(*)uy: mớm/ cho ăn trong trường hợp này, cơ mà cho vào thấy kì kì

“A, cha, vết thương của cha rõ ràng đã tốt hơn, sao còn muốn con uy?”

“Ai nha, miệng vết thương lại bị vỡ, đau quá!” Hàn Vân Long lộ ra sắc mặt đau đớn, Lam Tịch đau lòng không thôi.

“Rồi rồi rồi, con uy cha, cha đừng động đây.”

Lam Tịch trong lòng ngậm bực, cha chính là làm nũng mà... Hàn Vân Long mặt cười xấu xa để con trai bảo bồi hủ hạ mình, uống nước xong xoay người một cái đem Lam Tịch đè dưới thân, hôn môi mãnh liệt....

Ba ngày sau Lam Tịch triệu tập thủ lĩnh các bang hội đến biệt thự gặp mặt, nơi này lão gia tử từng mang ba đứa cháu đến chơi. Xe hơi sang trọng chạy đến, Lam Tịch mặc âu phục màu xám bước xuống xe, nhìn xe hơn đầy xung quanh cùng vệ sĩ, mọi người thấy cậu đến thì lễ phép cúi chào. Vào biệt thự mấy thủ lĩnh đã đến đông đủ, lão gia tử cũng đã ngồi bên trong

“Tiêu đường chủ, đã lâu không gặp!”

Lam Tịch gật đầu ý chào một cái “Hắc Đằng tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Mấy người khác cũng lần lượt chào hỏi Lam Tịch nói chuyện một chút xong mấy người kéo nhau đến phòng họp. Lam Tịch ngồi trên chủ vị, sáu người còn lại ngồi hai bên.

“Không biết Tiêu tiên sinh hôm nay mời chúng ta đến có chuyện gì?”

“Cũng không có việc gì lớn, chỉ là muốn nói với mọi người, thực ra tôi không phải họ Tiêu...”

Hàn lão gia tử nhắm mắt dưỡng thần im lặng, những người còn lại cũng không phản ứng gì, Lam Tịch cười khẽ một chút, gỡ mặt nạ trên mặt ra, mọi người đều mở to hai mắt nhìn, cảnh này nhìn cỡ nào giống phim

kinh dị? Đến khi lộ ra khuôn mặt thanh tú mà quen thuộc, mấy người này nhận ra cậu – cháu trai Hàn lão gia tử.

“Tôi là Hàn Lam Tịch, cháu hàn lão gia tử, mọi người hẳn đã biết tôi.”

“Hừ, không ngờ là cậu?”

Lam Tịch theo tiếng nhìn lại, hóa ra là Nguyên Điền. Nguyên Điền bị độc dược của cậu tra tấn hơn ba năm mấy hôm trước mới giải độc, giờ đây thấy mặt cậu mắt đỏ lên thù hận, đứng bật dậy

“Nguyên Điền, đã lâu không gặp!”

“Sớm biết là cậu, tôi – Nguyên Điền gia chắc chắn không quy phục.”

Lam Tịch nhấp một ngụm nước trà, mỉm cười nhìn Nguyên Điền, tùy tay cầm lấy một chiếc kim băng trên bàn, nháy mắt bắn ra. Nguyên Điền chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, ngồi phịch xuống, cổ vẹo sang một bên, mà cũng trong chốc lát, chiếc kim băng kia lại bắn về phía Lam Tịch, cậu dễ dàng tiếp được. Mọi người trước sau nhìn vào cổ Nguyên Điền, xa như vậy, mà một vật nhỏ như kim băng có thể chính xác đánh lên cổ của một người, xem ra vị đường chủ mới nhậm chức này thật không đơn giản.

“Nguyên Điền, nói chuyện với lão đại nên khiêm nhường một chút nha! Nếu không lần sau bay đến là dao găm chứ không phải kim băng bình thường đâu!”

Nguyên Điền quay đầu lại, thở hổn hển đè lại cơn tức, nhỏ giọng nói một câu.

“Thực xin lỗi, lão Đại.”

“Tốt lắm không nói huyện ngoài lẽ nữa, dựa theo hợp đồng khi tranh long ý, mỗi nhà nộp 20% doanh thu. Nhưng tôi cũng không lấy không của mấy người, mấy chỗ làm ăn của Cổ Long đường sẽ được giao cho mỗi người quản lý, mà nếu nhà nào gặp phiền toái không giải quyết được thì cứ báo cho tôi biết, tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ. Hi vọng từ nay về sau hắc đạo Tokyo đoàn kết là một khối, đoàn kết đối ngoại, mọi người hiểu chứ?”

“Vâng, lão Đại.”

Mấy người cũng không ngờ, vị tân Đường chủ này không cướp đoạt thế lực các nhà, ngược lại còn giao nhiều mối làm ăn cho bọn họ, ích ra cũng không lỗ vốn. Thực ra đây là kết quả bàn bạc của lão gia tử cùng Lam Tịch, dù sao những người này cũng không phải nhân vật đơn giản, khó đảm bảo họ không trở mặt, lúc đó dù có thế lực Hàn gia sợ cũng chống không nổi thế lực liên minh của năm nhà. Vậy thì cứ cho họ chút tiện nghi, chỉ cần ích lợi của họ không bị ảnh hưởng, tự nhiên sẽ không gây chuyện. Hơn nữa Lam Tịch cũng không muốn huênh hoang, giao một số mối làm ăn trong tối cho họ thì hai tay cậu sẽ sạch sẽ một chút.

Lam Tịch nói xong mọi chuyện cần thiết, mấy nhà kia tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Chào mọi người, Lam Tịch dìu Hàn lão gia tử đi về.

“Lam Tịch nha, sau này ở lại Nhật Bản với ông đi.”

“A?” Lam Tịch trầm nghĩ, cháu còn muốn quay về Nhật Bản kia, vốn định giao mọi việc cho ông rồi mà....

“Ông già rồi... Cháu không thấy trong kia toàn những người trẻ tuổi hay sao? Ông muốn về dưỡng lão a.”

“Ông, cháu còn quá nhỏ, còn nhiều việc không thể tự tay giải quyết được.”

“Không sao, cháu có thể học mà, ông tin tưởng cháu yêu của ông!” Lam Tịch lén nhìn mặt lão gia tử, vậy mà thấy ông đang cười trộm. Trầm nghĩ trong lòng, chắc ông muốn đem hết mọi việc phủi cho mình ấy chứ, không được, mình phải tìm người chịu tội thay. Đúng rồi, hai vị ca ca kia vẫn đang nhàn rỗi đấy thôi, hắc hắc.

Mỗi người nghĩ một đằng rồi đi biệt thự, vệ sĩ cung kính mở cửa xe, còn chưa lên xe lão gia tử đột nhiên biến sắc, xoay người đem Lam Tịch đẩy ngã xuống đất.

“Àm...”

Một tiếng vang thật lớn, chiếc xe kia nháy mắt cháy đen, mấy vệ sĩ nổ chết ngay tại chỗ, một luồng sóng xung kích tạt qua. Lam Tịch lấy lại tâm trí nâng ông nội dậy

“Ông nội, ông nội, ông không có sao chứ?”

“A...” Lão gia tử kêu lên một tiếng đau đớn.

Lam Tịch nhất thời cuống cả lên, tay run không ngừng, để lão gia tử dựa vào người mình, thấy chân ông đã chảy máu đầm đìa, điểm huyết cầm máu trên đùi ông, vết thương mới ngừng xuất huyết. Lão gia tử nhăn mày, sắc mặt thống khổ, Lam Tịch đau lòng không thôi

“Ông nội, ông nội, chắc chắn ông sẽ không có việc gì đâu.”

Cuống quít lấy ra ngự hoàng hoàn trong người, nhanh chóng cho ông uống

“Nhanh lái xe tới đây.”

“Vâng! Lão đại!”

Lam Tịch cuống đến nỗi suýt bật khóc, bây giờ bệnh viện đã loạn thành một đồng, lái xe bị Lam Tịch quát vội vàng vàng chạy xe lại. Mọi người ba chân bốn cẳng dìu lão gia tử vào trong xe, nhanh nhanh chóng chóng chạy đến bệnh viện.

“Tăng tốc đi!”

“Vâng! Lão Đại! Sẽ nhanh đến thôi!”

Trên xe Lam Tịch nửa ôm ông nội, vừa quát lái xe vừa không ngừng truyền nội lực vào cơ thể ông nội, mãi khi đến bệnh viện đưa lão gia tử vào phòng giải phẫu Lam Tịch mới buông tay ra. Hàn Vân Long nhận được tin, vội vàng chạy đến. Khi đến đã thấy Lam Tịch đang ôm đầu khóc, người đầy tro bụi, nhếch nhác kinh khủng, hai bước tiến lên kéo Lam Tịch ôm vào lòng.

“Cha! Hức... ông nội... ông nội... ông...”

Hàn Vân Long cũng hoảng hốt không kém, một bên ôm Lam Tịch một bên vuốt tóc của cậu “Ngoan! Ngoan, ông nội sẽ không có chuyện gì.”

“Nếu không vì cứu con... Ông đã không. . .”

“Đừng nói như vậy! Ngoan nào, ông nội nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Hai giờ sau phòng giải phẫu mới mở cửa, lão gia tử được người ta đẩy ra, hai người nhanh chóng đến hỏi bác sĩ.

“Ông nội của tôi thế nào?”

“Hàn tiên sinh đừng nóng vội, lão gia tử đã không có việc gì, may mắn được cầm máu sớm, nhưng lão gia tử đã cao tuổi, lần giải phẫu này sẽ để lại một số bệnh căn(*). . .”

(*) bệnh cũ chưa khỏi hoàn toàn

Bác sĩ chưa dứt lời, Lam Tịch đột nhiên biến sắc, bóp cổ bác sĩ “Nếu ông tôi có bệnh căn nào tôi làm thịt ông!”

“Khụ khụ! Hàn Hàn tiên sinh!” Hàn Vân Long vội vàng kéo tay Lam Tịch xuống.

“Lam Tịch, nghe bác sĩ nói hết đã.”

Bác sĩ kia suýt chút nữa bị bóp cổ chết, ho một lúc mới nói tiếp “Hàn tiên sinh, thực xin lỗi, tôi sẽ cố hết sức.”

Hàn Vân Long vỗ vỗ lưng Lam Tịch, hỏi một câu “Có di chứng nào không?”

“Sau này lão gia tử đi đường sẽ hơi khó khăn một chút.”

“Tôi biết rồi! Cảm ơn bác sĩ.”

“Vâng, tôi đi!”

Hàn Vân Long từ đầu đến cuối đều ôm chặt Lam Tịch, không thì bác sĩ kia đã sớm mất mạng. Nhìn một đám vệ sĩ phía sau, bác sĩ bị dọa đến mềm nhũn, hốt hoảng rời đi.

42. Chương 42

Lam Tịch dần dần tỉnh táo cùng cha trong phòng chăm sóc đặc biệt(*), lúc này lão gia tử vẫn đang ngủ, ảnh hưởng của thuốc mê vẫn chưa hết hẳn, nhìn chân ông quấn băng bó bột, Lam Tịch đau lòng lại khóc lên, Hàn Vân Long vội vàng đưa cậu ra khỏi phòng bệnh.

(*) hay còn gọi là phòng VIP

“Lam Tịch, đừng khóc, ông nội đã không còn việc gì, ngoan nha!”

“Đều là tại con, chiếc xe kia vốn là của con, ông nội đáng lẽ ra ngồi xe của ông, tại con không nên để ông ngồi cùng xe. Nếu không phải ông nội muốn bảo vệ con, con nhất định sớm bị nổ chết.”

“Xem ra việc này phải điều tra thật kĩ.”

Lam Tịch nghiêng răng nghiêng lợi nói “Bất kể là ai, con nhất định sẽ giết chết người đó.”

“Lam Tịch, thời gian này con nên ở đây cùng ông nội, chuyện bên ngoài để cha xử lý.”

“Được rồi, cha điều tra được gì nhớ nói cho con biết!”

“Ừ, cha hứa!”

Hàn Vân Long làm yên lòng Lam Tịch xong, vội vàng rời bệnh viện, Lam Tịch xoa xoa mặt sạch nước mắt rồi nhẹ nhàng mở cửa đi vào phòng bệnh, ngồi bên giường nhìn ông nội không chuyển mắt. Hàn Vân Hàn Dương ở xa nhận được tin đưa xe chạy về Tokyo, khi vào bệnh viện, cả tầng lầu đã bị vệ sĩ Hàn gia vây chặt như nêm.

Hàn lão gia tử khi tỉnh lại vừa mở mắt liền nhìn thấy ba đứa cháu đứng ở bên giường, lại nhìn Lam Tịch mắt đỏ hoe vì khóc.

“Ông nội, ông đã tỉnh!”

Lão gia tử nhìn nhìn mấy đứa cháu, vươn tay tháo ống dưỡng khí “Cháu ngoan, cháu không sao chứ?”

“Ông nội, cháu không sao, thực xin lỗi, đều là cháu hại ông!”

“Ng Sloan, cháu không có việc gì là tốt rồi.”

Hàn Vân đi qua vỗ lưng Lam Tịch “Ông nội, ông cố gắng nghỉ ngơi tốt, nhanh nhanh khỏe lại, chúng cháu ở đây với ông!”

“Mang Lam Tịch về để em nghỉ ngơi chút đi!”

Lam Tịch vội vàng lắc lắc đầu “Không, ông nội, cháu phải ở đây với ông!”

“Ông nội, Lam Tịch dù có về cũng không an tâm được, cứ để em ở lại đi!”

Lão gia tử thở dài “Được rồi, vậy hai đứa nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vâng! Ông nội!”

Hàn Vân Long tối hôm sau đến bệnh viện, lão gia tử đã ngủ, nhẹ giọng gọi Lam Tịch ra ngoài.

“Cha, điều tra được gì sao?”

“Không phải do mấy bang hội kia làm, hôm đó mỗi nhà đều mang rất nhiều vệ sĩ theo, có mấy người lên vào cũng khó phát hiện. Người cài thuốc nổ đã tìm ra, nhưng giờ chỉ còn là một cỗ thi thể, đứt manh mối!”

“Cha, người đó có đặc thù gì?”

“Là người Philippines, xem bộ dáng là một sát thủ.”

“Con biết rồi!”

“Ông nội khá hơn chút nào không?”

“Ừm, tốt hơn nhiều, ông vừa mới ngủ!”

“Vậy là tốt rồi. Ông nội thích con ở lại với ông, thời gian này con vất vả một chút!”

Hàn Vân Long nhẹ nhàng kéo Lam Tịch vào trong lòng, hôn trán của cậu “Cha, việc bên ngoài đều giao cho cha.”

“Ừ!”

Cầm quần áo vệ sĩ mang đến cho Lam Tịch đi thay, xong vào toilet giặt qua quần áo cũ cho sạch, Lam Tịch ngồi bên giường đến gần sáng mới ngủ thiếp đi. Lão gia tử tỉnh lại khi tảng sáng, Hàn Vân vội vàng đi đến bên giường hỏi:

“Ông nội, Ông ngủ tiếp được không?”

Lão gia tử giơ tay lên miệng làm dấu im lặng, ánh mắt phiêu qua Lam Tịch, Hàn Vân lập tức biết ý nói nhỏ, cởi áo ngoài khoác lên lưng Lam Tịch.

“Ông nội, ông muốn ăn chút gì không?”

“Một chút cháo đi!”

“Vâng, ông chờ cháu một lát nha!”

Hàn Vân lôi Hàn Dương ra ngoài, vì sợ có người muốn giở trò với lão gia tử, hai anh em đều tự tay nấu ăn, một chút cũng không để vệ sĩ dính vào. Lão gia tử nhìn Lam Tịch nằm úp bên cạnh mình, nhẹ nhàng sờ sờ tóc của cậu. Đối với đứa cháu này, lão gia tử thích cực kì. Cũng khó trách Vân Long yêu nó, lớn lên vừa đẹp vừa có bản lĩnh, khi mình bị thương không nhờ nó điểm huyết, sợ là chết vì mất máu rồi. Sau lại cảm giác thân thể luôn ấm áp, chẳng lẽ là nội công trong truyền thuyết sao?

Hàng mi đen dày nhẹ nhàng động rung động, chậm rãi mở mắt Lam Tịch thấy ông nội mỉm cười nhìn mình. Cậu cười với ông nội rồi dụi dụi mắt cho tỉnh hẳn.

“Ông nội, ông tỉnh rồi, có đói bụng không?”

“Bọn Hàn Vân đi làm bữa sáng rồi, Lam Tịch còn chưa ngủ đủ, ngủ tiếp đi!”

Lam Tịch mím môi cười một chút rồi lắc đầu, đứng dậy vào phòng tắm giặt sạch một cái khăn mặt bằng nước nóng, cẩn thận giúp ông nội lau mặt và tay.

“Ông nội, cháu đã về!”

Hàn Dương mang theo một bàn ăn trở về, Lam Tịch vội vàng tiếp nhận, cầm bát cháo thổi cho đỡ nóng, trước sau uy lão gia tử ăn. Mấy ngày sau đó ba đứa cháu hầu hạ lão gia tử tỉ mỉ chu đáo vô cùng, lão gia tử cũng thích mấy đứa cháu bên mình, những ngày nằm viện này như nghỉ phép, thoải mái vô cùng, mỗi ngày đều vui tươi hơn hớn.

Lão gia tử hôm nay xuất viện, chuẩn bị cực kì hoành tráng, cả đoạn đường có cả trăm vệ sĩ hộ tống, trước sau bảy tám chiếc xe quanh hai xe của người trong nhà. Ba đứa cháu cẩn thận đỡ lão gia tử vào xe lăn, khi về nhà Lam Tịch sưng sốt, sao người đó lại đến?

“Cha, thực xin lỗi, con hôm qua mới nhận được tin! Hôm nay con vội bay máy bay sang thăm cha!”

“Vậy sao? Thôi, mau vào nhà!”

“Hàn Vân, Hàn Dương, Lam Tịch, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp, dì Lý!”

Lý tiểu thư cười chào hỏi mấy anh em, hai anh em sinh đôi lễ phép chào hỏi, Lam Tịch không thích cô, chỉ đơn giản gật đầu coi như chào, giúp lão gia tử vào nhà. Vốn nghĩ rằng sau chuyến này về nước để cha ly hôn với cô, nhưng giờ xảy ra chuyện, mà thân thể lão gia tử còn chưa khỏe hoàn toàn, không thể để ông tức giận, xem ra phải tạm hoãn việc này một chút.

Mấy người trong phòng ngồi xuống nói chuyện phiếm một lúc, Lam Tịch tìm cơ trở về phòng mình, vội vàng tắm rửa thay quần áo ra ngoài, chạy đến khu giải trí “Hoàng cung” thấy Hàn Vân Long đang trong phòng làm việc xem tư liệu.

“Cha.”

“Lam Tịch, mau tới đây.”

Hai người đã nhiều ngày không gặp, hôn thắm thiết một lúc mới buông nhau ra, Lam Tịch khẽ nói:

“Cha. Vợ cha đến!”

Hàn Vân Long chau mày “Sao lại đến?”

“Không biết! Cô ấy bảo biết tin ông bị thương nên chạy sang thăm!”

“Ồ...”

“Cha có phải về nhà gặp cô ấy không?”

“Làm gì? Chờ ông khỏe hơn chút, cha sẽ bàn việc ly hôn.”

Lam Tịch vui vẻ hỏi lại: “Thật không?”

Nhéo nhéo cái mũi nhỏ của con trai, Hàn Vân Long đáp: “Đương nhiên, trước khi sang Nhật đã nói rồi mà! Chỉ cần lão gia tử chấp nhận quan hệ của chúng ta, cha sẽ lập tức ly hôn. Nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, nên mới hoãn một chút, kéo cô ấy lại chạy đến khóc lóc với ông nội khiến ông tâm trạng không tốt mà thêm bệnh.”

“Ừm, vậy chờ ông khỏe hơn thì bàn tiếp!”

“Ừ. Lam Tịch, cha rất nhớ con, để cha hôn nhẹ nào. Ngô.”

Từ trán trượt xuống môi và cổ hôn cho đủ, Hàn Vân Long cười xấu xa một chút khẽ mút chỗ trên cổ trắng ngần gần cổ áo, lưu lại một dấu hôn hồng hồng.

“Cha, cha thật là... cố ý để con xấu mặt.” Lam Tịch sờ sờ cổ, làm như vậy chắc chắn dấu hôn nhìn rõ lắm!

“Ha hả, giờ mấy người trong nhà đều biết quan hệ của chúng ta, dù bị thấy cũng không phải xấu hổ.”

Lam Tịch hí hóp cắn môi một cái, mạnh mẽ nhào vào lòng Hàn Vân Long, hung hãn hôn cắn trên cổ cha... Mây mưa một phen xong Lam Tịch chào cha rồi “Hoàng cung”, trở lại cổ trạch vừa lúc dọn cơm. Lão gia tử liếc mắt một cái nhìn thấy dấu hôn trên cổ Lam Tịch trên cổ dấu vết, khóe mắt co rúm hai cái, tuy rằng đã công nhận quan hệ của bọn họ, nhưng khi nghĩ đến con mình cùng cháu mình...cái kia, cảm giác vẫn rất là khó chịu.

43. Chương 43

Khoảng thời gian này Lam Tịch luôn bên cạnh chăm sóc lão gia tử, không chơi cờ với ông, thì cũng cùng ông đi phơi nắng.

“Ông nội, không thoải mái sao?” Thấy lão gia tử đứng ngồi không yên, Lam Tịch vội vàng đến trước mặt hấn hỏi.

“Miệng vết thương có điểm ngứa!”

Lão gia tử muốn đưa tay xuống gãi bị Lam Tịch ngăn cản “Ông nội, không thể gãi, sẽ bị sẹo.”

“Ai nha, ông lớn thế này có thêm vết sẹo cũng không sao, ngứa lắm.”

Lam Tịch cảm thấy ông nội bây giờ có vẻ giống trẻ con, cười với ông một chút, tay để trên đầu gối ông truyền công lực vào, cảm giác ngứa ngứa kia giảm xuống rất nhiều, trên đùi thấy ấm áp như được chườm nóng.” Ông nội, khá hơn chút nào không?”

“Ừm... ừm! Như vậy thoải mái hơn nhiều! Cháu ngoan, đây là nội công sao?”

“Vâng!”

“Cháu đã luyện bao nhiêu năm?”

Lam Tịch híp mắt nghĩ một chút “Cháu bắt đầu luyện từ khi bốn tuổi, nhưng vẫn chưa đến tầng cao nhất.”

“Luyện nhiều năm như vậy vẫn chưa đến tầng cao nhất?”

“Đúng vậy, muốn luyện đến tầng cao nhất ít nhất phải ba mươi tuổi.”

Lão gia tử sờ sờ cằm gật gật đầu “Có ý tứ, vậy ông nội lớn tuổi thế này có thể luyện sao?”

“Đương nhiên là có thể, hơn nữa luyện nội công có thể kéo dài tuổi thọ, Trương Tam Phong không phải tới một trăm tuổi mà càng già càng dẻo dai sao.”

“Tốt lắm, ông cũng muốn luyện nội công, Lam Tịch dạy ông được không?”

Lam Tịch che miệng nín cười, nhìn lão gia tử lúc này thật... đáng yêu “Vâng, cháu nói nội công tâm pháp cho ông, ông chỉ cần luyện hai canh giờ mỗi ngày sáng tối, không đến ba năm sẽ có chút thành tựu.”

“Rồi! Quyết định như vậy!”

Hai người đang nói cười vui vẻ, Lý tiểu thư đi tới từ phía sau, cầm theo một đĩa hoa quả ngon lành.

“Cha! Ăn chút hoa quả đi.”

“Ồ... ờ!”

“Lam Tịch, con cũng ăn chút đi?”

“Cám ơn, tôi ăn sau!” Lam Tịch thu hồi lại khuôn mặt tươi cười, đứng sang một bên, lúc này Hàn Vân Hàn Dương chạy đến.

“Lam Tịch, hai anh ra ngoài mua đồ, cùng đi chứ? Đã lâu không thấy em ra ngoài.”

“Anh cứ đi đi, em muốn ở nhà với ông!”

Lý tiểu thư quay đầu lại nhìn hai người “Lam Tịch, ba đưa đi đi, mẹ(*) sẽ ở lại với ông.”

(*)bản gốc vẫn để là ta, nhưng theo ý mình thì chuyển thành mẹ, để thấy rõ cái sự mặt dày vô sỉ của Lý tiểu thư, ta ghét bà ghê gớm, bà thế mà dám xưng mẹ với Lam Tịch (dù từ đầu đến cuối đều là mình edit =.=)

“Lam Tịch, cháu cứ đi đi! Ra ngoài chơi cho thoải mái, tối về sớm một chút là được!”

Hai anh em thấy ông nội cũng đồng ý, vội vàng lôi kéo Lam Tịch ra ngoài : “Lam Tịch! Đi thôi, một chút rồi về ngay mà!”

“Được rồi! Vâng...ông nội, cháu sẽ về sớm!”

“Ừ, nhớ cẩn thận!”

“Vâng!”

Ba anh em lấy một chiếc xe thể thao lái ra ngoài, Lam Tịch rất ít khi ra ngoài càng ít khi đến khu mua sắm, hôm nay theo hai anh em đi chơi, mua sắm đủ thứ linh tinh thấy cũng không tệ. Ba người cũng rất hưng phấn, mua rất nhiều quần áo cùng giày, khi ăn tối tại một tiệm sushi xong thấy sắc trời đã tối ba người lên xe chạy về cổ trạch.

Xe chạy một đoạn quốc lộ bên bờ biển, đột nhiên từ phía vọt đến một chiếc xe hơi màu đen. Hàn Vân nhanh vạy tay lái tránh sang. Hai xe đi sát nhau trong chốc lát, thứ gì đó màu đen bị ném sang. Đồng tử Lam Tịch co rụt lại, nháy mắt bật dậy, đưa chân đá văng thứ kia ra ngoài. Nổ ầm một tiếng, khói đen cùng đốm lửa bay lên mù mịt, Hàn Vân kinh ngạc vô cùng, mạnh mẽ bẻ phanh dừng lại, nhìn về chỗ khói đen mù mịt phía sau.

“Bom?”

“Ừ!”

Sau đó một âm thanh bén nhọn chói tai truyền đến, Lam Tịch nhìn lại, chiếc xe màu đen kia đã thay đổi phương hướng vọt lại, từ cửa xe chìa ra hai họng súng, Lam Tịch vừa thấy không ổn, trượt dao găm trong tay áo ra, nháy mắt phóng về phía trước, một nhát trúng ngay lớp trước chiếc xe kia.

Cùng lúc đó Hàn Vân cũng biết tình huống không ổn, tăng ga đẩy nhanh tốc độ để bỏ xa chiếc xe kia. Lam Tịch, Hàn Dương lấy súng ra xả về phía đối phương, bọn người kia tuy không bắn liên tục nữa, nhưng cũng chưa dừng lại, hai bên nhất thời rơi vào thế giằng co. Phịch một tiếng trầm đục, ba người cả kinh, lớp xe bị nổ, xem ra chạy không được, hai chiếc xe cách nhau khá xa, mà đường này lại ít đèn nên hai bên cũng không ai chiếm ưu thế. Một lúc sau, khi súng của hai bên đều hết đạn, từ trên chiếc xe kia nhảy xuống ba bốn người cầm trường đao.

Lam Tịch sắc mặt trầm xuống “Đại ca, nhị ca, không cần ra!”

“Lam Tịch, nhớ cẩn thận!”

Lam Tịch làm một cú lộn mèo ra xa năm sáu mét, hô to một tiếng liền vọt tới. Những người kia cũng không đơn giản, đem Lam Tịch vây vào giữa, chốc lát đao quang kiếm ảnh(*), Lam Tịch chỉ có thể giao thủ với bọn kia bằng quyền cước, bên tai vang lên âm thanh xé gió, Trường Đao bổ thẳng xuống bả vai, Lam Tịch đưa tay đỡ lưỡi đao, tay còn lại vươn về phía người cầm đao, bắt lấy tay tên đó.

(*) cảnh tàn sát đầm máu, tóm lại là hai bên choảng nhau vô cùng gay cấn!

“A. . .” Tay người đó bị bẻ gãy, Lam Tịch cướp lấy đao của tên này, kề lên cổ hắn

Trong tay có vũ khí đối phó với những người kia dễ dàng hơn nhiều, chỉ là Lam Tịch muốn có nhân chứng sống, muốn biết mấy người này do ai phái đến, một bên linh hoạt trốn tránh công kích, một lấy độc được trong tay áo ra, có cơ hội thì cho vào miệng của mấy người đó. Bọn họ thấy tình huống thay đổi, bị ép uống thuốc trở tay không kịp, há miệng liên tục nôn khan.

“Là ai phái các người tới?”

“X&*&*&#...”

Chốc lát sau thuốc bắt đầu phản ứng, mấy người này ôm ngực ngã trên mặt đất, mặt xanh lét cả lũ, một người trong đó nói liên tiếp những lời Lam Tịch nghe không hiểu, hai anh em sinh đôi kia giờ cũng đi đến

“Anh, bọn họ nói tiếng gì vậy?”

“Tiếng Philippines!”

“Vậy anh hiểu họ nói gì không?”

“Không hiểu!”

“Lam Tịch đem bọn họ về, tìm phiên dịch đến hỏi.”

“Rồi.”

Hàn Dương cầm điện thoại gọi mấy vệ sĩ đến, vừa mới gác điện thoại không ngờ mấy người trên mặt đất bắt đầu ói ra máu đen, chưa đầy một phút thì bỏ mạng.

“Lam Tịch, em cho bọn họ uống thuốc độc phát tác chậm không?”

Lam Tịch cũng cả kinh “Là độc được phát tác chậm nha, không phải loại giết người tức khắc mà!” Nói xong ngồi xuống cẩn thận kiểm tra nguyên nhân mấy người kia chết.

?

“Bọn họ là sát thủ chuyên nghiệp, trên cổ áo có kịch độc, nhiệm vụ thất bại thì chỉ có một con đường chết.”

“Thì ra là thế!”

Nhận được tin tức hơn chục vệ sĩ chạy đến, thấy ba vị thiếu gia tất cả đều bình an vô sự mới an tâm hơn chút ít, Lam Tịch sai người cẩn thận kiểm tra thi thể mấy người kia, trừ bỏ có thể xác định họ là người Philippines ra, không tìm thêm chút manh mối nào, không có bất kì giấy tờ tùy thân nào, xe hơi cũng là đồ ăn trộm. Bỏ lại hiện trường cho vệ sĩ dọn dẹp, ba anh em lên xe trở về cổ trạch.

Lão gia tử nhận được tin tức lo lắng vô cùng, nếu không phải chân bị thương đã sớm đi theo vệ sĩ rồi, giờ thấy ba đứa cháu trở về bình an mới thoáng yên lòng.

“Ông nội, chúng cháu đã về.”

“Cháu ngoan, mấy đứa không sao chứ?”

Ba người ngồi trước mặt lão gia tử cùng nhau cười cười “Ông nội yên tâm, chúng cháu bây giờ không phải đều rất ổn sao?”

“Biết ai làm chưa?”

Lam Tịch thở dài một hơi “Cùng lần trước giống nhau, cũng là sát thủ Philippines, nhiệm vụ thất bại thế nên trực tiếp bị giết, một chút manh mối cũng không còn”

“Đừng lo lắng, ông có không ít bạn bè bên Philippines, ông sẽ nhờ họ điều tra!”

Lam Tịch giữ chặt tay ông nội “Ông nội, phải phiền đến ông rồi!”

“Dám động đến người của Hàn gia, đúng là ngại sống quá lâu mà! Hừ...”

44. Chương 44

Lam Tịch cùng lão gia tử hàn huyên một lúc, đứng dậy về phòng, vừa đi đến cửa đã bị bóng đen trước mặt ôm chặt lấy.

“Lam Tịch, con không sao chứ?”

“Cha, con ổn, cha đừng lo!”

Lam Tịch rúc vào trong lòng cha nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ lưng cha. Việc này Lam Tịch đã dặn vệ sĩ không nói cho Hàn Văn Long để cha không phải lo lắng quá. Không biết sao cha lại biết được. Lúc này Hàn Văn Long thật sự rất hận bản thân, mỗi lần Lam Tịch xảy ra việc mình đều không ở bên cạnh, không thể bảo hộ con trai. Về phòng rồi Hàn Văn Long vẫn ôm Lam Tịch không chịu buông tay, tim đập thình thịch dưới lồng ngực mãi sau mới bắt đầu bình tĩnh lại

Sáng hôm sau, Hàn Văn Long nhẹ nhàng rời giường mặc quần áo chần chu rồi ra ngoài.

“Văn Long.”

Hàn Văn Long dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua, vợ-trên-danh-nghĩa đang vui vẻ nhìn mình, “À... cô đã đến!”

“Vân Long, anh định đi đâu?”

“Công ty có việc, tôi đang vội!”

Lý tiểu thư vừa nói vừa đến gần “Ăn cơm xong rồi đi cũng được mà!”

“Không cần! Mà luật sư của tôi cũng lo liệu thủ tục sắp xong rồi, chúng ta sẽ sớm ly hôn!”

Lý tiểu thư kinh ngạc hỏi lại: “Vì sao? Sao anh lại muốn ly hôn với em?”

“Chúng ta không có tình cảm gì với nhau, cần gì phải lãng phí thời gian bên nhau? Ly hôn sớm một chút là tốt!”

Hàn Vân Long nói xong xoay người muốn đi, Lý tiểu thư lại giữ chặt cánh tay của hắn “Vân Long, anh lạnh nhạt với em nhiều năm như vậy (ba năm mà bảy đặt, anh yêu Lam Tịch cả bảy năm kia) em cũng không hề trách anh một lời, đơn giản vì em yêu anh. Cuối cùng thì em làm sai việc gì khiến anh không hài lòng sao?”

“Cô không có gì không tốt, chỉ là tôi đã có người trong lòng.”

Lý tiểu thư nhẹ nhàng buông tay, cúi đầu hỏi: “Là Lam Tịch sao?”

“Ừm... là Lam Tịch.”

“Nó là con trai, còn là con trai của anh, thứ tình cảm ấy có thể chấp nhận sao?”

“Chuyện này không liên quan đến cô.”

“Vậy anh không sợ cha biết à?”

“Cha đã đồng ý quan hệ của chúng tôi. Mấy ngày nữa chúng ta ly hôn đi.”

Lý tiểu thư đột nhiên bật cười “Ha hã, mấy người Hàn gia thật là có ý tứ, quên đi, anh muốn tôi ly hôn, tôi kí là xong chứ gì?” Nói xong rồi đi không chút do dự.

Khi Lam Tịch tỉnh lại cha đã rời đi một lúc lâu, hôm nay có mấy chuyện cần mình đi xử lý, Lam Tịch đứng dậy sửa soạn xong xuôi xuống phòng khách.

“Ông nội! Chào buổi sáng.”

“Lam Tịch nha! Người đâu? Dọn cơm!”

“Vâng! Lão gia.”

Một người giúp việc mặc kimono lui xuống, lát sau chuẩn bị một bữa sang ngon lành cho hai người.

“Ông nội, hôm nay cháu có việc ra ngoài, có thể về muộn một chút.”

“Ừ, cứ đi! Nhớ mang nhiều vệ sĩ theo!”

“Vâng!”

Dùng cơm xong, Lam Tịch sửa sang quần áo dẫn theo mười mấy vệ sĩ lái xe ra ngoài. Hôm nay sẽ đi đàm phán với thế lực phía đông, địa điểm ước chừng ở một biệt thự tư nhân, đường xá cũng khá xa, xe rất nhanh rời nội thành, đi vào đường núi vắng vẻ. Từ phía sau đột nhiên vọt đến một chiếc xe hơi đen dừng chặn giữa đường, lái xe phanh gấp suýt tông vào chiếc ô tô kia. Lam Tịch nhăn mày, vội vàng lấy súng ra, vệ sĩ trong hai chiếc xe theo sau cũng phát hiện mọi việc không bình thường, chiếc ô tô đen trước mặt chỉ đỗ nguyên tại chỗ, Lam Tịch đánh mắt kêu vệ sĩ xuống xe xem xét tình hình.

Nhìn thấy vệ sĩ mở cửa xuống xe, thân hình lão đảo lại ngất lịm đi, Lam Tịch trong lòng ngạc nhiên, đầu cũng bắt đầu choáng váng, quay ra nhìn lái xe và vệ sĩ cũng thấy cùng bệnh trạng từ từ tắt cả đều hôn mê bất tỉnh. Lam Tịch cảm thấy càng ngày càng hoa mắt chóng mặt, toàn thân vô lực, trước khi hôn mê cố hết chút sức lực còn sót lại lấy hết độc được trong người bỏ xuống gần kề ở ghế ngồi. Cậu cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy, chỉ là một linh cảm, những người này đều biết lai lịch của cậu, người đi theo đều trúng thuốc mê chắc chắn là do Hàn gia có gian tế, cậu cũng không muốn mấy người này dùng chính độc được của mình để đối phó bản thân. Trước khi ý thức chìm vào bóng tối thấy mấy kẻ mặc đồ đen bước xuống từ xe phía trước, sau đó chỉ là một mảnh hỗn loạn.

Khi Lam Tịch tỉnh lại từ hôn mê, nâng mí mắt nặng trĩu, cậu thấy bốn người đứng cách đó không xa, lại nhìn xung quanh: đây là một căn phòng cũ nát, cửa sổ đều đã che kín lại, một chút thanh âm từ ngoài truyền vào cũng không có. Cậu thử nhúc nhích, hai chân cùng hai tay đều bị trói chặt vô cùng, lại còn trói vào giường, toàn thân mềm nhũn một chút khí lực cũng không có. Những người kia quay đầu lại phát hiện cậu tỉnh, kéo nhau lại gần

“Mấy người là ai?”

“**%&***\$##^# “

Lam Tịch chau mày, lại là tiếng Philippines, xem ra những người này cũng cùng hai lần trước đều do một người thuê, một người trong đó thấy cậu thì nhíu mày, vỗ vai người bên cạnh.

“Nhĩ. Thị. Hàn. Lam. Tịch.”(*) Những từ ngữ Trung Quốc rời rạc và đông cứng phun ra từ miệng một người trong số chúng

(*)cậu/anh/mày/... là Hàn Lam Tịch

“Không sai, ai sai mấy người đến?”

Lam Tịch dùng tiếng Trung Quốc hỏi lại, người kia chỉ cười khà khà dùng chiếc roi nâng cằm Lam Tịch “Có người, muốn chúng ta “chăm sóc” cậu em thật tốt!”

Một người trong số chúng xì xồ nói mấy câu, mấy người đối diện cười to rồi bắt đầu lục soát người cậu, toàn bộ túi tiền quần áo trong ngoài tìm hết một lượt nhưng không thấy gì, một người quay sang hỏi tên bên cạnh gì đó, mấy người còn lại đều lắc đầu. Lam Tịch trong lòng kinh ngạc, quả nhiên mấy người này biết trong người mình hay mang độc được, may là đã chuẩn bị trước.

Mấy người dùng tiếng Philippines trao đổi vài câu, khi xoay người ánh mắt nhìn Lam Tịch đều hết sức kỳ quái, liếc nhau gật gật đầu cùng nhau lại gần xé rách quần áo cậu.

“MD, dừng tay cho ta.”

(*)đã chú thích rồi, sợ mọi người quên: MD=mẹ nó

Mấy người không để ý đến tiếng quát của Lam Tịch, lát sau đã cởi sạch quần áo cậu, trong mắt những tên này đều nhiễm tầng đói khát, như sói đói nhìn thấy con mồi khiến Lam Tịch phi thường chán ghét.

“Không muốn chết thì dừng tay cho ta.”

“Chủ thuê muốn cậu em thương tích đầy mình, còn muốn cái mặt đẹp này bị hủy, để cậu em sống không bằng chết!”

Lam Tịch dần dần tỉnh táo lại, bình tĩnh hỏi “Chủ thuê của mấy ngài là ai?”

“Không biết, chúng ta lấy tiền mà làm việc thôi.”

“tôi nhắc trước mấy người, nếu dám đụng đến tôi các người sẽ chết vô cùng thảm.”

Mấy người trao đổi với nhau mấy câu rồi cười lên ha hả.”Chúng ta đều là những kẻ không sợ chết!”

“#\$%^&* “

Kẻ kia nói gì đó xong thấy một tên lấy ra một con dao găm lại gần Lam Tịch. Ánh dao lóe lên, lạnh lẽo, cậu chỉ cảm thấy má phải bị rạch một đường dài, thậm chí có thể cảm thấy máu đang chảy dài xuống cổ. Lam Tịch tức giận tăng vọt, trong mắt có thể phun ra lửa. Một tên cười hắc hắc, cầm roi quất lên thân thể cậu, Lam Tịch nhanh nhắm mắt lại, lần nữa thử vận dụng nội lực của bản thân, nhưng không rõ thuốc nào mà quá lợi hại, đến giờ nhưng vẫn toàn thân vô lực. Cùng lúc đó...

Một vệ sĩ khác khôi phục tỉnh táo thấy thiếu gia mất tích, lập tức gọi điện thoại báo cho lão gia và Hàn Vân Long, Hàn Vân Long phần nộ ngập trời, trong mười phút điều động toàn bộ thể lực hắc đạo toàn Tokyo tìm kiếm Lam Tịch, thể lực ngâm quả nhiên lợi hại, không đến nửa giờ liền tra được manh mối của chiếc xe kia, Hàn Vân Long nhanh nhanh chóng chóng lái xe đuổi tới.

Nơi đó là một khu nhà xây bên vách núi đã lâu bị bỏ hoang. Bởi vì gần đó có người vô ý thấy biển số xe kia, giới hạn phạm vi tìm kiếm chúng không tề, Hàn Vân Long sai người tìm kiếm ven đường chốc lát phát hiện khu nhà kia, tuy rằng ô tô đã bị vải bạt che kín lại, nhưng Hàn Vân Long liếc mắt một cái nhận ra ngay. Xe chưa ổn định Hàn Vân Long đã vọt khỏi ô tô, một cước đá văng cửa thắng tiến tầng hai, tầng hai có bốn năm gian phòng, trong đó chỉ một phòng giam giữ Lam Tịch.

Khi Hàn Vân Long đá xông vào thấy một tên sát thủ kê súng lên thái dương Lam Tịch, hiển nhiên là nghe thấy tiếng động dưới lầu, trên mặt Lam Tịch có một vết rạch, toàn thân trắng nõn chông chéo vết roi. Giờ Hàn Vân Long đã giận đến đỏ mắt, đoàn một tiếng, viên đạn bắn vào giữa cò súng tên kia, viên thứ hai găm giữa đầu tên này, ba phát súng tiếp thao phé hoàn toàn tay của ba tên đồng bọn, mọi việc chỉ kéo dài chưa đầy ba bốn giây, không ai kịp phản ứng, chúng nghĩ nắm con tin trong tay thì Hàn Vân Long sẽ chú ý một chút. Khi vệ sĩ xông vào phòng Hàn Vân Long đã xử xong tất cả.

Lam Tịch thấy hai tròng mắt cha đã đỏ lờm lên, lửa giận đầy mặt. Ba người kia cầm tay bị thương ngã trên mặt đất, Hàn Vân Long tiến về phía họ, nắm tóc một tên hung hăng đập vào tường, phịch một tiếng vang giòn, giống như quả dưa hấu nát bươm, óc văng tung tóe, mấy vệ sĩ nhìn cảnh này kinh ngạc vô cùng. Bỏ đầu vợ vụn ra, Hàn Vân Long cầm lấy chiếc búa bên cạnh.

“# %. . . —* “

Người này bị màn giết người dã man của Hàn Vân Long dọa đến choáng váng, há miệng kêu những tiếng mẹ đẻ cuối cùng, liên tục lui về phía sau, Hàn Vân Long dùng sức vung búa đập tên này, búa này trúng mặt tên này, khuôn mặt biến dạng nát một nửa, tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài, bỏ mạng chưa kịp rên la. Trong phòng lúc này im lặng đến dọa người, tên cuối cùng thấy đồng lõa bị giết mà nửa ngày mới phản ứng, kéo áo muốn uống thuốc độc tự vẫn, Hàn Vân Long một cước đá tay ngăn tên này tự tử, vung búa lên đập vào lưng người này.

“A. . . .” Tiếng xương cốt gãy vang giòn, nghe mà lông tóc dựng đứng, lần này người không chết ngay lập tức, búa thứ hai lại tiếp tục hạ xuống, Hàn Vân Long đập búa như phát điên, mặc cho tên này đã bỏ mạng tự thuở nào. Thấy đại thiếu gia như phát điên, không vệ sĩ nào dám lên tiếng khuyên can, thậm chí thử cũng không dám lớn tiếng, rất sợ hấn giết đỏ cả mắt rồi ngay cả người mình cũng giết.

Lam Tịch trợn mắt há miệng nhìn cha, chưa bao giờ bộ dáng cha như vậy, cha chưa bao giờ tự tay giết người, càng không dùng phương pháp giết người dã man như thế này, dù mình kiếp trước có nhìn thấy nhiều cách giết người cũng có chút dựng tóc gáy.

Hàn Vân Long đem người kia nát thành thịt vụn mới ngừng tay, bỏ chiếc búa trong tay ra thở dốc một chút, lửa giận trong mắt dần lui xuống. Chậm rãi xoay người đi đến trước mặt Lam Tịch, vươn tay run rẩy lại ngừng giữa chừng, nửa ngày cũng không tiếp tục, Lam Tịch nhìn theo đôi mắt cha, trong ánh mắt đó mang theo nồng đậm xin lỗi, dần dần nhòe nhoẹt, giọt nước nóng hổi cứ vậy trào ra khỏi khóe mắt, mạnh mẽ kéo Lam Tịch vào trong lòng, cả người Hàn Vân Long run rẩy không dứt.

Vệ sĩ giờ mới vội vàng chạy tới cởi trói cho Lam Tịch, Hàn Vân Long luôn ôm chặt cậu, suýt chút nữa khiến Lam Tịch ngạt thở, hai người một câu chưa nói, cứ như vậy ôm nhau. Hàn Vân Long cởi áo khoác của mình khoác cho Lam Tịch, ôm cậu đi xuống lầu, ra xe cũng không buông tay.

45. Chương 45

Dọc đường đi trong xe im lặng có chút dọa người, Hàn Vân Long ôm chặt Lam Tịch của hắn không chịu buông tay, đến khi về đến cổ trạch, lão gia tử lo lắng đợi ở cửa, nhìn thấy Vân Long ôm Lam Tịch xuống xe mới hơi chút an tâm, lại nhìn vết rạch dài trên khuôn mặt Lam Tịch, lửa giận lại tăng lên vùn vụt. Hàn Vân Long không nói thêm bất cứ thứ gì trực tiếp ôm Lam Tịch về phòng.

Những vệ sĩ theo sau nhanh nhanh đến báo cáo đầy đủ mọi chuyện từ đầu đến cuối cho lão gia tử, ông cũng kinh ngạc vô cùng. Con của mình chính mình rõ ràng nhất, Hàn Vân Long từ nhỏ đã do ông dạy dỗ, Hàn

Vân Long không thích giết người, thông thường gặp loại tình huống này hắn đều phân phó kẻ dưới ra tay, hay như lão gia tử nói, đứa con này không đủ tàn nhẫn. Vì vậy việc ở Nhật Bản lão gia tử không giao cho đứa con này, cũng không ngờ Vân Long cũng có khi tàn nhẫn đến vậy.

Lão gia tử gọi toàn bộ vệ sĩ theo Lam Tịch ra ngoài vào, những người này đều quỳ trong sân, mỗi người bị trừng phạt không hề nhẹ, nửa cái mạng thiếu chút nữa đã mất.

Bác sĩ tư của Hàn gia đã đợi từ sớm, thấy hai người về lập tức xử lý miệng vết thương cho Lam Tịch, vết thương trên mặt miệng hơi sâu, dài khoảng tám chín centimet, Lam Tịch luôn luôn im lặng để bác sĩ bôi thuốc khâu vết thương, vết thương trên người không quá nghiêm trọng xử lý rất nhanh. Bằng bó xong Hàn Vân Long ôm Lam Tịch về phòng riêng, ngồi thâm tình nhìn (ta thích dùng đâm đuổi hơn thâm tình hoặc nồng nàn cũng được, nhưng nghe thấy kinh quá nên...thôi) người trong lòng, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên, từ trán trượt xuống môi vô số nụ hôn nhẹ nhẹ. Lam Tịch vươn tay lau khóe mắt ẩm ướt của cha, cười an ủi...

“Cha..!”

“Lam Tịch, cha. . .”

Lam Tịch nâng tay che kín bờ môi kia, đặt lên cổ cha một nụ hôn nồng nàn, chậm rãi cởi bỏ y phục của cha, đè cha dưới thân. Dục vọng của Hàn Vân Long dần dần bị khơi mào, hắn thở hổn hển nhìn đôi môi con trai rơi trên ngực mình, lửa nóng dưới thân bị Lam Tịch khiêu khích. Đầu lưỡi nóng ẩm của Lam Tịch khẽ liếm vài cái, giằng chân ngồi trên người cha, dùng chính mặt huyệt của mình nhắm dương vật đã cương của cha, hung hăng ngồi xuống.

“A. . .”

“Lam Tịch, Lam Tịch...”

Hàn Vân Long ngửa cổ về phía sau, cảm thụ sự bao bọc của con trai, toàn thân kịch liệt run rẩy, Lam Tịch thở hổn hển mấy hơi rất nhanh động tiếp, mỗi một lần đều chạm đến sâu nhất, thấy hầu kết của cha trượt lên xuống, há miệng ngậm vào, cắn. Hàn Vân Long bỗng chốc căng mắt ra(*), thoải mái thiếu chút nữa ngất đi, thân thể một trận co rút trực tiếp bắn ra.

(*)theo bản raw thì anh “sướng” đến trợn ngược mắt kia (hiểu theo ý của mình – bạch nhãn mà)

Hai người chỉ bình tĩnh lại một chút, Hàn Vân Long đã mạnh mẽ xoay người đem Lam Tịch đặt Lam Tịch dưới thân, hung hăng trụng kích, tiếng va chạm thân thể kịch liệt cùng những âm thanh dâm mỹ tràn ngập căn phòng, khiến những vệ sĩ ngoài cửa nghe mà mặt đỏ tím đập, vì lão gia tử đã phân phó nên một khắc cũng không rời hai người trong phòng, bảo vệ bên người họ, mười mấy vệ sĩ miệng đắng lưỡi khô nghe suốt ba giờ trong phòng mới dần dần an tĩnh lại.(hê hê, ba giờ ah)

Hàn Vân Long thay quần áo rồi rời phòng, phân phó vệ sĩ cẩn thận để ý Lam Tịch, sắc mặt nặng nề vào phòng lão gia tử, hai người đóng cửa lại bàn luận bí mật một lúc lâu, sau khi đi ra Hàn Vân Long phân phó với thủ hạ một số việc rồi về phòng. Vừa rồi làm quá mức kịch liệt đến nỗi Lam Tịch ngất đi Hàn Vân Long mới dừng tay, lúc này Lam Tịch đang ngủ rất say, Hàn Vân Long chui vào trong chăn cẩn thận đem Lam Tịch ôm vào trong lòng, rửa qua thân thể cho sạch sẽ, trên người Lam Tịch đầy những dấu vết hoan ái, xanh xanh tím tím thật là đẹp, ngực vẫn quần băng gạc, mặt cũng có một vết băng không nhỏ. Hàn Vân Long đau lòng không thôi, trong lòng lại tử sĩ vả bản thân đến vạn lần

Sáng sớm khi Lam Tịch tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy cha đang nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt mệt mỏi cùng trông mắt trũng sâu kia rõ ràng là một đêm không ngủ

“Cha, đêm qua cha không ngủ sao!”

“Cha không muốn ngủ, cha chỉ cần ngắm con ngủ là đủ!”

“Cha, con đói!”

“Ừm, để cha ôm con đi ăn cơm!” Hàn Vân Long đứng dậy giúp Lam Tịch mặc quần áo cẩn thận, một tay ôm Lam Tịch vào lòng.

“Cha, con tự đi được...”

“Ngoan. Để cha ôm!”

Lam Tịch còn muốn thêm gì đo đã bị nụ hôn của cha nuốt gọn vào, ôm xuống phòng khách, thấy hai người thân mật như vậy hai anh em sinh đôi sợ run cả người, lão gia tử khỏe mắt co rúm lại nhưng cũng không nói gì, lúc ăn cơm Hàn Văn Long cũng không buông Lam Tịch ra, cầm bát cơm muốn uy Lam Tịch ăn, Lam Tịch nhú mày thâm nghĩ, mình bị thương ở mặt chứ đâu phải tay, bên cạnh còn có mấy người nhìn mà... Hàn Văn Long hí hửng làm bộ muốn hôn, Lam Tịch nhanh chóng mở miệng ngoan ngoãn ăn cơm. Ba người kia đều cúi đầu coi như không nhìn thấy gì. Mãi thì bữa cơm xấu hổ này mới kết thúc, Lam Tịch mặt đỏ bừng cả lên.

“Lam Tịch, miệng vết thương còn đau không?”

“Hết rồi ông ạ!”

“Lam Tịch đừng lo lắng, ông nhất định tìm bác sĩ tốt nhất tẩy sẹo cho cháu, chắc chắn sẽ không để lại vết sẹo nào!”

“Cháu cảm ơn ông!”

Khi Lam Tịch điều trị vết thương Hàn Văn Long một tắc cũng không rời, ăn cơm tắm rửa ngủ làm gì cũng ôm đi, Lam Tịch âm thầm buồn rầu, thế này không khéo đường đi mình cũng không cần đặt chân. Chỉ cần Lam Tịch muốn từ chối chút thôi Hàn Văn Long sẽ hôn cậu mà không để ý đang ở đâu đang làm gì hay đang ở cùng ai, tận đến khi Lam Tịch mặt đỏ tai hồng. Mãi đến nửa tháng sau khi vết thương Lam Tịch khá hơn nhiều Hàn Văn Long mới thả Lam Tịch xuống để cậu tự đi, nhưng mọi lúc mọi nơi đều cầm tay cậu không rời. Lam Tịch thấy qua chuyện này tính cách cha thay đổi rất nhiều, bá đạo hơn trước nhiều lắm.

“Cha, cha mang con đi đâu vậy?”

“Chúng ta sẽ đi gặp một người!”

Lam Tịch đi theo cha vào một phòng nhỏ sau cổ trạch, khu nhà này vô cùng bí ẩn, vào trong đều trống không, Hàn Văn Long ngồi trên mặt đất gỗ vài cái, chốc lát sau trên sàn nhà mở ra một cửa ngầm, hai người leo thang đi sâu xuống, Lam Tịch chưa bao giờ biết trong cổ trạch còn một nơi như vậy, nhìn qua giống nhà tù. Bên trong có mấy vệ sĩ đang canh gác. Phía dưới có mấy căn phòng nhỏ, nhìn rất giống một nhà ngục giam giữ tội phạm, trong đó có một căn phòng còn truyền ra những tiếng khóc nỉ non. Lam Tịch nhìn thoáng qua bên trong. Hoảng sợ! Trong phòng có một người phụ nữ đang ngồi, trên mặt có hơn mười vết dao rạch, toàn bộ khuôn mặt đều bị hủy, mà bốn phía căn phòng, thậm chí cả mặt đất và trần lấm giương đều là gương. Giam một người phụ nữ bị hủy dung trong một căn phòng mà bất kì lúc nào cũng có thể nhìn thấy dung mạo mình, qua một thời gian chắc cô ta phát điên mất thôi! Mà người trong phòng kia không ai khác chính là vợ cũ của Hàn Văn Long, Lý tiểu thư

“Cha, đây là vì sao?”

“Cha đã điều tra ra mọi chuyện, những sát thủ Philippines đó đều do cô ta thuê.”

“Cái gì?” Thật sự là biết người biết mặt mà không biết lòng nha, Lam Tịch nghĩ rất nhiều người khả nghi nhưng lại không ngờ là cô ta, bình thường luôn là một người tiểu thư có giáo dục vậy mà có thể làm những việc độc ác đến mức này.

Hàn Văn Long lấy ra một xấp giấy tờ đưa cho Lam Tịch “Bảo bối, đây là giấy chứng nhận ly hôn.”

“Cha, đây. . .”

Hàn Văn Long nhẹ nhàng kéo Lam Tịch vào trong lòng “Lam Tịch, từ nay về sau cha chỉ là của một mình con mà thôi!”

“Cha...”

Người trong phòng nhìn màn này từ đầu đến cuối không bỏ sót cảnh nào, nghiêng răng nghiêng lợi quát “Tôi nguyện rửa các người, nguyện rửa các người không chết tử tế được.”

Lam Tịch bừng tỉnh khê đẩy cha ra, sờ soạng trong người lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc, cười xấu xa một chút, gọi một vệ sĩ lại gần đưa cho người đó

“Cho cô ta uống viên thuốc này!”

“Dạ.”

Vệ sĩ mở cửa, vào phòng ép Lý tiểu thư mở miệng nuốt viên thuốc xuống vệ sĩ đóng cửa phòng xong Hàn Vân Long mới quay ra hỏi.

“Bảo bối, thuốc gì vậy?”

“Tuyệt dung đan, đây là thuốc mà giáo chủ kiếp trước nghiên cứu chế ra, khiến người ta trong bảy ngày gần ngủi toàn thân da thịt bị phá hủy hoàn toàn, không có giải được hơn nữa cả đời cũng không thể chữa trị được, vì thuốc kia quá mức mãnh liệt, nên con chỉ làm duy nhất một viên. Hắc hắc.”

“Ha hã, chỉ cần con vui là tốt rồi.”

Hai người vừa nói vừa cười ra ngoài, mấy vệ sĩ phía sau lông tóc dựng đứng, chắc tội ai cũng không cần đắc tội hai người kia, một người so với một người càng thêm tàn nhẫn. Vài ngày sau, vệ sĩ run rẩy đi tìm lão gia tử, báo người đàn bà kia vì không chịu nổi bộ dáng hiện tại của bản thân mà tự sát chết. Chết thực thắm, giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó mà vệ sĩ cũng phải dựng tóc gáy. Quá kinh khủng! Lão gia tử nghe chỉ cười lạnh một tiếng.

“Tìm một chỗ chôn!”

“Dạ!”

Vài năm sau. Tại dinh thự Hàn gia.

“Lưu quản gia, cha tôi đâu?”

“Chủ nhân ở nhà kính sau nhà!”

“Ừm... đã biết!”

Lam Tịch đi đến nhà kính sau nhà, nơi này mấy năm trước Hàn Vân Long mới xây lại, cùng nhà kính năm đó giống nhau như đúc. Mấy năm trước hai người đem toàn bộ việc làm ăn tại Nhật Bản giao cho Hàn Vân Dương, còn hai người chạy về hưởng thụ, để hai anh em sinh đôi kia bị xoay vòng trong bận rộn. Hàn lão gia tử lúc đầu cũng không để hai người đi, cuối cùng Lam Tịch đem mình toàn bộ công lực đều truyền cho lão gia tử, ông nhất thời vui vẻ đồng ý cho hai người, bây giờ lão gia tử càng già càng dẻo dai, khỏe như vâm, sống tiêu sái phi thường, mọi người đều kì quái sao lão gia tử càng ngày càng trẻ lại

“Cha, cha ở đây làm gì vậy?” Bạn đang ?

“Lam Tịch, con đã về, cổ này thật khó chăm sóc nha.”

“Cha, cha cũng thích mấy loại độc thảo à?”

“Rất thú vị nha, con chăm sóc chúng cẩn thận bao nhiêu năm như vậy, cha nghĩ nên tưới nước cho chúng sẽ tốt hơn.”

“Ha hã, để con làm đi.”

Lam Tịch vừa làm vừa hướng dẫn Hàn Vân Long làm thế nào tưới nước, chốc lát sau hai người đều đã mồ hôi đầm đìa. Áo sơ mi ướt đầm dán trên làn da như ẩn như hiện đập vào mắt Hàn Vân Long khiến cho dưới thân hần bắt đầu cương, hầu kết di động vài cái mạnh mẽ đem Lam Tịch kéo vào trong lòng, mãnh liệt dây dưa. Hai người đều có phản ứng, ma sát hạ thân của nhau, một bên thô lỗ ôm hôn một bên xé rách quần áo nhau...

Trên khuôn mặt thanh tú còn lưu lại dấu hôn, Hàn Vân Long một bên xoa một bên hỏi “Lam Tịch, đã nhiều năm qua, con có hối hận không?”

“Hối hận!”

“A?”

“Ha hả, con hối hận vì đã không sớm yêu cha, cha hối hận sao?”

“Không hối hận, vĩnh viễn cũng không hối hận.”

“Cha, có đôi khi con suy nghĩ, có lẽ vượt thời gian nhiều năm như vậy là để gặp cha! Cha như một viên độc được hòa tan vào trong máu thịt con, ăn sâu vào xương tủy tinh thần lẫn linh hồn, đời này không giải được, tình độc một đời. Trừ khi con chết..., mà dù cho con chết có uống Mạnh Bà thang cũng không quên được cha, luân hồi trăm kiếp cũng không cách nào lãng quên cha được, đời này đời khác, kiếp này kiếp sau con cũng sẽ tìm cha.”

Hàn Vân Long nghe mà tim đập mãnh liệt dưới lồng ngực, đôi môi cúi xuống tìm kiếm khuôn miệng nhỏ nhắn của Lam Tịch, thiên ngôn vạn ngữ không biết biểu đạt như thế nào, cuối cùng một câu duy nhất.

“Lam Tịch, cha yêu con.”

Hoàn bộ “Phụ ái. Tình độc Lam Tịch”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-ai-tinh-doc-lam-tich>